AGATHA CHRISTIE

Ölüm Saatleri

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA CHRISTIE

ÖLÜM SAATLERİ

Türkçesi: Gönül Suveren

Altın Kitaplar Yayınevi 2009

Düzenleme: ORXXAN

Eski dostum Mario'ya
ve
Caprice'de yediğimiz lezzetli yemeğin anısına

Cinayetlerin Esrarını Çözmeye Çalışanlar

Hercule Poirot: Belçikalı dedektif. Son zamanlarda canı çok sıkılıyordu.

Colin Lamb: Hem bir casusun hem de bir katilin peşindeydi.

Albay Beck: Onu sadece casuslar ilgilendiriyordu.

Dick Hardcastle: Polis müfettişi. Onu yalnız katiller ilgilendiriyordu.

Aynı Mahallede Oturanlar

Millicent Pebmarsh: Gözleri görmüyordu, ama normal insanlardan farksızdı.

Josaiah Bland: İyi bir işadamı olduğu söyleniyordu.

Valerie Bland: Amcasının mirasına konmuştu.

Bay Waterhause: Sessiz, pasif bir adamdı.

Miss Waterhause: Ağabeyisini ezmekten zevk alıyordu.

Bayan Hemming: Kedilerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Bayan Ramsay: Çocuklarıyla uğraşmaktan yorulmuştu.

Bay Ramsay: Uzun bir yolculuğa çıkmıştı.

Angus McNaughton: Vaktiyle tanınmış bir profesördü

Bayan McNaughton: Yalnız kalmaktan yakmıyordu.

Aynı Yerde Çalışanlar

Miss Martindale: Yanındakiler kendisine "Kızıl Kedi" adını takmışlardı.

Sheila Webb: Son derecede güzel ve alımlı bir kızdı.

Edna Brent: Ne güzel ne de zekiydi.

Ayrıca:

Bayan Lawton: Sheila’nın teyzesi. Geçmişteki bir günahı saklamaya çalışıyordu.

Bayan Merlina Rival: Gazetede gördüğünün kocasının resmi olduğunu iddia ediyordu.

Geraldine: Cinayetin işlendiği evi dürbünle seyretmekten hoşlanıyordu.

Hercule Poirot'nun Elinde Şu İpuçları Vardı

• Koskocaman bir çamaşır sepeti...

• Komşuların söylediği iki cümle...

• Topuğu kırılan bir ayakkabı...

• Bir telefon konuşması...

• Katilin tanınmasını istemediği bir ceset...

• "Rosemary" adı...

• Madeni bir para...

• Klor Hidrat...

• Eski bir macera...

Neden?

• NEDEN odada o kadar saat vardı?

• NEDEN bunların çoğu 16.13'te durmuştu?

• NEDEN maktulü kimse tanımıyordu?

• NEDEN Edna o kadar telaşlıydı?

• NEDEN o yol saati çalınmış, diğerleri bırakılmıştı?

- NEDEN Bayan Ramsay o kadar mutluydu?
- NEDEN Bayan Rival çok sinirlenmişti?
- NEDEN polis bir yara izinin üzerinde duruyordu?
- NEDEN Sheila'ya esrarengiz bir kart gönderilmişti?

Giriş

Eylülün dokuzuncu günü tıpkı diğer günlere benziyordu. O gün meydana gelen olaylara karışanlardan hiçbiri felaketi daha önceden sezdiklerini iddia edemezlerdi. (Yalnız Wilbraham Crescent 47 numarada oturan Bayan Packer dışında...) Bayan Packer önsezisinin son derece kuvvetli olduğunu iddia eder ve olaylardan sonra hissetmiş olduğu olağanüstü şeyleri anlatıp dururdu. Fakat Bayan Packer'in evi 19 numaraya bir hayli uzaktı ve bu yüzden kadının önceden bir şeyler sezmesine de imkân yoktu.

Dokuz eylül günü Miss Martindale'in sekreter ve daktilo bürosunda her zamanki gibi tatsız bir çalışma devam ediyordu. Telefon çalıyor, daktiloların sesleri duyuluyordu... Normal bir iş günüydü. Üstelik yapılan işlerin hiçbiri de ilginç değildi. Saat 14.35'e kadar geçen zaman göz önüne alınırsa dokuz eylül günü de diğer günlerden farksızdı.

Saat 14.35'te Miss Martindale zile basınca dışarıdaki odadan Edna Brent cevap verdi. Kız ağzındaki karamela yüzünden nefes nefese ve biraz da hım hım bir sesle konuşuyordu.

"Evet, Miss Martindale."

"Edna, telefona cevap verirken böyle konuşulmayacağını sana söylemiştim. Kelimeleri açıkça söylemelisin. Derin derin nefes aldığın da duyulmamalı."

"Affedersiniz, Miss Martindale."

"Şimdi sesin daha iyi, istediğin zaman doğru dürüst konuşabiliyorsun. Sheila Webb'i bana yolla."

"Sheila daha yemekten dönmedi, Miss Martindale."

"Yaa?" Miss Martindale masasının üstündeki saate bir göz attı. 14.36... Kız tam altı dakika geç kalmıştı. Son günlerde Sheila Webb tembelliğe başlamıştı zaten. "Geldiği zaman kendisini bana yolla."

"Peki, Miss Martindale."

Edna karemalasını zevkle emerek Armand Levine'in son romanı Çıplak Aşk'ı temize çekmeye devam etti. Yazarın büyük bir özenle yazmış olduğu aşk sahneleri kızı hiç ilgilendirmiyordu. Açık saçık kapak resimlerine, iç gıcıklayıcı roman adlarına rağmen Bay Levine'in kitaplarının satışı gitgide düşmekteydi. Hatta daktilo faturasını kendisine üç defa yolladıkları halde adamdan henüz ses çıkmamıştı.

Kapı açılarak Sheila Webb nefes nefese içeriye girdi.

Edna, "Kızıl Kedi, seni soruyor," dedi.

Sheila Webb yüzünü buruşturdu. "Şu şansa bak! Bir gün geç kaldım... Tam o zaman beni aramış."

Kız saçlarını düzeltip defteriyle kalemini alarak Miss Martindale'in kapısını vurdu.

Miss Martindale başını kaldırıp baktı. Kendisi kırkını geçmiş son derece becerikli bir kadındı. Tepesine toplayıp kabarttığı kızılımsı

saçlarından dolayı kendisine "Kızıl Kedi" diyorlardı.

"Geç kaldınız, Miss Webb."

"Affedersiniz, Miss Martindale. Trafik çok sıkışmıştı da."

"Günün bu saatinde trafik daima sıkışıktır... Zamanınızı buna göre ayarlamanız gerekirdi." Kadın defterine bir göz attı. "Miss Pebmarsh adında biri telefon etti. Saat on beşte bir stenograf istiyor. Özellikle sizi sordu. Daha önceden onun yanında çalışmış mıydınız?"

"Böyle bir şey hatırlamıyorum, Miss Martindale. Daha doğrusu son zamanlarda bu isimde biriyle çalışmadım."

"Adresi, Wilbraham Crescent 19 numara." Kadın susup soru sorar gibi baktı. Fakat Sheila Webb başını salladı.

"Oraya gittiğimi hatırlamıyorum."

Miss Martindale saate bakarak, "On beşte," dedi. "Oraya rahat rahat yetişebilirsiniz. Bugün öğleden sonra için başka işiniz var mıydı?... A, tamam." Masada duran iş defterine bir göz attı. "Curlew Oteli nde Profesör Purdy. Saat on yedide... Daha önce dönebileceğinizi sanıyorum. Aksi takdirde Janet'i yollayabilirim."

Başını sallayarak kızın gidebileceğini işaret etti. Sheila tekrar diğer odaya geçti.

"İlginç bir şey var mı, Sheila?"

"Sıkıcı bir gün daha. Wilbraham Crescent'de yaşlı bir kadın. Saat on yedide Profesör Purdy... Bir sürü korkunç arkeolojik isim. Heyecanlı bir şey olmasını ne kadar istiyorum bilsen."

Miss Martindale'in kapısı açıldı. "Buraya bir not almışım, Sheila. Oraya gittiğimiz zaman Miss Pebmarsh evde yoksa içeriye gireceksiniz. Kapı kilitli değilmiş. İçeriye girip holün sağ tarafına düşen odada bekleyeceksiniz... Bu aklınızda kalacak mı? Yoksa yazayım mı?"

"Aklımda kalır, Miss Martindale."

Miss Martindale odasına girip kapıyı kapattı.

Edna Brent iskemlesinin altından topuğu kırık yüksek ölçekli göz alıcı bir ayakkabı çıkardı.

"Eve nasıl gideceğim," diye inledi.

Diğer kızlardan biri, "Oh, vızıldanmayı kes -bir çare- buluruz," diyerek tekrar yazmaya devam etti.

Edna içini çekip daktiloya temiz bir kâğıt taktı.

"Arzu onu pençeleri arasına alınıştı. Çılgın gibi ince şifon kumaşı yırtınca kadının göğüsleri meydana çıktı. Ve erkek onu itekleyerek sırtüstü yatmaya zorladı."

Edna. "Allah kahretsin," diyerek silgiye uzandı. Sheila çantasını alıp bürodan çıktı.

Wilbraham Crescent 1880'de Victoria stilinin etkisi altında kalmış bir mimar tarafından inşa edilmiş bir kâbustu sanki... Yarım aya benzeyen çift evlerin bahçeleri arkadan birbirlerine bitişiktiler. Bu tuhaflık, semtin yabancılarının bir hayli zorluk çekmelerine neden oluyordu: Önce dış taraftan başlayanlar aradıkları küçük numaraları bulamıyorlardı. İç taraftan gelenler ise büyük numaraları araştırıp

duruyorlardı. Düzgün ve tertemiz evlerin artistik şekilde inşa edilmiş balkonları vardı. Evlerin dış görünüşlerinin modernlikle bir ilgisi yoktu. Sadece mutfaklar ve banyolar yeniliğin etkisinden kurtulamamışlardı.

Tertemiz perdeleri parlak kapı tokmağıyla, 19 numaralı evin de diğerlerinden farkı yoktu. Ön kapıya uzanan yolun iki yanında gül fidanları vardı.

Sheila Webb bahçe kapısını açıp içeriye girdi ve evin kapısına yaklaşarak zili çaldı. Kimse cevap vermediği için bir iki dakika bekledikten sonra talimata uyarak tokmağı çevirdi. Kapı açılınca da içeriye girdi. Küçük holün sağ tarafındaki odanın kapısı da aralıktı. Sheila kapıyı vurup bekledi ve sonra içeriye süzüldü... Burası şirin bir oturma odasıydı. Modern zevke göre biraz fazla süslü sayılabilirdi. Odada dikkati çeken tek şey saatlerin fazlalığıydı... Köşede büyük bir çalar saat vardı... Şöminenin rafında Dresden porseleninden çerçevesi olan bir saat duruyordu... Yazı masasının üzerinde de gümüş bir saat vardı. Şöminenin yanındaki sehpaya yaldızlı küçük bir saat yerleştirilmişti. Pencerenin önündeki masaya da derisi eskimiş bir yol saati bırakılmıştı. Bunun bir köşesine yaldızlı harflerle ROSEMARY yazılmıştı.

Sheila yazı masasının üstündeki saate hayretle baktı. Bu dördü on, on iki geçiyordu galiba. Gözü şöminenin rafına ilişti. O saat de aynıydı.

Kız, başının üstündeki bir yerden gelen vırıltıyla karışık tıkırtı sesi duyunca aniden zıpladı. Duvardaki oymalı guguklu saatin küçük kapısından bir kuş dışarıya çıkıp yüksek sesle, "Guguk! Guguk! Guguk!" diye bağırdı. Bu sert seste sanki tehditkâr bir şey vardı. Kapı gürültüyle kapandı ve kuş gözden kayboldu.

Sheila Webb hafifçe gülümseyerek divana doğru yürüdü. Sonra yerinde donup kaldı.

Yerde bir adam yatıyordu. Gözleri yarı aralıktı, boş boş bakıyordu. Adamın koyu gri elbisesinin göğüs kısmında ıslak bir leke vardı.

Mekanik bir hareketle Shelia eğildi ve adamın yanağına dokundu... soğuktu... eli de soğuktu... ıslak lekeye dokununca hızla elini çekip dehşet içinde baktı.

O sırada bahçe kapısının açıldığını duydu. Telaşla başını çevirip pencereye baktı. Bir kadın bahçede yürüyordu. Sheila zorlukla yutkundu. Boğazı kurumuştu... Sanki büyülenmiş gibi olduğu yerde duruyordu. Kımıldayacak, ağzını açıp bağıracak hali yoktu. Sadece yerde yatan adama bakıyor, gözlerini ondan alamıyordu. Kapı açıldı ve uzun boylu yaşlı bir kadın içeriye girdi. Elinde büyük bir çanta vardı. Kadın, dalgalı kır saçlarını geriye doğru taramış ve tepesine toplamıştı. İri mavi gözleri son derece güzeldi. Boş boş Sheila'ya baktı ve onu fark etmedi.

Sheila güç bela ağzını açtı. Fakat çıkan ses bir iniltiden farksızdı. Güzel mavi gözler kıza dikildi ve kadın sert bir sesle, "Orada biri mi var?" diye sordu.

"Ben... O," Sheila devam edemeyerek sustu. Kadın divanın arka tarafından kıza yaklaşırken Sheila bağırmaya başladı. "Hayır... Hayır... Adamın üstüne basacaksınız... Hem o ölmüş.

Bölüm 1

Colin Lamb Anlatıyor

Polis deyimiyle anlatılacak olursa, 9 Eylül günü saat 14.59'da Wilbraham Crescent'in batı tarafına doğru ilerliyordum.

Bu semte ilk kez geliyordum ve doğrusu çok şaşırmıştım.

Günlerdir ısrarla peşimi bırakmayan bir önseziyle buralara gelmiştim, ama galiba yanılmışım.

61 numarayı arıyordum. Acaba bulabilecek miydim. Hayır, imkânsızdı bu... Numaraları l'den 28'e kadar izledikten sonra Wilbraham Crescent Sokağı sona erdi. Karşıma Albany Sokağı çıktı. Geri döndüm. Kuzey tarafında hiç ev yoktu, sadece bir duvar gördüm. Bu duvarın arkasında modern apartmanlar vardı. Geçtiğim numaralara göz attım. 24, 23, 22, 21. Kapısında Diana Villası yazılı ev herhalde yirmi numara olacaktı. (Sarı bir kedi kapının önüne çıkmış yüzünü temizliyordu), 19 numara...

19 numaranın kapısı açılarak genç bir kız roket gibi dışarıya fırladı. Bir taraftan da bağırıp duruyordu. Çığlıkları son derece tizdi, insan sesinden başka her şeye benziyordu. Kız bahçe kapısından çıkıp olanca şiddetiyle bana çarptı.

Dengemi bulmaya çalışırken, "Kendinize gelin," diyerek kızı hafifçe sarstım. "Kendinize gelin."

Genç kız biraz kendisini toplar gibi oldu ve çığlık atmayı kesti. Ve derin derin hıçkırarak soluk almaya çalıştı.

Bu durum karşısında pek akıllıca davrandığımı söyleyemeyeceğim. Kıza, "Bir şey mi var?" diye sordum. Sonra sorumun biraz saçma olduğunu düşünerek düzelttim.

"Ne var?"

Kız derin bir nefes aldı ve arkasını işaret etti. "Orada!"

"Evet?"

"Yerde bir adam var... ölü... Kadın onun üstüne basacaktı."

"Kim?... Neden?"

"Kadın kör olduğu için sanırım... Sonra adamın üstü başı kan içinde!..." Kız ellerine baktıktan sonra kollarını çekti. "Benim üstümde de var... Benim üstüm başım da kan içinde."

"Evet, öyle," diye cevap verdim. Pardösümün kollarındaki lekelere bakarak ekledim. "Şimdi de benim üstüm kan içinde oldu." İçimi çekip durumu düşündüm. "Beni içeriye götürüp gösterseniz daha iyi olur."

Genç kız titremeye başladı. "Yapamam... Yapamam. Bir daha oraya giremem."

"Herhalde haklısınız." Etrafıma bakındım. Kızı oturtacak bir yer yoktu. Onu yavaşça kaldırıma bıraktım. Zavallı, arkasını demir parmaklığa dayayıp oturdu.

"Ben geri dönene kadar burada bekleyin," dedim. "Fazla kalmam. Burada size bir şey olmaz. Kendinizi kötü hissederseniz başınızı dizlerinize dayayıp oturun."

"Şim... Şimdilik bir şeyim yok sanırım."

Kız bu sözlerine pek inanmış gibi değildi, ama konuşacak vaktim yoktu. Teselli etmek ister gibi omzuna vurup eve doğru yürüdüm. Kapıdan içeriye girince bir an holde durakladım. Sol taraftaki odaya bir göz attım. Burası boş bir yemek salonuydu. Sonra karşı taraftaki kapıdan içeriye girdim.

İlk gördüğüm şey iskemlede oturan kır saçlı kadın oldu. Ben içeriye girerken kadın sert bir tavırla başını çevirip sordu.

"Kimsiniz?"

Kadının kör olduğunu hemen anladım. Gözleri yüzüme bakmıyordu. Sol kulağımın gerisinde bir yere odaklanmıştı.

Hemen konuya girdim.

"Bir kız sokağa fırlayıp burada ölü bir adam olduğunu söyledi."

Bunları söyledikten sonra saçmaladığımı fark ettim. Bu derli toplu odada, kadın ellerini kucağında kavuşturmuş sakin sakin oturuyordu. Öyleyse burada ceset olamazdı.

Ama kadın hemen yanıt verdi.

Kadın, "Divanın arkasında," dedi.

Divana yaklaştım. O zaman yana doğru açılmış kolları, cam gibi olmuş gözleri ve insanı ürperten kan lekesini gördüm.

"Bu iş nasıl oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum?"

"Nasıl olur... Bu adam kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Polis çağırmamız lazım." Etrafıma bakındım. "Telefon nerede?"

"Telefonum yok."

Kadını dikkatle süzdüm. "Burada mı oturuyorsunuz?"

"Evet."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Tabii. Alışverişten geldim..." Kapının yanındaki iskemlenin üstüne bırakılmış olan büyük çantayı fark ettim. "Bu odaya girdim. Hemen odada birinin olduğunu hissettim. İnsan kör olunca böyle şeyleri çabucak hisseder. 'Kim var? diye sordum. Cevap gelmedi... Yalnız birinin telaşla soluduğunu duyuyordum. Sese doğru yürüdüm... Odadaki kişi o zaman bağırmaya başladı... Birinin ölmüş olduğunu ve üstüne basacağımı söylüyordu. Sonra odadan fırlayarak çıktı."

Kızla bu kadının anlattıkları birbirine uyuyordu.

"Peki, siz ne yaptınız?"

"Etrafımı yoklayarak yürüdüm ve ayağıma bir şey takıldı."

"Sonra?"

"Eğildim. Bir şeye dokundum. Bu bir erkek eliydi. Çok soğuktu. Nabzı da atmıyordu... Doğrulup buraya geldim ve oturdum. Nasıl olsa biraz sonra biri gelecekti. O genç kadın her kimse olayı haber verecekti. Onun için evden ayrılmamayı daha uygun gördüm."

Kadının soğukkanlılığına hayran olmuştum. Avaz avaz bağırmamış, paldır küldür koşarak evden dışarı fırlamamış, sakin sakin oturup birisinin gelmesini beklemişti. Tabii en akıllıca şeyi yapmıştı ama bunu yapmaya da yürek isterdi.

Kadın, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Adım Colin Lamp... Sokaktan geçiyordum."

"O genç kadın nerede?"

"Onu bahçe kapısının önünde bıraktım. Bir şok geçirdiğini sanıyorum. En yakın telefon nerede?"

"Yolun elli metre kadar aşağısında."

"Evet... Evet... Yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Gidip polise telefon edeyim. Lütfen siz..." Tereddüt ederek sustum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Burada bekler misiniz?" mi demeliydim? Yoksa, "Burada kalmanızda bir sorun var mı?" daha mı doğru olurdu?

Kadın, beni bu zor durumdan kurtardı. "O kızı eve getirseniz daha iyi olur."

"Gelmek isteyeceğini pek sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Bu odaya sokmazsınız tabii. Kendisini holün diğer tarafındaki yemek odasına götürün. Kıza çay yapacağımı da söyleyin."

Kadın kalkıp bana doğru geldi.

"İyi ama siz bu işi yapabile..."

Kadının yüzünde, hafif bir tebessüm belirdi. "Buraya bak delikanlı. On dört yıl önce bu eve taşındığımdan beri yemeklerimi mutfakta kendim yaparım. İnsanın kör olması aciz olmasını gerektirmez ki."

"Affedersiniz, aptallık ettim. İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Millicent Pebmarsh... Miss Pebmarsh."

Evden çıkıp yürüdüm. Genç kız bana bakıp ayağa kalkmak için kımıldandı. "Biraz... Biraz kendime gelir gibi oldum."

Kızın kalkmasına yardım edip neşeli bir sesle, "Mükemmel," diye bağırdım.

"Orada... Orada... Bir ölü var, değil mi?"

"Tabii var. Şimdi telefona gidip polise haber vereceğim. Sizin yerinizde olsam evde beklerim." Kızın karşı koymasına engel olmak için de sesimi yükselttim. "Yemek odasında bekleyin. Holün sol tarafındaki oda. Miss Pebmarsh size çay yapıyor."

"Demek o kadın Miss Pebmarsh'mış. Kendisi kör değil mi?"

"Evet. O da çok şaşırmış ama soğukkanlılığını yitirmemiş. Haydi gelin, sizi içeriye götüreyim. Polisin gelmesini beklerken bir fincan çay iyi gelir."

Genç kızın omzuna elimi koyup eve doğru yürümesi için hafifçe ittim. Ve onu yemek masasının başına oturttuktan sonra telefona koştum.

Anlamsız bir ses, "Crowdean Polis Merkezi," dedi.

"Müfettiş Hardcastle'la konuşabilir miyim?"

Karşı taraf bir süre durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Kendisinin burada olup olmadığını bilmiyorum. Kim arıyor?"

"Colin Lambın aradığını söyleyin."

"Bir dakika beklemenizi rica edeceğim."

Bekledim. Sonunda Dick Hardcastle'ın sesini duydum. "Colin, sen misin? Seni bir süre daha beklemiyordum. Neredesin?"

"Crowdean'dayım. Wilbraham Crescenfe geldim. 19 numaralı evde bir adam ölmüş. Bıçaklanmış sanırım. Bana kalırsa yaklaşık yarım saat önce öldürülmüş."

"Cesedi kim bulmuş?... Yoksa sen mi?...."

"Hayır, ben yoldan geçiyordum. Birdenbire evden bir kız fırlayıp üstüme saldırdı. Neredeyse beni yere yıkacaktı. Kız yerde ölü bir adamın yattığını ve kör bir kadının da cesedin üstünde gezindiğini söyledi."

Dick, "Benimle dalga geçmiyorsun ya?" diye sordu.

"Anlattıklarımın biraz garip olduğunu ben de kabul ediyorum. Fakat söylediklerimin hepsi de doğru. Kör kadının adı Miss Millicent Pebmarsh... Zaten evin sahibi de o."

"Demek kadın ölen adamın üstünde tepiniyormuş ha?"

"Hayır, anladığın gibi değil. Kadıncağız kör olduğu için adamın orada olduğunu fark etmemiş."

"Pekâlâ, ben gerekli talimatları veririm. Beni orada bekle. Kızı ne yaptın?"

"Miss Pebmarsh, ona çay yapıyor."

Dick, "Herkes hayatından memnun galiba," diye cevap verdi.

Bölüm 2

Wilbraham Crescent 19 numaradaki olaya polis el koymuştu.

Bir adli tabip, bir polis fotoğrafçısı ve bir de parmak izi uzmanı sessizce çalışıyorlardı.

Sonunda Müfettiş Hardcastle da geldi. Uzun boylu, ifadesiz yüzlü, kaim kaşlı, işinin ehli bir adam olduğu anlaşılıyordu. Cesede son bir kez daha bakıp adli tabiple birkaç kelime konuştu sonra yemek odasında oturan Miss Pebmarsh, Colin Lamb ve uzun boylu kahverengi kıvırcık saçlı, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış kızın yanına gitti. Ve kendisini Miss Pebmarsh'a takdim etti. "Müfettiş Hardcastle."

Müfettiş, Miss Pebmarsh'la yeni tanışmış olmasına rağmen onun hakkında daha önceden oldukça bilgisi vardı. Kadına zaman zaman rastlamış ve onun eskiden öğretmen olduğunu duymuştu. Kadın kör olduktan sonra da Aaronberg Kör ve Özürlü Çocuklar Okulu'nda Braille sistemi ile âmâ çocuklara okuma öğretmeye başlamıştı. Bu kadının düzenli evinde bir cinayet işlenmiş olması inanılacak gibi değildi. Fakat inanılmayacak şeyler sık sık olduğu için insanların böyle gariplikleri kabul etmesi gerekiyordu.

Hardcastle, "Korkunç bir olay, Miss Pebmarsh," diye mırıldandı. "Korkarım bu olay sizi de bir hayli üzdü. Hepiniz bu olay hakkında bildiklerinizi lütfen anlatınız. Anladığım kadarıyla miss..."

Memurlardan birinin kendisine vermiş olduğu not defterine bir göz attı. "Miss Sheila Webb cesedi bulmuş. Miss Pebmarsh mutfağınızı kullanmama müsaade ederseniz Miss Webb'le orada konuşmak istiyorum. Orası herhalde sakindir."

Adam mutfak kapısını açarak genç kızın içeriye girmesini bekledi. Sivil bir memur şimdiden formika kaplı masanın başına geçip oturmuş, bir şey yazıyordu.

Hardcastle, "Bu iskemle rahata benziyor," diyerek iskemleyi çekti.

Sheila Webb çekinerek korkuyla müfettişi süzdü.

Hardcastle, "Üzülecek bir şey yok. İsminiz Sheila Webb değil mi? Adresiniz..."

"Palmerston Sokağı 14 numara... Gaz Şirketi'nin arkasında oturuyorum."

"Evet... Evet... Çalışıyorsunuz sanırım."

"Evet, steno daktiloyum. Miss Martindale'in sekreterlik bürosunda çalışıyorum."

"Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu değil mi?"

"Evet."

"Ne zamandan beri orada çalışıyorsunuz?"

"Bir yıl oldu... Daha doğrusu on ay."

"Anlıyorum. Şimdi bugün Wilbraham Crescent 19 numaraya nasıl geldiğinizi anlatın bakalım."

"Şöyle oldu." Sheila Webb biraz kendine gelmişti. "Miss Pebmarsh büroya telefon edip saat 15.00'te bir sekreter istediğini söylemiş. Ben öğle yemeğinden döndüğüm zaman Miss Martindale hemen gitmemi istedi."

"Böyle çalışıyorsunuz değil mi? Yani o anda siz boş olduğunuz için bu işi aldınız... Veya büroda işleri nasıl ayarlıyorsanız?..."

"Hayır, öyle değil. Miss Pebmarsh, beni istemiş."

"Miss Pebmarsh özellikle sizi istemiş," dedi Hardcastle, kaşlarını çatarak. "Anlıyorum. Daha önce de onunla çalıştığınız için mi?"

"Hayır, onunla hiç çalışmadım ki," dedi Sheila hızla.

"Çalışmadınız mı? Bundan emin misiniz?"

"Ah, evet eminim. Yani, demek istediğim, o kadın, bir kez gördükten sonra asla unutamayacağınız biri. Asıl garip olan da bu."

"Oldukça garip. Bu konuya şimdilik girmeyeceğiz. Oraya ne zaman vardınız?"

"Saat on beşti sanırım; çünkü guguklu saat, aniden durdu. Ne kadar tuhaf. Gerçekten çok tuhaf. O zaman farkına varmamıştım."

"Neyin farkına varmamıştınız, Miss Webb?"

"Saatler."

"Ne olmuş saatlere?"

"Guguklu saat on beşi gösteriyordu, tamam; ama diğer saatler bir saat ileriydi. Çok garip."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı müfettiş. "Şimdi... Cesedi ne zaman fark ettiniz?"

"Koltuğun arkasına geçene dek fark etmedim; sonra bir baktım ki, oradaydı. Korkunçtu; evet, kesinlikle korkunç..."

"Korkunç; katılıyorum. Adamı tanıdınız mı? Daha önce gördüğünüz biri miydi?"

"Yok, hayır."

"Bundan emin misiniz? Herhalde adamın yüzü her zamankinden farklıydı... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Şimdi dikkatle düşünün. Bu adamı daha önceden görmediğinizden emin misiniz?"

"Hiç kuşkum yok."

"Tamam... Bu kısmını anladık. Peki, sonra ne yaptınız?"

"Ne mi yaptım ?"

"Evet."

"Şey... Hiç... Hiçbir şey yapmadım. Zaten yapacak halde değildim."

"Anlıyorum. Peki adama dokunmadınız mı?"

"Evet... Evet... Dokundum. Yani... Anlamak için... Fakat o buz gibiydi... Elime kan bulaştı. Çok korkunçtu... yapış yapıştı."

Hardcastle, onu teselli etmek ister gibi, "Üzülmeyin," diye mırıldandı. "Üzülmeyin. Artık her şey bitti. Kanı da unutmaya çalışın. Siz devam edin... Daha sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum... Evet, evet, kadın eve geldi."

"Miss Pebmarsh'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, fakat ben, onun Pebmarsh olduğunu bilmiyordum. Elinde erzak dolu bir çantayla içeriye girdi." Kızın konuşmasından bu arada çanta gibi önemsiz şeylerden söz etmeyi pek anlamsız bulduğu anlaşılıyordu.

"Peki, siz ne dediniz?"

"Bir şey söylediğimi sanmıyorum. Konuşmaya çalıştım ama sanki bir el boğazımı sıkıyordu."

Müfettiş başını salladı.

"Sonra... Sonra kadın, 'Kim var orada,' diye sordu ve divanın arkasına doğru yürüdü. O an kadının... kadının adamın üstüne basacağını sandım. Bağırdım..."

Müfettiş, Colin'in sözlerini hatırladı. "Roket gibi fırladınız..."

"Çok üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok. Olanları gayet açık anlattınız. Artık bunu düşünmenize bile gerek yok. Ah! Bir şey daha soracaktım. Neden o odaya girdiniz?"

"Neden mi?" Kız şaşırmıştı.

"Evet, buraya herhalde birkaç dakika erken geldiniz ve zili çaldınız. Kimse cevap vermediyse, neden içeriye girdiniz?"

"Şimdi anladım... Kadın içeriye girmemi tembih etti."

"Hangi kadın."

"Miss Pebmarsh."

"Ben, sizin Miss Pebmarsh'la hiç konuşmadığınızı sanıyordum."

"Doğru. Ben kendisiyle konuşmadım. Fakat Miss Martindale içeriye girip holün sağ tarafında kalan odada beklememi söyledi."

Hardcastle, "Ya öyle mi?" dedi.

Sheila Webb çekinerek sordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle sanıyorum. Fakat daha on dakika burada beklemenizi rica edeceğim. Belki size sormam gereken bir şeyler olabilir. Ondan sonra sizi bir polis arabasıyla evinize yollarım. Aileniz... Aileniz var mı?"

"Annem babam ben küçükken ölmüşler. Teyzemle oturuyorum."

"Teyzenizin adı nedir?"

"Bayan Lawton."

Müfettiş ayağa kalkarak elini uzattı. "Teşekkür ederim Miss Webb. Bu gece erkenden yatıp uyumaya çalışın."

Kız mahcup bir tavırla gülümseyerek yemek odasına doğru gitti.

Müfettiş, "Colin, sen Miss Webb'le ilgilenir misin," dedi. "Miss Pebmarsh buraya gelmenizi rica etsem..."

Hardcastle, kadına yardım etmek için elini uzattı. Fakat Miss Pebmarsh sakin sakin adamın yanından geçip eliyle duvara dayalı

iskemleyi yokladıktan sonra çekip oturdu.

Hardcastle kapıyı kapattı. Daha müfettiş ağzını açmadan kadın atıldı. "O genç adam kim?"

"İsmi Colin Lamb'dir."

"Kendisi de bunu söyledi Bay Lamb kimdir? Neden buraya gelmiş?"

Hardcastle şaşkınlık içinde kadının yüzüne baktı. "Miss Webb bağırarak sokağa fırladığı sırada Bay Lamb da oradan geçiyormuş. Kendisi içeriye girip içeride birinin öldürüldüğüne inandıktan sonra bize telefon etti. Ona burada bizi beklemesini söyledik."

"Kendisine Colin diye hitap ettiniz."

"Çok dikkatlisiniz, Miss Pebmarsh. Colin Lamb arkadaşımdır. Fakat uzun zamandır görmemiştim. Deniz biyologudur."

"Ya, öyle mi?"

"Miss Pebmarsh, bana bu garip olay hakkında bir şeyler anlatabilir-seniz memnun olurum."

"Hay hay... Fakat anlatılacak pek fazla bir şey yok."

"Burada uzun zamandan beri oturuyorsunuz, değil mi?"

"1950'den beri burada oturuyorum. Öğretmenim... Yani öğretmendim. Gözlerim hızla bozuluyordu ve tedavisi yoktu. Kısa süre sonra kör olacaktım. Bu nedenle Braille ve çeşitli tekniklerde uzman olup körlere yardımcı oldum. Aeronberg Kör ve Özürlü Çocuklar Okulu'nda öğretmenim."

"Teşekkür ederim. Şimdi gelelim bugün öğleden sonraki olaya. Bugün misafir bekliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Size ölen adamı tarif edeceğim. Bakalım bu size tanıdıklarınızdan birini hatırlatacak mı? Boyu bir yetmiş iki buçuk ila bir yetmiş beş, yaş yaklaşık olarak altmış, saçlar siyah, hafifçe ağarmış, bıyıksız, ince suratlı, köşeli çeneli. Bakımlı fakat şişman değil. Koyu gri elbise, bakımlı eller. Bir banka memuru, muhasebeci, avukat veya başka bir meslek sahibi olabilir. Bu tarife uyan birini biliyor musunuz?"

Millicent Pebmarsh cevap vermeden önce dikkatle düşündü.

"Böyle birini tanıdığımı söyleyemeyeceğim. Tabii ki bu oldukça genel bir tasvir. Pek çok insana uyabilir. Herhangi bir durumda karşılaştığım herhangi bir adam olabilir; ama iyi tanıdığım biri olmadığı kesin."

"Peki, sizi ziyaret etmek niyetinde olan birinden mektup almadınız mı?"

"Anlıyorum. Demek Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na telefon edip bir stenograf istediniz ve..."

Kadın, "Affedersiniz," diye müfettişin sözünü kesti. "Ben böyle bir şey yapmadım."

Hardcastle, kadına bakakaldı. "Yani Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na telefon etmediniz mi?..."

"Evde telefonum yok."

Müfettiş, "Fakat sokakta bir telefon kulübesi var," diye atıldı.

"Evet, biliyorum. Fakat emin olun bir stenografa ihtiyacım yoktu, Müfettiş Hardcastle. Onun için Cavandish'e telefon etmedim. Tekrar ediyorum, telefon edip böyle bir şey istemedim."

"Yani Sheila Webb'i yollamalarını söylemediniz mi?"

"Bu ismi şimdiye kadar hiç duymadım."

Hardcastle iyice şaşırmıştı. "İyi ama ön kapıyı açık bırakmışsınız."

"Gündüzleri kapımı çoğunlukla açık bırakırım."

"Fakat herkes içeri girebilir."

Miss Pembmarsh soğuk bir sesle, "Evet, bu sefer içeriye girmiş oldukları aşikâr," diye cevap verdi.

"Miss Pebmarsh adli tabibe göre bu adam 13.30 ile 14.45 arasında öldürülmüş. O sırada siz neredeydiniz?"

Miss Pebmarsh düşündü. "13.30'da evden çıkmıştım veya çıkmaya hazırlanıyordum. Alışverişe gidecektim."

"Gittiğiniz yerleri bana söyleyebilir misiniz?"

"Durun bakayım. Albany Sokağındaki postaneye gidip bir paket gönderdim, pul aldım. Bahçe kapısından girdiğim sırada guguklu saatim tam on beşi çaldı."

"Anlamadım?"

"Diğer bütün saatleriniz, bir saatten fazla ileri görünüyor."

"İleri mi? Büyükbabamın köşedeki saatinden mi bahsediyorsunuz?"

"Yalnızca o değil. Oturma odasındaki diğer bütün saatler de aynı şekilde."

"Affedersiniz. 'Diğer bütün saatler' derken neyi kastettiğinizi anlamadım. Oturma odasında başka saat yok."

Bölüm 3

Hardcastle, kadına bakakaldı.

"Nasıl olur Miss Pebmarsh? Şöminenin rafındaki Dresden porseleninden çevresi olan saate ne dersiniz? Sonra o küçük Fransız saati?... Hani şu Ormolu?... O gümüş saat?... Köşesinde 'Rosemary' yazılı olan saat?"

Bu kez de Miss Pebmarsh şaşırdı.

"Ya siz çıldırdınız ya da ben müfettiş bey. Emin olun ne Dresden porseleninden saatim var ne de dediğiniz gibi köşesinde Rosemary yazılı bir saatim! Fransız Ormolu da yok... Diğeri neydi?"

"Gümüş saat." Bu sözler Hardcastle'ın ağzından dökülmüştü adeta...

"Gümüş saatim de yok! Bana inanmıyorsanız, temizliğe gelen kadına sorabilirsiniz. Kadının ismi Bayan Curtin'dir."

Müfettiş Hardcaste'e ne yapacağını bilemiyordu. Biraz düşündükten sonra ayağa kalktı.

"Miss Pebmarsh, benimle karşıki odaya gelir misiniz?"

"Tabii. Açıkçası o saatleri görmeyi ben de istiyorum."

Hardcastle hemen, "Görmek mi?" diye sordu.

Bayan Pebmarsh, "İncelemek daha doğru olur," dedi. "Ama müfettiş, körler bile kendi özürlerine uymayan kelimeler kullanırlar. Saatleri görmek istiyorum derken parmaklarımla dokunup incelemek istediğimi kast etmiştim."

Müfettiş, Miss Pebmarsh'ın peşinden küçük holden geçip oturma odasına doğru ilerledi. Parmak izi alan polis memuru başını kaldırıp baktı. "Burasını bitirdik sayılır. İstediğiniz şeye dokunabilirsiniz."

Hardcastle üstünde "ROSEMARY" yazılı saati alıp Miss Pebmarsh'ın avucuna bıraktı. Kadın dikkatle inceledi. Sonunda, "Galiba bu seyahatlerde kullanılan cinsten adi bir saat," dedi. "Deri kaplı kutu gibi kapanan tipte bir şey... Bu benim değil Müfettiş Hardcastle. On üç otuzda evden çıkarken saatin odada olmadığından da eminim."

"Teşekkür ederim." Müfettiş saati alıp yerine bıraktı. Sonra porselen saati itinayla alıp kadına verirken, "Dikkatli olun," diye uyardı. "Kırılabilir."

Millicent Pebsmarsh parmaklarının ucunu saatin üstünde gezdirdikten sonra olumsuz anlamda başım salladı. "Herhalde çok güzel bir saat olmalı. Fakat bu da benim değil... Bu nerede duruyordu müfettiş bey?"

"Şöminenin üstündeki rafın sağ köşesinde."

Miss Pebmarsh, "Orada porselen bir şamdan olması gerek," diye mırıldandı. "Bir çift şamdanın teki..."

Hardcastle onayladı. "Evet orada bir şamdan var ama iyice sağa doğru itilmiş."

"Başka bir saat daha olduğunu söylemiştiniz galiba."

"İki tane daha var."

Hardcastle, Dresden porseleninden çerçevesi olan saati yerine koyup yaldızlı küçük Fransız saatini uzattı. Kadın bunu çabucak inceledikten sonra geri verdi. "Hayır, bu da benim değil."

Müfettiş bu kez gümüş saati kadının avucuna koydu, ama Miss Pebmarsh bunu da iade etti. "Bu odada duran saatler köşedeki büyük duvar saatiyle..."

"Tamam."

"...Kapının yanındaki duvara asılı guguklu saat."

Hardcastle bunun üzerine ne söyleyeceğini şaşırdı. Karşısında duran kadını dikkatle süzdü. Üstelik onun kendisini göremeyeceğini bildiği için çekinmeden rahat rahat bakıyordu. Miss Pebmarsh'ın alnı kırıştı. Kadın galiba bir şeye hayret etmişti. Birdenbire, "Anlayamıyorum," diye söylendi. "Bunu kesinlikle anlayamıyorum."

Kadın elini uzatıp odanın neresinde olduğunu anlar anlamaz rahatça oturdu. Hardcastle da kapının yanında duran parmak izi alan memuruna döndü.

"Bu saatlere baktın mı?"

"Hepsini inceledim, efendim. Yaldızlı saatte parmak izine benzer bir şey yoktu. Porselen saat de yok. Fakat deri kapaklı saat ile gümüş saatin üstünde iz olmaması da garip. Üstelik hepsi de 16.12'yi gösteriyor."

"Peki, odanın diğer kısımlarına da baktın mı?"

"Odada üç veya dört ayrı tip parmak izi buldum. Bana kalırsa hepsi de kadınlara ait. Cesedin cebindekileri masanın üstüne koydum."

Adam başıyla masanın üstüne yığılmış olan şeyleri işaret etti. Hardcastle gidip bunlara bir göz attı. Cüzdanda yedi sterlin, on şilin ve biraz da bozuk para vardı. Markasız bir ipek mendil ve küçük bir kutu mide ilacı da masada duruyordu. Bir kartvizit müfettişin dikkatini çekti. Eğilip bunu okudu.

Bay R. H. Curry Metropolis ve Provincial Sigorta Şirketi 7. Denvers Caddesi Londra, W. 2.

Hardcastle dönüp Miss Pebmarsh'ın oturduğu divana yaklaştı.

"Acaba sigorta şirketinden birini bekliyor muydunuz?"

"Sigorta şirketi mi? Ne münasebet?"

Hardcastle, "Metropolis ve Provincial Sigorta Şirketi," diye cevap verdi.

Miss Pebmarsh omzunu silkti. "Böyle bir şirket olduğundan haberim bile yoktu."

"Yoksa sigorta yaptırmayı mı düşünüyordunuz?"

"Hayır. Burada bir şubesi olan Jove Sigorta Şirketi evi yangın ve hırsızlığa karşı sigortaladı. Hayat sigortam yok."

Hardcastle, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Curry ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu? Bay R. H. Curry." Müfettiş dikkatle kadının

göstereceği tepkiyi izliyordu.

Kadın, "Curry," diye tekrarladı. Sonra başını salladı. "Bu her zaman rastlanan bir isim değil. Hayır, bu ismi daha önce duymadım. Ve de bu isimde tanıdığım yok. Bu ölen adamın ismi mi?"

Hardcastle içini çekti. "Olabilir."

Miss Pebmarsh bir an tereddüt ettikten sonra, "Ona dokunmamı... dokunmamı... ister misiniz?" diye sordu.

Müfettiş, kadının ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Bunu yapabilir misiniz, Miss Pebmarsh? Bu konuda hiç bilgim yok fakat herhalde parmaklarınız sayesinde onun ne tip bir insan olduğunu hemen anlayacaksınız."

Miss Pebmarsh, "Haklısınız," diye cevap verdi. "Bunun hoş bir şey olmadığını ben de kabul ediyorum, ama size yardımım olacaksa bunu yapmaya hazırım."

Hardcastle hemen teşekkür etti. "İzin verirseniz sizi götüreyim."

Kadını elinden tutup divanın arkasına götürdü ve çömelmesini söyledi. Sonra onun ellerini tutarak ölünün yüzüne değdirdi. Kadın son derece sakindi. Hislerini saklamasını iyi biliyordu. Miss Pebmarsh parmaklarını adamın saçlarında, kulaklarında, burnunda, ağzında ve çenesinde dolaştırdı. Bir an parmakları sol kulağın arkasında durdu. Sonra başını sallayarak ayağa kalktı.

"Ölen adamın ne tip bir insan olduğunu anladım. Fakat böyle birini görmediğimden de, tanımadığımdan da eminim."

Parmakizi alan memur çantasını toplayıp odadan çıktı. Sonra başını içeri uzatıp cesedi işaret ederek, "Onu almaya geldiler. Şimdi götürebilirler mi?" diye sordu.

Müfettiş Hardcastle, "Pekâlâ götürsünler," dedi. "Miss Pebmarsh şuraya oturur musunuz, lütfen?"

Müfettiş odanın köşesine bir iskemle çekti. İki adam gelip Bay Curry'nin cesedini hemen kaldırdılar. Hardcastle adamlarla birlikte kapıya kadar gitti sonra tekrar odaya döndü. Ve Miss Pebmarshın yanına oturdu.

"Miss Pebmarsh bu çok garip bir olay. Önemli noktaları tekrar gözden geçireceğim. Bakalım doğru anlamış mıyım. Yanlışım varsa beni düzeltin."

"Bugün ziyaretçi beklemiyordunuz. Sigorta konusunda kimseye bir şey sormadınız ve bir sigorta memurunun bugün sizi ziyaret edeceğine dair de bir mektup almadınız. Tamam mı?"

"Evet, doğru."

"Bir stenografa ihtiyacınız yoktu ve Cavendish Bürosu'na telefon edip sekreterin saat on beşte burada bulunmasını söylemediniz."

"Bu da doğru."

"13.30'da evden çıkarken bu odada sadece iki saat vardı. Guguklu saat ve duvar saati. Başka saat yoktu."

Cevap vermek üzere ağzını açan Miss Pebmarsh birdenbire kendisini toplayarak, "Doğru cevap vermemi istersiniz herhalde?" diye mırıldandı. "Bu son söylediğiniz şey hakkında yemin edemem.

Görmediğim için bu odadaki bir şeyin eksikliğini veya sonradan buraya konulan bir şeyi hemen fark edemem. Sadece bu sabah erken toz alırken odada bulunan şeylerin neler olduğunu kesinlikle biliyorum. O zaman her şey yerli yerindeydi. Temizliğe gelen bayanlar biblo gibi eşyalara pek dikkat etmedikleri için bu odayı genellikle kendim temizlerim."

"Bu sabah evden ayrıldınız mı?"

"Evet, her zamanki gibi saat onda Aaronberg Okulu'na gittim. 12.15'e kadar derslerim vardı. Saat 12.45'te eve döndüm. Kendime tavada yumurta ile bir fincan çay yaptım. Ve söylediğim gibi 13.30'da tekrar dışarı çıktım. Bu arada yemeğimi mutfakta yedim. Bu odaya hiç gelmedim."

Müfettiş Hardcastle, "Anladım," dedi. "Saat 10.00'da siz dışarı çıkana kadar bu odadaki iki saatten başka saat yoktu."

"Bunu temizlikçim Bayan Curtin'e sorabilirsiniz. Buraya saat 10.00 sularında gelir ve genellikle 12.00'de gider. Dipper Caddesi 17 numarada oturuyor."

"Teşekkür ederim, Miss Pebmarsh. Şimdi öğrenmemiz gereken bazı konular var. Aklınıza gelecek şeyleri bana söylemenizi rica edeceğim. Bugün bir ara bu dört saati getirip odaya yerleştirmişler. Bunlar hepsi de 16.13'de durmuş. Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"16.13'de..." Miss Pebmarsh kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır, hiçbir şey anlamadım."

"Neyse şimdi saatleri bırakıp ölen adama gelelim. Kendisini gündelikçi kadının içeriye almış olduğunu sanmıyorum. Kadına misafir beklediğinizi söylememiş olduğunuza göre böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Öyleyse biz bunu Bayan Curtin'e sorarız. Öldürülen adam bir sebeple sizi görmeye gelmiş... Belki şahsi bir işi vardı. 13.30'la 14.45 arası onu bıçaklayarak öldürmüşler. Kendisine randevu vermiş olduğunuz için buraya gelmiş olabilir. Fakat siz, böyle bir şey olmadığını söylediniz. Adam herhalde sigortacıydı... Ama siz bize bu konuda da yardım edemiyorsunuz. Adamın içeriye girip oturması ve sizi beklemesi için kapıyı açık bırakmışsınız... İyi ama neden?"

Miss Pebmarsh sabırsız bir tavırla, "Bu kadar saçma sapan bir şey duymadım," diye söylendi. "Demek bu... bu Curry adlı adamın o saatleri beraberinde getirdiğini sanıyorsunuz?"

Hardcastle dudağını büktü. "Ortada kutuya benzer bir şey yok. Adam bu saatleri cebine sokup getiremezdi ki... Miss Pebmarsh şimdi dikkatle düşünün. Aklınıza saatlerle ilgili bir şey geliyor mu? Veya 16.13 sizin için bir şey ifade ediyor mu? Dördü on üç geçe."

Kadın başını salladı. "Kendi kendime cinayeti işleyenin bir deli olduğunu söyleyip duruyorum. Veya biri yanlış eve girdi, diye düşünüyorum. Ama bunlar da olayı açıklamıyor. Hayır, müfettiş bey, size yardım etmeme imkân yok."

Genç bir polis memuru içeriye baktı. Hardcastle kalkıp hole çıktı ve beraber bahçe kapısına kadar yürüdüler. Hardcastle adamlarına, "Kızı evine bırakabilirsiniz," dedi. "Adresi Palmerston Sokağı 14 numara."

Geri dönüp yemek odasına girdi. Açık kapıdan Miss Pebmarsh'ın mutfakta bir şey yaptığı duyuluyordu. Hardcastle gidip kapıda durdu. "Bu saatleri götürmem lazım, Miss Pebmarsh. Size bir makbuz vereceğim."

"Makbuza gerek yok, müfettiş bey. Saatler benim değil."

Hardcastle, Sheila Webb'e döndü. "Artık evinize gidebilirsiniz, Miss Webb. Polis arabasıyla sizi bırakacaklar."

Sheila ve Colin ayağa kalktılar.

Hardcastle masanın başına geçip saatler için makbuz yazarken, "Kızı arabaya bindir, Colin," diye mırıldandı.

Sheila ve Colin odadan çıktılar. Bahçeden geçerlerken Sheila aniden durup, "Eldivenlerim... Eldivenlerimi unutmuşum," dedi.

"Gidip alayım."

"Hayır, ben eldivenlerimi nereye bıraktığımı biliyorum. Artık cesedi çıkarttıkları için korkmuyorum."

Kız geri dönüp içeriye koştu ve biraz sonra Colin'in yanına geldi. "Affedersiniz, çok aptallık ettim... Daha önceden..."

Colin, "Kim olsa bu durumda sinirlenir," diye cevap verdi.

Sheila arabaya binerken Hardcastle yanlarına geldi. Araba uzaklaşınca da genç polis memuruna döndü. "Oturma odasındaki saatleri itinayla sarın. Sadece duvardaki büyük saatle, guguklu saati istemiyorum."

Birkaç emir daha verdikten sonra kaşlarını çattı. "Gidilecek bazı yerler var. Benimle gelmek ister misiniz?"

Colin, "Tabii," diye cevap verdi.

Bölüm 4

Colin Lamb'ın Anlattıkları

Dick Hardcastle'a, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Arkadaşım şoföre seslenerek, "Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu. Palace Caddesi'nde, meydanın sağ tarafında kalıyor."

"Peki, efendim."

Araba hareket etti. Evin önünde bir sürü insan toplanmış merakla bakıyorlardı. Sarman kedi hâlâ kapının önünde oturuyordu.

Hardcastle, "Önce Sekreterlik Bürosu sonra da gündelikçi kadın," diye mırıldandı. "Zira vakit geçiyor." Saatine bir göz attı. "Dördü geçmiş." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Güzel bir kız değil mi?"

"Öyle."

Arkadaşım gülerek bana baktı. "Fakat kızın hikâyesi çok garip, bir an önce bunu soruşturmamız lazım."

"Yani sen kızın bu işle..."

Hardcastle hemen sözünü kesti. "Ceset bulan insanlar beni her zaman ilgilendirir."

"Fakat kız korkudan bağırıyordu. Çığlıklarını bir duysaydın..."

Arkadaşım tekrar beni süzüp kızın çok güzel olduğunu tekrarladı. "Ya senin Wilbraham Crescent'de ne işin vardı Colin? Victoria stili mimarimizle mi meşguldün? Yoksa başka bir amacın mı vardı?"

"Bir amacını vardı. 61 numaralı evi arıyordum. Fakat bulamadım. Belki de böyle bir numara yok."

"Hayır, hayır, var. Bu sokağın numaraları 88"e kadar gidiyor sanırım."

"İyi ama Dick, ben 28 numaraya gelince Wilbraham Crescent sona erdi."

"Zaten bu durum yabancıları pek şaşırtır. Albany Sokağı'na gelince sağa geçip oradan da tekrar sağa dönseydin Wilbraham Crescent'in ikinci kısmını bulurdun. Anlayacağın burada evler arka arkaya yapılmış. Yani evlerin bahçeleri birbirine bitişik. Neyse biz 61 numaraya gelelim. Orada oturanı tanıyor musun?"

"61 mi?... Dur bakayım... Evet, inşaatçı Bland oturuyor."

"Eyvah," diye bağırdım. "İşte bu çok kötü."

"İnşaatçı istemiyor musun?"

"Hayır, inşaat müteahhidi hiç de işime gelmiyor. Ancak son zamanlarda buraya gelip işe başlamışsa o zaman mesele yok."

"Bland burada doğmuş sanırım. Yıllardır bu işi yapıyor. Kendisini tanırlar."

"Çok kötü."

Hardcastle, bana cesaret vermek istermiş gibi, "Zaten Bland da kötü bir müteahhittir. Dürüst çalışmaktan hoşlanmayan bir insan ama yine de durumu idare edip yakasını kurtarıp işini yürütüyor," dedi.

"Beni kandırmaya çalışma, Dick. Aradığım adamın dürüstlüğün timsali olması gerek."

"Bland'a bir yıl önce büyük bir miras kalmış. Daha doğrusu para karısına kalmış. Kadın aslen Kanadalı. Savaş zamanı buraya gelip Bland'la tanışmış. Kadının ailesi onun Bland'la evlenmesini istememiş ve bu yüzden de kendisiyle bir daha görüşmemişler. Geçen yıl kadının büyük amcası ölmüş. Adamın tek oğlu varmış o da bir uçak kazasında ölmüş. Bu durumda ailenin tek sağ kalan ferdi Bayan Bland'mış. Onun için adam bütün parasını kadına bırakmış. Zannedersem bu sayede Bland iflas etmekten kurtulmuş."

"Görüyorum ki Bay Bland hakkında pek fazla bilgin var."

"Şey... Evet... Vergi dairesi bir gecede zengin olan insanlarla çok ilgileniyor. Zira adamların fazla para kazanıp vergi ödemeden bu parayı bir tarafa saklamaları mümkün... Onun için bu tip olaylarda daima işi araştırırız. Fakat Bland’ın karısına gerçekten bir miras kalıp kalmadığını araştırdık."

"Zaten ben birdenbire zengin olan bir adam aramıyorum," diye açıkladım. "Benim aradığım bu tip bir insan değil."

"Öyle mi? Demek zengin hayatından artık sıkıldım."

Başımı salladım.

"Peki, bundan vazgeçtin mi?... Yoksa hâlâ devam ediyor musun?"

"Bu uzun bir hikâye," diye konuyu değiştirdim. "Kararlaştırdığımız gibi bu akşam beraber yemek yiyecek miyiz? Yoksa bu iş yüzünden yemekten vaz mı geçeceksin?"

"Hayır, yemeği ertelemeye gerek yok. Şimdi yapılacak iş memurlara talimat verip onları harekete geçirmek. Bay Curry hakkında soruşturma yapmamız gerek. Adamın kim olduğunu ve ne iş yaptığım anladık mı, onu öldürmeye kalkan şahıs hakkında da bir fikir edinmiş oluruz." Başını çevirip baktı. "İşte geldik."

Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu, genelde Palace Sokağı olarak bilinen, ana alışveriş bölgesindeydi. Bina, çevredeki diğer bütün binalar gibi, Victoria stiline uyarlanmıştı. Binanın sağındaki benzer bir başka yapıda, Sanat Fotoğrafçısı Edwin Glen'in panosu göze çarpıyordu.

Özel Günler, Çocuk Fotoğrafları, Nikâh Fotoğrafları. Bu adam tam bir efsaneydi. Bunu vurgulamak için, bebeklerden tutun da altı yaşındaki çocuklara kadar sayısız çocuğun büyütülmüş resimleri camlara asılmıştı. Muhtemelen bunun amacı, aşırı ilgili anneleri etkilemekti. Çekingen genç adamlar ve gülümseyen kızlar. Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'nun diğer yanında, kömür ticareti yapan köklü ve kalıplaşmış şirketlerin ofisleri bulunuyordu. Bunların ardında, eski tarzdaki evin yıkılıp üç katlı modern bir hale getirildiği pırıltılı yapılardan biri duruyordu.

Orient Cafe & Restoran.

Hardcastle'la ben dört basamağı çıkıp dış kapıdan içeriye daldık. Biraz ileride üstünde, "Lütfen girin" yazılı başka bir kapı vardı. Bu yazıya uyarak odaya süzüldük. İçerisi bir hayli genişti ve üç kız daktiloda yazı yazıyorlardı. İkisi içeriye giren yabancılara

aldırmayarak yazılarına devam ettiler. Üçüncüsü tam kapının karşısındaki telefonlu masada oturuyordu. Hemen işini bırakıp soru sorar gibi bize baktı. Galiba bir taraftan da şeker yiyordu. Ağzındaki şekeri bir kenara ittikten sonra hım hım bir sesle, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu. Hardcastle atıldı. "Miss Martindale?"

"Sanırım kendisi telefonla konuşuyor..." O sırada hafif bir ses duyuldu ve kız telefonun ahizesini kaldırıp bir numara çevirdi. "Sizi görmek isteyen iki kişi var Miss Martindale." Sonra bize dönüp sordu. "İsimlerinizi rica edebilir miyim..."

Dick, "Hardcastle," dedi.

"Bay Hardcastle adlı biri Miss Martindale." Telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Böyle buyrun." Üstünde MISS MARTINDALE yazılı pirinç bir tabela bulunan kapıyı açıp geçmemiz için yana çekildi. "Bay Hardcastle."

Miss Martindale masasının arkasına geçip oturmuştu. Bizi görünce başını kaldırdı. Elli yaşlarında becerikli gibi görünen kabarık, kırmızı saçlı ve zeki görünüşlü bir kadındı.

Kadın ikimizi de süzdü. "Bay Hardcastle?"

Dick resmi kartvizitlerinden birini çıkarıp kadına uzattı. Ben de kapının yanındaki iskemleye iliştim.

Miss Martindale şaşırmış olacaktı ki kaşlarını kaldırdı. Bu ziyaretten memnun olmadığı da belliydi. "Müfettiş Hardcastle... Bir arzunuz mu vardı müfettiş bey?"

"Sizden bilgi edinmek için geldim Miss Martindale. Bana yardım edebileceğinizi sanıyorum."

Sesinin tonundan Dick'in kadına son derece ılımlı davranacağını anladım. Fakat Miss Martindale'in iltifattan hoşlanacağını pek sanmıyorum doğrusu. Kadın Fransızların femme formidablen dedikleri cinstendi.

Ben etrafıma bakınırken Hardcastle da sormaya başlamıştı. "Yanınızda Sheila Webb adlı genç bir bayan çalışıyor mu?"

Genel düzeni inceliyordum. Miss Martindale'in masasının üzerindeki duvarda, imzalanmış fotoğraflardan oluşan geniş bir koleksiyon vardı. Resimlerden biri, çok az tanıdığım dedektif yazar Bayan Ariadne Oliver'a aitti. Resmin üzerine, kalın uçlu, siyah bir kalemle, "Sevgilerimle, Ariadne Oliver," yazılmıştı. Yaklaşık on altı yıl önce ölen bir gerilim romanı yazarının resminde ise, "Tüm içtenliğimle, Garry Gregson," yazıyordu. Romantizm uzmanı olan yazar Miriam Hogg'un resminin üzerinde de "Sonsuza kadar, Miriam," yazılıydı. Seks, kelleşmekte olan, çekingen görünümlü bir adamın resmiyle temsil edilmekteydi ve resim, "Sevgilerimle, Armand Levine," diye imzalanmıştı. Bütün bu ödüllerin ortak bir yanı vardı. Ellerinde pipolar olan erkekler tüvit takımlar giymişlerdi ve kadınlar, çok samimi pozlar takınmış, kürklerin içine gömülmüşlerdi.

"Evet. Korkarım kendisi şu anda büroda değil. Yani..." Bir düğmeye basıp dışarıdaki odayı aradı. "Edna, Sheila Webb geldi mi?"

Muhteşem kadın.

"Hayır, Miss Martindale daha dönmedi."

Hardcastle başını salladı. "Bana biraz Sheila Webb'den söz eder misiniz?"

Miss Martindale, "Fazla bir şey söyleyemeyeceğim," dedi. "Kız buraya geleli bakayım... Evet, bir yıl kadar oldu. İşinden gayet memnunum."

"Buraya gelmeden önce nerede çalıştığını biliyor musunuz?"

"Gerçekten bilmek istiyorsanız, bunu anlayabilirim, müfettiş bey. Referanslarının dosyada olması gerekir. Hatırladığım kadarıyla bundan önce Londra'da çalışmış. Eski patronundan getirdiği referanslar mükemmeldi. Bir şirkette çalıştığını sanıyorum. Galiba emlakla ilgili bir işmiş ama emin değilim."

"Demek işinden memnunsunuz."

"İstenilen şeyleri yapabiliyor."

"Demek birinci sınıf bir memur değil?"

"Hayır, bunu iddia edemem. Hızlı yazı yazabiliyor. Eğitimi de fena değil. Dikkatli ve tertipli bir stenograf."

"Kendisini yakından tanır mısınız? Yani özel hayatı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, sanırım teyzesiyle beraber oturuyormuş." Miss Martindale biraz sakinleşti. "Müfettiş Hardcastle bu soruları neden sorduğunuzu söyleyebilir misiniz? Yoksa kız bir şey mi yaptı?"

"Hayır, böyle bir şey yaptığını sanmıyorum, Miss Martindale. Miss Millicent Pebmarsh'ı tanıyor musunuz?"

Kadın kızılımsı kaşlarını çatarak, "Pebmarsh," diye tekrarladı. "Ben bu adı ne zaman duydum?... A, tabii... Tabii. Sheila bugün

öğleden sonra Miss Pebmarsh’ın evine gitti. Saat on beşte randevusu vardı."

"Randevuyu kim verdi, Miss Martindale?"

"Telefonla haber verdiler. Miss Pebmarsh bizi arayıp bir stenograf istediğini söyledi ve Miss Webb'i yollamamı rica etti."

"Özellikle Sheila Webb'i mi istedi?"

"Evet."

"Bu telefon konuşması ne zaman oldu?"

"Galiba on üç ellide telefon çaldı. Daha doğrusu on dörtten önce telefon edildiğinden eminim. Ah, tamam, not defterime kaydetmiştim. Tam 13.49'da aramışlar."

"Sizinle konuşan Miss Pebmarsh mıydı?"

Miss Martindale şaşkınlıkla baktı.

"Sanırım."

"O halde kadının sesini tanımadınız. Miss Pebmarsh'ı şahsen tanır mısınız?"

"Hayır, tanımıyorum. Adının Miss Millicent Pebmarsh olduğunu söyledi ve bana adresini verdi. Sonra dediğim gibi uygunsa Miss Webb'in saat üçte gelmesini istedi."

Kadın kesin bir yanıt vermişti. Bana göre Mıss Martindale harika bir tanıktı.

Kadın sabırsızlanmaya başlamıştı. "Lütfen bana ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Miss Martindale, anlayacağınız Miss Pebmarsh telefon etmediğini söylüyor."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Yaa! Öyle mi?... Bu çok garip."

"Diğer taraftan siz telefon edildiğini söylüyorsunuz. Fakat konuşanın Miss Pebmarsh olduğundan emin değilsiniz."

"Tabii, konuşanın Miss Pebmarsh olduğunu kesin olarak söyleyemem."

Hardcastle, "Şakadan daha ileri bir şey," diye cevap verdi. "Miss Pebmarsh veya konuşan kadın neden Miss Sheila Webb'i istediğini açıkladı mı?"

Miss Martindale bir an düşündü. "Sheila Webb'in daha önceden de kendi işlerine baktığını söyledi sanırım."

"Peki, bu doğru mu?"

"Sheila, Miss Pebmarsh'ı tanımadığını söyledi. Fakat bu da pek kesin değil müfettiş bey. Kızlar sık sık yeni müşterilerle tanışıyor ve gidip onların evinde çalışıyorlar. Sheila da Miss Pebmarsh'ı birkaç ay önce görmüşse, bunu unutmuş olabilir. Zaten Sheila da bu konuda pek üstelemedi. Yalnız oraya gittiğini hatırlamadığından bahsetti. Bu bir şaka bile olsa, sizin neden bu işle ilgilendiğinizi anlayamadım, müfettiş bey."

"Ben de şimdi onu açıklayacaktım size. Miss Webb, Wilbraham Crescent'te 19 numaraya gelince içeriye girip oturma odasına

geçmiş. Kız kendisine böyle direktif verildiğini iddia ediyor. Ne dersiniz?"

"Doğru. Miss Pebmarsh eve biraz geç dönebileceğini ve Sheila’nın içeriye girip beklemesini söyledi."

Hardcastle, "Miss Webb oturma odasına girdiği zaman," diye mırıldandı. "Yerde bir ceset görmüş. Bir adam."

Miss Martindale, arkadaşıma bakakaldı. Bir süre ağzını açıp konuşamadı. "Bir ceset mi dediniz müfettiş bey?"

Arkadaşım, "Bir ceset," diye tekrarladı. "Daha doğrusu bıçaklanarak öldürülmüş bir adam."

Miss Martindale yüzünü buruşturdu. "Vah, vah, Sheila herhalde sinir krizi geçirmiştir."

Miss Martindale'in olayları önemsiz hale getirmeye pek alışkın olduğu anlaşılıyordu.

"Curry adında birini tanıyor musunuz Miss Martindale?... Bay R. H. Curry?"

"Tanıdığımı sanmıyorum. Hayır... Hayır..."

"Metropolis ve Provincial Sigorta Şirketi'nde çalışıyormuş."

Miss Martindale yine, hayır der gibi başını salladı.

Arkadaşım, "Durumun güçlüğünü takdir edersiniz herhalde," dedi. "Siz Miss Pebmarsh'ın telefon ederek Sheila Webb'in on beşte evine gelmesini söylediğini iddia ediyorsunuz. Miss Pebmarsh ise bunu

inkâr etmekte... Sheila Webb eve gidip bir ceset görmüş." Durup heyecanla bekledi.

Hardcastle'ın gözleri duvardaki resimlere takılmıştı. "Anladığım kadarıyla edebi işlerle de meşgul oluyorsunuz."

"Evet, başlangıçta yazarların yanında çalıştım. Yılların ünlü polisiye romanları yazarı Bay Garry Gregson'un sekreterliğini yaptım. Zaten bana bıraktığı miras sayesinde bu büroyu açtım. Bay Gregson'un bazı arkadaşlarını da tanıyordum. Onlar da beni diğer yazarlara tavsiye ettiler... Tabii yazarların neler istediğini bilmenin de çok yararı oldu. Bu konuda onlara faydalı olabiliyorum."

Kadın susunca Hardcastle nazik bir tavırla, "Kendi kendinizi tebrik etmekte haklısınız," diye mırıldandı. Arkadaşım kapıya doğru gelince ben hemen önce davranıp tokmağı çevirdim.

Dış odadaki kızlar çıkmaya hazırlanıyorlardı. Daktilo makinelerinin kapakları örtülmüştü. Aynı zamanda danışma memurluğu yapan Edna bir eline ince bir ayakkabı topuğu, diğer eline de süslü bir ayakkabı almış acı acı düşünüyordu. Herhalde topuk o ayakkabıdan çıkmıştı. Kız, "Bir ay önce almıştım," diye inledi. "Üstelik bir hayli de pahalıydı. Pastacının köşesindeki demir ızgara yok mu?... Topuğum oraya girdi ve hemen kırıldı. Yürüyemediğim için iki ayakkabımı da çıkarıp elime aldım. Üstelik bir de pasta paketi vardı. Şimdi eve nasıl gideceğimi de bilmiyorum. Ben bu durumda otobüse nasıl binerim?"

O sırada bizim içeriye girdiğimizi fark ettikleri için Edna telaşla ayakkabıyı sakladı. Bir taraftan da Miss Martindale'in odasına bakıyordu. Kadın böyle ince topuklardan hoşlanacak birine benzemiyordu. Zaten topuksuz, düz ayakkabılar vardı ayağında.

Hardcastle, "Teşekkür ederim, Miss Martindale," dedi. "Zamanınızı aldığım için özür dilerim. Aklınıza bir şey gelecek olursa..."

Miss Martindale sert bir tavırla arkadaşımın sözünü kesti. "Tabii... Tabii."

Arabaya girince, "Şüphelenmene rağmen Sheila Webb'in anlattığı hikâyenin doğru olduğunu anladın," diye güldüm.

Dick yüzünü buruşturdu. "Tamam... Tamam. Sen haklısın."

Bölüm 5

"Anne!" dedi Ernie Curtin, küçük, metal bir roket oyuncağını pencerenin pervazından yukarı doğru kaldırıp aşağı indirerek. Bir yandan da, mırıldanma ve uğuldama karışımı bir ses çıkarıyor, Venüs'e doğru yola çıkan bir uzay mekiğinin sesini taklit etmeye çalışıyordu. "Anne, nasıl sence?"

Asık suratlı bir kadın olan Bayan Curtin, mutfak lavabosundaki bulaşıkları yıkamaya devam ederek hiçbir tepki vermedi.

"Anne, evin önünde bir polis arabası var."

"Bana yalan söylemeyi kes, Ernie," dedi Bayan Curtin yıkadığı bulaşıkları tezgâhın üzerine paldır küldür bırakarak. "Bu konuda sana daha önce söylediklerimi biliyorsun."

"Hiçbir zaman yalan söylemem," dedi Ernie dürüstçe. "Evin önünde bir polis arabası var ve arabadan iki adam iniyor şu anda."

Bayan Curtin, oğluna doğru döndü.

"Yine ne yaptın?" diye söylendi. "Başımızı belaya sokuyorsun; işte yaptığın bu."

"Tabii ki hayır," dedi Ernie. "Hiçbir şey yapmadım."

"Bence bu iş, şu Alf denen çocukla ilgili," dedi Bayan Curtin. "O ve onun serseri arkadaşı. Kesinlikle, ikisi de serseri! Ben de, baban da, serserilerin saygıdeğer insanlar olmadıklarını defalarca söyledik. Sonunda bela kapımıza dayandı. Önce çocuk mahkemesi olacak ve sonra çocuk hapishanesine gönderileceksin. Ben bunu kaldıramam; anlıyor musun?"

"Ön kapıya doğru geliyorlar," dedi Ernie.

Bayan Curtin lavabodaki işlerini bıraktı ve camdan bakan oğlunun yanına gitti.

"Evet," diye homurdandı ve o sırada kapı vuruldu.

Bayan Curtin ellerini peçeteye kurulayarak koridora çıkıp kapıyı açtı. Karşısında duran iki adama kuşkuyla baktı.

Adamlardan daha uzun boylusu kibarca, "Bayan Curtin siz misiniz?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Evet."

"Bir dakika içeriye girebilir miyim? Ben Müfettiş Hardcastle'ım."

Bayan Curtin gönülsüzce geri çekilip müfettişe içeri girmesini işaret etti. Temiz, tertipli çok az kullanıldığım belli eden bir odaydı. Ve de az kullanıldığı doğruydu.

Ne olduğunu merak eden Ernie mutfaktan koridora çıktı ve kapının yanında durdu.

Hardcastle, "Oğlunuz mu?" diye sordu.

Bayan Curtin biraz öfkeli, "Evet, siz ne derseniz deyin, o iyi bir çocuktur," dedi.

Müfettiş kibarca, "Öyle olduğundan hiç kuşkum yok," dedi.

Bayan Curtin gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Müfettiş yine kibar bir tavırla, "Size Wilbraham Crescent'de 19 numaralı ev hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Anladığım kadarıyla orada çalışıy örmüşsünüz."

Bayan Curtin ne de olsa biraz önceki halinden kurtulamamıştı. Sert bil" sesle, "Çalıştığımı inkâr etmedim ki," diye söylendi.

"Miss Millicent Pembmarsh’ın yanında çalışıyorsunuz."

"Evet, Miss Pebmarsh’ın yanında çalışıyorum. Çok iyi bir insandır."

Müfettiş Hardcastle, "Kör," diye ekledi.

"Evet, zavallıcık... Fakat bunu fark etmezsiniz bile. Elleriyle aradığı her şeyi ve gittiği yeri hemen bulur. Üstelik sokağa da çıkar. Karşıdan karşıya bile geçer. Tanıdığım birçok insan gibi durmadan şikâyet edip söylenmez."

"Orada sabahları çalışıyorsunuz değil mi?"

"Evet, öyle. Sabah dokuz buçuk, on arası eve giderim. On ikide veya işim bittiği zaman da ayrılırım." Sonra sert bir sesle sordu. "Yoksa evden bir şey mi çalındı?"

Müfettiş saatleri düşünerek, "Tam aksi," diye cevap verdi.

Bayan Curtin şaşkın şaşkın müfettişe baktı. "Peki, öyleyse ne var?"

"Bugün Wilbraham Crescent 19 numaranın oturma odasında bir ceset bulundu."

Bayan Curtin inanamayarak, "Ölü mü?" dedi. "Hem de oturma odasında. "

"Evet, adamı bıçaklamışlar."

"Yani ortada bir cinayet mi var?"

"Evet, cinayet."

Bayan Curtin, "Adamı kim öldürmüş?" diye sordu.

Müfettiş Hardcastle dudağını büktü. "Ne yazık ki henüz bunu öğrenemedik. Belki bize yardım edebilirsiniz diye düşündük."

Kadın sert bir tavırla, "Ben cinayet hakkında bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bundan eminim. Yalnız anlamamız gereken bir iki konu var. Mesela, bu sabah eve bir adam geldi mi?"

"Hayır, böyle bir şey hatırlamıyorum. Bugün kimse gelmedi. Nasıl bir adam?"

"Altmış yaşlarında kadar. Sırtında koyu renk bir elbise vardı... Belki kendisini sigortacı olarak takdim etti."

Bayan Curtin, "Gelse bile içeriye almazdım," diye homurdandı. "Sigortacılar, elektrikli süpürge ve ansiklopedi satanları eve sokmam,

Miss Pebmarsh kapıya gelen satıcılardan hoşlanmaz. Ben de öyle."

"Adamın üstünden çıkan karta göre, isminin Bay Curry olduğunu tahmin ediyoruz. Bu ismi hiç duydunuz mu?"

"Curry... Curry..." Bayan Curtin hayır der gibi başını salladı. "Bir Hintli ismine benziyor."

Müfettiş, "Hayır," dedi. "Adam Hintli değildi."

"Cesedi kim buldu... Miss Pebmarsh mı?"

"Bir genç kız buldu. Bir stenograf bir yanlışlık sonucu Miss Pebmarsh'ın bir sekreter istediğini sandı ve eve gitti. İşte cesedi o genç kız buldu. O sırada Miss Pebmarsh da evine döndü."

Bayan Curtin derin derin içini çekti. "Ne işler, ne işler!"

Hardcastle, "Belki cesede bakmanız gerekecek," diye devam etti. "Onu Wilbraham Crescent'te görmüş olabilirsiniz. Belki de 19 numaraya misafir gelmiştir. Miss Pebmarsh, adama hiç rastlamadığını söylüyor... Şimdi bazı ayrıntıları anlamak istiyorum. Oturma odasında kaç saat olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Bayan Curtin hemen cevap verdi. "Köşede büyük bir duvar saati vardır. Bir de o guguklu saat. Kuş çıkıp, 'Guguk,' diye bağırınca boş bulunup zıplıyorum." Telaşla ekledi. "Onların ikisine de dokunmam. Hiçbir zaman da dokunmadım. Miss Pebmarsh bunları kendisi kurar."

Müfettiş, kadını sakinleştirdi. "Saatlere bir şey olmamış... Odada bulunanlardan başka saat olmadığından emin misiniz?"

"Tabii. Başka hangi saat olacakmış?"

"Odada, mesela dört köşe bir gümüş saat veya şöminenin rafında yaldızlı bir saat, üstü çiçekli porselen bir saat ya da köşesinde de 'Rosemary' yazılı deri kaplı bir saat yok muydu?"

"Tabii ki yoktu. Öyle bir şey hiç olmadı."

"Eğer orada olsalardı, fark ederdiniz değil mi?"

"Elbette."

"Oradaki saatlerin her biri, guguklu saat ve duvar saatinden bir saat ileriydiler."

"Başka bir yere göre ayarlanmışlardır," dedi Bayan Curtin. "Ben ve kocam, bir keresinde İsviçre ve İtalya'ya gitmiştik; oranın saatleri de bizimkinden bir saat ileriydi. Ortak Pazar'la ilgili bir şey olabilir. Ben de, Bay Curtin de, Ortak Pazar'ı takip etmiyoruz. İngiltere benim için yeterince iyi."

Müfettiş Hardcastle politik konulara girmekten kaçındı.

"Bu sabah Miss Pebmarsh'ın evini tam olarak saat kaçta terk ettiğinizi söyler misiniz?"

"On ikiyi çeyrek geçe civarı," dedi Bayan Curtin.

"Miss Pebmarsh o sırada evde miydi?"

"Hayır henüz dönmemişti. Genelde on iki ile yarım arası döner, ama bu her zaman değişir."

"Peki evden ne zaman çıkmıştı?"

"Ben oraya gitmeden önce. Saat onda orada oluyorum."

"Teşekkürler, Bayan Curtin."

"Şu saat meselesi çok garip görünüyor," dedi Bayan Curtin. "Belki de Miss Pebmarsh onları indirimden falan almıştı. Antika mıydılar? Anlattıklarınızdan bunu çıkarıyorum."

"Miss Pebmarsh indirim günlerini takip eder mi?"

"Yaklaşık dört ay önce, indirimden bir halı almıştı. Halı gerçekten iyi durumdaydı. Miss Pebmarsh'ın bana anlattığı kadarıyla da oldukça ucuzdu. Kadife perdeler de almıştı. Biraz kesilmeleri gerekiyordu; ama yeni gibi duruyorlardı."

"Ama bu indirimlerden biblo ya da porselen benzeri şeyler almıyordu, değil mi?"

Bayan Curtin başını salladı.

"Onu tanıdığım kadarıyla hayır, ama indirimlerde hiçbir şey için söz veremezsiniz, değil mi? Yani kendinizi kaptırıp gidersiniz. Eve döndüğünüzde, 'bununla ne yapmayı düşünüyorum ki?' dersiniz. Bir keresinde, altı kavanoz reçel almıştım. Düşününce, bunları kendim de yapabileceğimi ve masrafları düşürebileceğimi fark ettim. Bir sürü kap kaçak da almıştım. Çarşamba günkü pazardan, bunların daha iyilerini alabilirdim."

Kadın yüzünü buruşturdu. Başka bir şey öğrenemeyeceğini hisseden Hardcastle evden ayrılmaya karar verdi. Ernie de konuşulan konu hakkındaki fikrini tek kelimeyle açıkladı. "Aman!"

O anda, Ernie'nin kafasındaki uzay yolculuğu hayalleri silinmiş, bunların yerini, bugün meydana gelen, gerçek gerilim macerasının düşünceleri almıştı.

"O adamı Miss Pebmarsh öldürmüş olamaz, değil mi?" dedi.

"Aptal aptal konuşma," dedi annesi. Aklından bir şeyler geçti. "Ona şeyi anlatmalı mıydım acaba?"

"Neyi anlatmalı mıydın, anne?"

"Boş ver," dedi Bayan Curtin. "Gerçekten, önemli bir şey değildi."

Bölüm 6

Colin Lamb Anlatıyor

Az pişmiş kanlı bifteklerimizi yiyip biralarımızı da içtikten sonra Dick Hardcastle rahatladığını göstermek istermiş gibi derin derin içini çekti. "Biraz kendime gelir gibi oldum," diye gülümsedi. "Allah sigortacıları, süslü saatleri ve bağıran kızları kahretsin! Biraz senden söz edelim Colin. Dünyanın bu kısmıyla ilgini kestiğini sanıyordum. Halbuki sen Crowdean'ın arka sokaklarında dolaşıp duruyorsun. Bir deniz biyologu Crowdean'da işine yarayacak bir şey bulamaz ki."

"Deniz biyolojisiyle alay etme Dick. Bu çok faydalı bir konu. İnsanlar bu sözü duyar duymaz sıkılıyorlar ve bu konuyu açacağından çok korktukları için soru bile sormak istemiyorlar. O zaman da kendinden söz etmene gerek kalmıyor tabi."

"Demek seni yakalamalarına imkân yok."

Soğuk bir sesle, "Deniz biyologu olduğumu unutuyorsun galiba," diye cevap verdim. "Cambridge'den mezun oldum. Çok iyi bir derece almadım ama mezun oldum ya. Üstelik bu gayet ilginç bir konudur. Bir gün mesleğime döneceğim."

Hardcastle gülümsedi. "Bu arada ne işler yaptığım biliyorum. Seni kutlarım. Larkin'in mahkemesi gelecek ay başlıyor, değil mi?"

"Evet."

"Adamın bu kadar uzun süre açıklama yapmasına şaşırmamak mümkün değil. Üstelik kimse de ondan şüphelenmemiş."

"Evet, doğru. Kimse Larkin'den şüphelenmedi."

Dick, "Herhalde çok zeki bir adammış," dedi.

Başımı salladım. "Hayır, zeki olduğunu pek zannetmiyorum. Bana kalırsa adam söylenilenleri tamamen yerine getiriyordu. Çok önemli belgeler elinin altındaydı. Bunları alıp götürüyordu. Resimleri çekildikten sonra vesikaları adama iade ediyorlardı. O da tutup eski yerlerine yerleştiriyordu. Üstelik bütün iş aynı günde oluyordu. Her gün öğle yemeklerini değişik yerlerde yiyormuş. Paltosunu kendisininkinin eşi olan bir paltonun üstüne astığını düşünüyoruz. Tabii diğer paltonun sahibi de aynı adam değil. Paltolar değiştiriliyormuş, ama onları değiştiren adam Larkin'le hiç konuşmamış. İşin gerçeğini araştırıyoruz. Çok iyi bir zamanlama ile yapılmış bir plan. Planı yapan çok zeki biri olmalı."

"Demek bu yüzden Portlebury'deki deniz üssüne bağlısın."

"Evet. Deniz üssünde ve Londra'da olanları biliyoruz. Larkin'in parasını ne zaman ve nerede aldığı da malum... Fakat arada bir boşluk var. Yani Larkin'le teşkilat arasında birilerinin olması gerek. Biz de bunu öğrenmek istiyoruz. Çünkü işin beyni burada. Bir yerlerde mükemmel plan yapan bir merkez var. Bıraktıkları ipuçları çok karmaşık."

Hardcastle merakla, "Larkin bu işi neden yaptı?" diye sordu. "Kendisi idealist mi? Yükselme hırsı dolayısıyla mı bu işe girdi? Yoksa sadece para için mi?"

"İdealist falan değildi. Bu işi sadece para için yapıyordu."

Hardcastle yüzüme baktı. "O zaman kendisini daha çabuk yakalamanız gerekmez miydi? Herhalde aldığı parayı harcıyordu. Bunu biriktirdiğini sanmam."

"Yok, yok, paraları savurup duruyordu. Aslında kendisini çabucak yakaladık, ama bunu etrafa belli etmek işimize gelmedi."

"Anlaşıldı. Demek durumu fark ettiniz, ama adamı yakalamayıp yem gibi kullandınız. Öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Onu yakalamadan önce ağzından epeyce laf aldık. Ve dışarıya oldukça fazla bilgi sızdırmasına göz yumduk. Benim çalıştığım serviste ara sıra aptal gibi görünmek zorundayız."

Hardcastle düşünceli bir tavırla, "Senin yerinde olmayı istemem, Colin," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Bu iş herkesin sandığı gibi heyecanlı değil. Aslında fevkalade sıkıcı... Bugün insanlar artık hiçbir şeyin gizli olmadığı hissine kapılıyorlar. Biz onların sırlarını biliyoruz. Onlar da bizimkileri. Bizim ajanlarımız nadiren de olsa onların hesabına da çalışıyor. Bu tıpkı kâbusa benziyor. Bazen herkesin her şeyi bildiğini fakat bunu açığa vurmamak için anlaştıklarını sanıyorum."

Dick yine düşünceli bir edayla, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi. Sonra merakla yüzüme baktı. "Neden Portlebury'de kalman gerektiğini biliyorum. Fakat Crowdean'la Portlebury arasında en az on iki kilometre var."

"Haklısın, fakat ben buraya ayları incelemeye geldim."

"Aylar mı?" Hardcastle iyice şaşırmıştı.

"Evet. Aylar ve yarım aylar... Hilaller... Bu işe Portlebury'den başladım. Bana gerekli olan aylı veya yarım aylı isimler. Biliyorsun İngiltere'de birçok hilalli semt adı var. Hilal anlamına gelen Crescent birçok yerde kullanılmış. Ay anlamına gelen Moon da öyle. Bu yüzden Crescent Moon Meyhanesi'nden işe başladım. Orada bir sürü zaman kaybettim, ama iş çıkmadı. Sonra sırasıyla The Moon Meyhanesi, Cross ve Crescent Birahanesini araştırdım. Yine bir şey bulamadım. Şimdi bütün hilalli semtleri ve yerleri araştırıyordum. Portlebury'de birkaç hilalli semt var. Lansbury Crescent, Aldridge Crescent, Livermead Crescent, Victoria Crescent."

Dick'in şaşkın şaşkın baktığını görünce gülmeye başladım. "Bu kadar şaşıracak bir şey yok Dick. Elimde bir ipucu olduğu için bu işe başladım."

Cüzdanımdan bir kâğıt çıkarıp arkadaşıma uzattım. Bu bir otelin antetli mektup kâğıdıydı, üstüne bir yarım ay çizilmişti.

Hotel Barrington Berners Sokak Londra W. "Hanbury adlı bir adamın cüzdanından çıktı bu Hanbury, Larkin meselesinde bize çok yardım etmişti. Çalışkan ve becerikli bir ajandı. Fakat Londra'da sokakta giderken bir arabanın altında kaldı. Araba da hızla gözden kayboldu. Bu yüzden kimse otomobilin plakasını alamadı. Bu kâğıdın numarasını bilmiyorum. Fakat Hanbury bunu önemli bulduğu için yazmış veya bir yerden kopya çekmiş olacak. Belki bu aklına gelen bir şeydi. Veya Hanbury böyle bir şey görmüş ya da duymuştu. Yani bir ay veya hilalle ilgisi olan 61 numarayı ve W harfini taşıyan bir şey. Hanbury öldükten sonra bu işi ben aldım. Daha ne aradığımı ben de bilmiyorum. Fakat bir şey bulacağımdan eminim. 61'in ne demek olduğunu da henüz kestiremedim. W'nun anlamını da anlamadım.

Portlebury'den başlayıp buraya kadar geldim. Tam üç haftadır bir sonuç almadan çalıştım. Şimdi sıra Crowdean'a geldi, Dick, samimi konuşmam gerekirse Crowdean'da bir şey bulabileceğimi sanmıyorum. Burada sadece hilalli bir tek isim var Wilbraham Crescent. Üstelik bu isim "W" harfiyle başlıyor. Bugün Wilbraham Crescent'de dolaşıp şu... 61 numaraya bir bakacaktım. Senden yardım istemeden önce bunu yapmaya karar vermiştim. Fakat 61 numarayı bulamadım."

"Söylediğim gibi 61 numarada buranın ileri gelenlerinden bir müteahhit oturuyor."

"Fakat ben bu tip birini aramıyorum. Acaba müteahhidin evinde yabancı hizmetçi filan var mı?"

"Olabilir. Bugünlerde herkes dışarıdan adam getirtiyor. Bu takdirde hizmetçinin poliste kaydı olması gerekir. Yann sabah buna baktırırım."

"Teşekkür ederim, Dick."

"Yarın sabah 19 numaranın iki tarafındaki evlere gidip soruşturma yapacağım. Yani eve giren birini görmüşler mi, şüpheli bir şey fark etmişler mi?... İşte bunun gibi sorular soracağım. Bu arada 19 numaranın arkasındaki evlere de gidebilirim. Zira arkadaki evlerin bahçeleri 19 numaranın bahçesine bitişik. Galiba 61 numara tam 19'un arkasına düşüyor. İstersen seni de beraber götürebilirim."

Bu teklifi hemen kabul ettim. "Beni Komiser Yardımcısı Lamb diye takdim edersin. İstersen steno da yazarım. Onların ifadesini alırken lazım olur."

Ertesi sabah tam kararlaştırdığımız saatte arkadaşımın odasından içeriye girdim. Dick ateş püskürüyordu. Azarladığı memuru yanından yolladıktan sonra kendisine ne olduğunu sordum.

Hardcastle hırsından konuşamayacak hale gelmişti. Sonunda, "O Allahın belası saatler!" diye gürledi.

"Yine mi saatler? Bu kez ne oldu?"

"Bir tanesi kayıp."

"Kayıp mı? Hangisi?"

"Deri kaplı saat. Hani köşesinde 'Rosemary' yazılı olanı."

Bir ıslık çaldım. "Çok garip bir şey... Bu iş nasıl oldu?"

"O Allahın cezası aptallar... Hoş ben de budalanın biriyim ya." (Dick çok dürüst bir adamdır.) "İnsanın her şeyi düşünmesi, en ince ayrıntısına kadar hesaplaması lazım. Dün bütün saatler oturma odasındaydı. Bunları Miss Pebmarsh'a verip kontrol ettirdim. Belki içlerinden birini tanır diye düşünüyordum... Fakat kadın hiçbirini tanımadı. Sonra adamlar gelip cesedi götürdüler."

"Evet."

"Ben de bahçe kapısına çıkıp bazı emirler verdim. Geri dönünce de mutfakta iş yapan Miss Pebmarsh'la konuştum. Saatleri alıp kendisine bir makbuz vereceğimi söyledim."

"Hatırlıyorum. Konuşmanı duydum."

"Sonra kıza kendisini polis arabasıyla evine yollayacağımı söyledim. Hatta kızı arabaya bindirmeni tembih ettim."

"Evet."

"Miss Pebmarsh saatlerin kendisine ait olmadığını söylemesine rağmen ona makbuzu verdim. Sonra yanınıza geldim. Edward'a saatleri itinayla paket yapıp buraya getirmesini söyledim. Duvar saatiyle guguklu saati istemediğimi de belirttim. İşte o zaman hata yapmışım. Aslında, "Dört saati de istiyorum," demeliymişim. Edward oturma odasına girip verdiğim emri yerine getirdiğini iddia ediyor. O, duvardaki iki saatten başka odada sadece üç saat olduğunu söylüyor."

"Fakat saatin çalınabilmesi için vakit yoktu..."

"O Pebmarsh denilen kadın saati çalmış olabilir. Ben odadan çıkar çıkmaz saati alıp mutfağa gitmiştir."

"Haklısın ama kadın bunu neden yapsın?"

"Her gün yeni bir şey öğreniyoruz. Ne bileyim ben. O kadından başkası yoktu ki... o kız bu işi yapabilir miydi dersin?"

Düşündüm. "Pek sanmıyorum. Ben..." Aklıma bir şey gelince sustum.

Hardcastle, "Demek saati kız çaldı," diye homurdandı. "Anlat bakalım. Bu iş ne zaman oldu?"

İstemeye istemeye cevap verdim. "Kızla polis arabasına gidiyorduk. Miss Webb eldivenlerini içeride unuttuğunu söyledi. Bunun üzerine, 'Gidip getireyim,' dedim. Kız, 'Yok, yok bıraktığım yeri biliyorum,' diye cevap verdi. "Cesedi götürdükleri için artık o odaya girebilirim." Sonra koşa koşa gitti. Fakat bir dakika sonra döndü."

"Geri geldiği zaman elinde eldivenleri var mıydı?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, "E... Evet," diye kekeledim. "Eldivenleri elindeydi."

Hardcastle dik dik yüzüme baktı. Demek kızın elinde eldiven filan yoktu... Olsaydı sen tereddüt etmezdin."

"Herhalde eldivenleri çantasına sokmuştu."

Hardcastle kaşlarım çatarak, "İşin kötüsü sen bu kıza tutuldun," diye homurdandı.

Kendimi hemen müdafaa ettim. "Aptallığa gerek yok. Kızı ilk defa dün öğleden sonra gördüm. Üstelik romantik bir şekilde de karşılaşmadık."

Arkadaşım, "Bundan emin değilim," dedi. "Tam Viktorya devrine uygun bir iş. Günümüzde kızlar yardım isteyerek genç erkeklerin kollarına atılmıyorlar. Böyle bir durumla karşılaşan adam kendisini bir kahraman ve kibar bir kurtarıcı sayar... Yalnız sana bir şey söyleyeyim. Bu kızı müdafaa etmekten vazgeç. Hepsi bu kadar. Belki de kızın cinayetle ilgisi var.

Bunu bilemezsin ki."

"Yani bu küçücük kızın adamı bıçakladıktan sonra cesedi polislerin bulamayacağı bir yere sakladığım ve evden özellikle bağırarak çıkıp bana numara yaptığını mı iddia ediyorsun?"

Hardcastle yüzünü buruşturarak, "Şimdiye kadar nelerle karşılaştığımı bilsen şaşarsın," diye mırıldandı.

Israr ettim. "Senelerce her milletten, güzel kadın casuslarla uğraştığımı unutuyorsun galiba? Üstelik hepsi de çok güzel yaratıklardı. Amerikalı bir özel dedektif onları görseydi içki içmeyi bile unuturdu. Kadınların cazibesi beni etkilemez."

"Her erkek günün birinde Waterloo bozgununa uğrar. Bu kadının tipine bağlıdır. Anlaşılan Sheila Webb de senin tipin..."

"Cinayeti neden kıza yüklemeye çalıştığını bir türlü anlayamadım doğrusu."

Arkadaşım içini çekti. "İşi kızın üstüne attığım yok... Fakat bir yerden başlamam gerek. Ceset Pebmarsh'ın evinde bulundu. Bu işe o da karışmış olabilir. Cesedi de Webb denen kız buldu... Cesedi bulan kişi genellikle onu sağ gören son kişi olduğunu sana söylemem gerekmez. Bu işlerin nasıl olduğunu sen bilirsin. Birkaç gerçek ortaya çıkana kadar bu iki olasılık hep göz önünde tutulur."

"Odaya girdiğim zaman cesede baktım. Adam hiç olmazsa yarım saat önce öldürülmüştü. Buna ne dersin?"

"Sheila Webb 13.30'da yemeğe çıkıp 14.30'da dönmüş."

Başımı kaldırıp kötü kötü arkadaşıma baktım. "Curry hakkında ne öğrendin?"

Hardcastle acı bir sesle, "Hiç," dedi.

"Böyle bir insan yok... Yani Curry adlı biri yaşamamış."

"Metropolis Sigorta Şirketi ne diyor?"

"Onların da bir şey söyledikleri yok. Çünkü böyle bir şirket mevcut değil. Metropolis ve Provincial Sigorta Şirketi diye bir şey yok. Yani ortada bir Bay Curry veya Denvers Caddesi de yok. Yedi numara da yok. Yok... Yok...."

"Çok ilginç," diye mırıldandım.

Hardcastle omzunu silkti. "Şimdilik sadece tahmin ediyoruz. Belki adam kendisine sigortacı süsü verip sağdan soldan sigorta primi toplayıp cebine atıyordu. Belki de sigortacı olduğunu iddia ederek evlere girip hırsızlık yapıyordu. Ya da kendisi dolandırıcının biriydi. Belki de özel dedektifti."

"Herhalde adamın kim olduğunu öğrenirsin."

"Evet, işin sonunda öğreniriz. Parmak izlerini Scotland Yard'a yolladık. Belki bir sabıkası vardır. Böyle bir şey bulunursa, çok işimize yarayacak."

Düşünceli bir şekilde, "Özel dedektif," diye mırıldandı. "En çok bunu beğendim. Bu durumda birçok olasılık var."

"Zaten biz de olasılıklarla uğraşıp duruyoruz."

"Peki resmi soruşturma ne zaman?"

"Öbür gün. Kanuna uymak için soruşturma yapılacak ve sonra işi başka bir güne bırakacaklar."

"Adlı tabibin düşüncesi nedir?"

"Sivri uçlu bir aletle adamı vurmuşlar."

"Bu durumda Miss Pebmarsh'ın suçsuz olduğu anlaşılıyor. Kör bir kadın bir adamı vuramaz ki. Kadın gerçekten kör mü?"

"Evet, kör olduğunu tespit ettik. Üstelik kadının söyledikleri de doğru."

"Belki de kadın delidir?"

"Yani saatlere ve sigortacılara kızgın bir manyak mı, demek istiyorsun?"

Birdenbire, "Bu çok saçma olur," diye bağırdım. "Tıpkı cinayet romanlarında görülen olaylar gibi."

"Sen eğlenmene bak. Zira bu işin başındaki zavallı polis müfettişi sen değilsin."

"Sinirlenme Dick. Belki de komşulardan faydalı bir şeyler öğreniriz?" Hardcastle acı acı, "Hiç sanmıyorum," diye söylendi. "Adamı bahçede bıçaklasalardı ve iki maskeli şahıs onu eve taşısaydı yine de kimse penceresinden bakıp bir şey görmezdi. Maalesef burası köy veya kasaba değil. Wilbraham Crescent ağır başlı insanların oturduğu bir sokak. Bir şeyler görmesi ihtimali olan gündelikçi kadınlar da 13.00'e doğru evlerine girmişler. Hatta çocuk arabası süren bir kişi bile yokmuş..."

"Penceresinin önünde oturan sakat bir ihtiyar da yok muymuş?" "Biz de onu istiyoruz ama öyle bir şey bulamadık." "Peki 18 ve 20 numarada kimler var?"

"18 numarada Bay Waterhouse oturuyor. Kendisi Gainsford ve Swettenham avukat firmasında kâtip. Kız kardeşi ise boş

zamanlarını ağabeyini terbiye etmekle geçiriyor. 20 numarada oturan kadına dair tek bildiğimiz şey yirmi kedi beslediği..."

Arkadaşıma, polisliğin zor meslek olduğunu söyledim ve birlikte odadan çıktık.

Bölüm 7

Bay Waterhouse Wilbraham Crescent 18 nolu evinin merdivenlerinde kararsızca durmuş huzursuz bir şekilde kız kardeşine bakıyordu.

"Tek başına kalabileceğine emin misin?" diye sordu.

Miss Waterhouse öfkeyle homurdandı. "James ne demek istediğini anlamadım."

Bay Waterhouse özür diler gibi baktı. Sık sık böyle özür diler gibi baktığından artık bu ifade yüzüne iyice yerleşmişti.

"Şey, yani dün olanları düşününce..."

Bay Waterhouse çalıştığı şirkete gitmek üzere hazırlanmıştı. Kır saçlı, düşük omuzlu ve pembeden ziyade adeta kül rengi suratlı sağlıksız görünümlü bir adamdı.

Miss Waterhouse ise uzun boylu, kemikli ve terbiyesizliğe tahammülü olmayan bir kadındı. Hele başkalarının hatalarına kesinlikle dayanamazdı. "James, dün yan dairede biri öldürüldü, diye bugün de beni öldüreceklerini mi sanıyorsun?"

Bay Waterhouse, "İyi ama Edith," diye mırıldandı. "Bu iş tamamen cinayeti işleyen şahsa yani katile bağlı bir şey."

"Yani birinin Wilbraham Crescent'le dolaşıp her evden bir kurban seçtiğini mi sanıyorsun? Rica ederim James, bu bir nevi kâfirlik."

"Kâfirlik mi Edith?" Bay Waterhouse şaşırmıştı. Sözlerinin böyle bir anlama gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Bay Waterhouse hafif bir sesle kendini müdafaaya çalıştı. "Fakat benim sözlerimle İncil'deki konunun pek ilgisi yok, Edith."

Miss Waterhouse sinirlenerek, "Ah biri buraya gelip beni öldürmeye kalksa," diye mırıldandı.

Kadının ağabeyi bir an böyle bir şeyin imkânsız olduğunu düşündü. Hatta kendisi birini öldürecek olsaydı, muhakkak ki Edith'i seçmezdi. Biri böyle bir şeye kalkışsa kafasına bir sopa veya odun yiyerek kanlar içinde polise teslim edilir ve aynı zamanda da rezil olurdu.

Adamın özür dileyen bir hali vardı şimdi. "Sadece civarda pek de hoş olmayan insanların dolaştığını söylemek istemiştim."

Miss Waterhouse ukala bir tavırla, "Daha ne olduğunu da pek bilmiyoruz ya," dedi. "Bir sürü rivayet var. Bayan Head bu sabah inanılmayacak şeyler anlattı."

Bay Waterhouse saatine bir göz attı. Geveze gündelikçi kadının anlattığı hikâyeleri dinlemeye niyeti yoktu.

Kadın, "Bazı şahıslar öldürülen adamın Aaronberg Okulu'nun muhasebecisi olduğunu söylüyorlar," diye açıklama yaptı. "Hesaplarda bir bozukluk olduğu için adam durumu öğrenmek üzere Miss Pebmarsh'a gelmiş."

"Demek adamı Miss Pebmarsh öldürmüş?" Bay Waterhouse hafifçe tebessüm etti. "Kör bir kadın. Artık..."

Miss Waterhouse devam etti. "Adamın boynuna bir tel dolayıp boğuvermiş. Tabii adamcağızın aklına kendisini korumak gelmemiş bile. Bir körün yanında dikkatli davranmak zaten kimsenin aklına gelmez ki. Fakat ben buna inanmadım." Kadın hemen lafı çevirdi. "Miss Pebmarsh'ın çok dürüst bir insan olduğundan eminim. O kadınla her konuda anlaştığımızı iddia edemeyeceğim. Fakat bu yüzden kadının katil olduğunu da söyleyemem. Bana göre bazı fikirleri fazla abartılı. Dünyada eğitimden başka şeyler de var. Camdan inşa edilmiş garip görünümlü o ilkokullar. Sanki içinde salatalık ya da domates yetiştirilen seralara benziyor. Yaz aylarında çocukların canı çıkıyordur. Bayan Head kızı Susan'ın okulundan nefret ettiğini söyledi. Öğrenciler camdan dışarı bakmaktan ders çalışamıyorlarmış."

Tekrar saatine bir göz atan Bay Waterhouse, "Allah, Allah," diye mırıldandı. "Korkarım çok geç kaldım. Allahaısmarladık yavrum. Kendine iyi bak. Hatta kapının zincirini taksan fena olmaz."

Miss Waterhouse yine yüzünü buruşturdu. Ağabeyinin arkasından kapıyı kapatıp yukarıya çıkacağı sırada bir an durup düşündü ve gidip golf torbasından bir golf sopası çıkararak tam ön kapının yanına yerleştirdi. Sonra kendi kendine, "İşte oldu," dedi. James yine saçmalıyordu tabii. İhtiyatı elden bırakmamak lazımdı. Son zamanlarda özel hastanelerde yatan delileri dışarıya bırakıp normal bir hayat sürmeleri için uğraşıyorlardı. Halbuki Miss Waterhouse'a göre bu masum insanların canına kastetmekten başka bir şey değildi.

Bayan Head telaşla merdivenleri çıkıp yukarıya geldiği zaman Miss Waterhouse yatak odasındaydı. Bayan Head ufak tefek şişman bir kadındı. Her nedense bu gibi karışıklıklar onun hoşuna giderdi.

Heyecanla, "İki erkek sizi görmek istiyor," diye bağırdı. "Hem ikisi de polis."

Miss Waterhouse, kadının uzattığı kartı okudu. "Müfettiş Hardcastle. Kendilerini misafir odasına alsaydın."

"Hayır, onları yemek odasına aldım. Kahvaltı sofrasını kaldırmıştım zaten."

Miss Waterhouse, "Ben şimdi inerim," dedi.

Miss Waterhouse merdivenleri inip oturma odasına daldı. Her zamanki gibi asık suratlı olduğu için heyecanlandığını ve bu işten zevk bile duyduğu belli olmuyordu. "Müfettiş Hardcastle?"

"Günaydın Miss Waterhouse," diyerek Hardcastle ayağa kalktı. Yanındaki uzun boylu esmer genç adamı fark eden kadın, ona selam vermeye bile gerek görmedi. Hatta müfettişin, "Komiser yardımcısı Lamb," demesine bile aldırmadı.

Müfettiş, "Sizi erkenden rahatsız etmek istemezdim," diye mırıldandı. "Herhalde neden geldiğimizi tahmin etmişsinizdir. Dün yan dairedeki olanları duydunuz tabii..."

"Komşudaki cinayeti fark etmemek imkânsız tabii. Bu yüzden soru sormaya gelen iki gazeteciyi de geri çevirdim."

"Geri mi çevirdiniz?"

"Tabii."

Hardcastle, "Çok haklısınız," diye cevap verdi. "Gazeteciler insanı kandırıp istedikleri yere girebilirler. Fakat siz onlarla başa çıkabilecek tipte bir kadınsınız."

Miss Waterhouse bu iltifatı duyunca tebessüm eder gibi oldu. Hardcastle devam etti. "Bizi ilgilendirecek bir şeyler gördünüzse bunları anlatmanızı rica edeceğim. Size müteşekkir kalacağız."

Miss Waterhouse, "Cinayetin ne zaman işlendiğini bilmiyorum ki," dedi.

"13.30'la 14.30 arası işlendiğini tahmin ediyoruz." "O sırada ben evdeydim. Evet, buradaydım." "Ya ağabeyiniz?"

"Ağabeyim öğlen yemeğine gelmez. Öldürülen kimmiş? Bu sabahki gazetede bundan bahsedilmemiş bile."

Hardcastle, "Henüz öldürülen adamın kim olduğunu bilmiyoruz," diye cevap verdi.

"Yani bir yabancı mı?"

"Öyle sanıyoruz."

"Yani Miss Pebmarsh da kendisini tanımıyor muymuş?"

"Miss Pebmarsh konuk beklemediğini ve öldürülen adamı da tanımadığını söyledi. Bu konuda ısrar ediyor."

Miss Waterhouse, "Miss Pebmarsh’ın emin olmasına imkân yok," dedi. "Zira kadın kör."

"Kendisine öldürülen adamı tarif ettik."

"Nasıl bir adamdı?"

Hardcastle zarftan bir resim çıkarıp uzattı.

Miss Waterhouse fotoğrafa baktı. "Hayır... Hayır... Bu adamı hiç görmediğimden eminim. Ama saygın bir adama benziyor."

Müfettiş onayladı. "Haklısınız. Derli toplu bir hali vardı. Bir avukata veya işadamına benziyordu."

"Evet, öyle. Bu fotoğraf hiç de korkunç değil. Adam uyurmuş gibi duruyor."

Hardcastle cinayet mahallinde çekilen fotoğrafların arasından en iyi olanın bu olduğunu söylemedi. Sadece, "Ölüm bazen insanı huzura kavuşturur," diye mırıldandı. "Bu adam öldürüleceği sırada başına gelecekleri bilmiyordu sanırım."

Miss Waterhouse atıldı. "Peki, bu konuda Miss Pebmarsh ne diyor?"

"O da iyice şaşırmış."

Kadın, "Ne kadar garip?" dedi.

"Miss Waterhouse bilmem bize yardım edebilecek misiniz? Dün olanları düşünün. Acaba saat yarımla on beş arasında pencereden baktınız mı? Veya bahçeye çıktınız mı?"

Kadın düşünmeye başladı. "Evet, dün bahçeye çıktım... Durun bakayım... On üçten önceydi... On iki ellide bahçeden içeriye girip ellerimi yıkadım ve yemeğe oturdum."

"Miss Pebmarsh'ın evden çıktığını veya geri döndüğünü gördünüz mü?"

"Sanırım o yarımı gece geldi. O sırada bahçe kapısı gıcırdadı da." "Kendisiyle konuştunuz mu?"

"Yok, hayır. Sadece bahçe kapısı gıcırdayınca başımı kaldırıp baktım. Her zamanki gibi eve girdi. Galiba okulda işi biter bitmez eve dönüyor." "Miss Pebmarsh, bize on beş otuzda tekrar sokağa çıktığını söyledi. Siz buna ne dersiniz?"

"Tam zamanını söyleyemeyeceğim, ama kadının bahçe kapısının önünden geçtiğini gördüm."

"Affedersiniz Miss Waterhouse, 'Bahçe kapısının önünden geçtiğini gördüm,' dediniz..."

"Evet. O sırada oturma odasındaydım. Oturma odam sokak tarafındadır. Oysa şu anda oturmakta olduğumuz yemek odası, gördüğünüz gibi arka bahçeye bakar. Ben yemekten sonra kahvemi alıp oturma odasına geçtim ve pencerenin yanındaki koltuğa oturdum. The Times'ı okuyordum. Tam sayfayı çevirirken Miss Pebmarsh'ın bahçe kapısının önünden geçtiğini gördüm. Bunda bir acayiplik var mı, müfettiş bey?"

Müfettiş gülümseyerek, "Hayır yok," dedi. "Anladığım kadarıyla Miss Pebmarsh alışverişe ve sonra da postaneye gitmek için dışarı çıkmış. Dükkânlara ve postaneye giden en kısa yol da diğer tarafta."

Miss Waterhouse, "Bu gideceğiniz dükkâna bağlı," diye cevap verdi. "Tabii dükkânlar o tarafa daha yakın. Sonra Albany Sokağı'nda bir postane var..."

"Belki de Miss Pebmarsh o saatte daima sizin evin önünden geçmeyi alışkanlık yapmıştır."

"Açıkçası isterseniz, Miss Pebmarsh'ın hangi saatlerde sokağa çıktığını ve ne tarafa gittiğini bilmiyorum. Komşularımı gözetlemekten hoşlanmam, müfettiş bey. Ben meşgulüm. Yapılacak bir sürü işim var."

Miss Waterhouse o kadar sert konuşmuştu ki, müfettiş, onun birini kastettiğini anladı. Hemen atılıp, "Haklısınız, haklısınız," diye kadını yatıştırmaya çalıştı. "Miss Pebmarsh, sizin önünüzden geçtiğine göre belki de telefon etmeye gidiyordu, değil mi? İleride bir telefon kulübesi var sanırım."

"Evet, tam 15 numaranın karşısında."

"Şimdi size çok önemli bir soru soracağım, Miss Waterhouse. Bu adamın geldiğini gördünüz mü?... Gazetelerin 'Esrarengiz Adam' diye söz ettikleri, maktulü gördünüz mü acaba?"

"Hayır ne onu ne de başka ziyaretçileri gördüm."

"On üç otuzla on beş arası ne yapıyordunuz?"

"Yarım saat The Times gazetesindeki bilmeceyle uğraştım. Birazını çözdükten sonra mutfağa geçip tabakları yıkadım. Birinin bağırdığını duyunca da pencereye gittim, tabii. Bahçe kapısının önünde genç bir adamla bir kız duruyordu. Adam, kıza sarılmıştı galiba."

Komiser Yardımcısı Lamb kımıldandı. Fakat o sırada Miss Waterhouse kendisine bakmıyordu, bahsi geçen adamın da Lamb olduğunun farkında bile değildi.

"Adamın sadece sırtını görebiliyordum. Galiba kızla münakaşa ediyorlardı. Nihayet genç adam, kızı sokak kapısının önüne oturttu."

"Miss Pebmarsh'ın ondan bir, iki dakika önce eve girdiğini görmediniz mi?"

Miss Waterhouse dudağını büktü. "Hayır. Zaten o korkunç feryadı duyana dek pencereden dışarıya bakmadım... Arabalar durup polisler inince önemli bir şey olduğunu anladım."

"O zaman ne yaptınız?"

"Şey... O zaman evden çıkıp merdivenlerde durdum. Sonra arka bahçeye geçtim. Ne olduğunu merak etmiştim, ama o taraftan bir şey görmek mümkün olmadı. Geri döndüğüm zaman ön tarafa epeyce insan toplanmıştı. Biri evde cinayet işlendiğini söyledi. Bunu çok garip buldum. Çok garip!" Miss Waterhouse'un sesinden bu durumu ayıpladığı anlaşılıyordu.

"Aklınıza başka bir şey gelmiyor mu?" "Hayır, hiçbir şey."

"Size mektup yazıp sigorta teklif ettiler mi?" "Hayır, böyle bir şey olmadı."

"Peki Curry adlı birinin imzasını taşıyan bir mektup..." "Curry mi?... Ne münasebet?" "Curry ismi size bir şey hatırlatmıyor mu?" "Hayır, hatırlatması mı gerekirdi?"

Hardcastle gülümsedi. "Yok, böyle bir şey söylemedim. Sadece ölen adamın isminin Curry olduğunu sanıyorum. Daha doğrusu kendisi bu adı kullanıyormuş."

"Yani gerçek ismi değil mi?"

"Bazı sebeplerden dolayı bunun gerçek ismi olmadığım tahmin ediyoruz."

Miss Waterhouse, "Demek dolandırıcının biriymiş?" diye söylendi. "Delil bulana dek dolandırıcı olduğunu iddia edemeyiz." "Haklısınız... Haklısınız. Dikkatli olmanız gerek. Bunu biliyorum... Buradaki insanların bazıları hiç de öyle değiller."

Sonunda içini çekti. "Size yardım edemediğim için çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Hardcastle, "Ben de öyle," dedi. "Sizin gibi zeki ve durumu hemen kavrayabilen bir insan tam aradığımız gibi bir şahit olurdu."

"Ya ağabeyiniz, Bay James Waterhouse?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "James'in dünyadan haberi yoktur. Hiçbir şey bilmez. Zaten o ara High Sokağı'ndaki Gainsford Şirketi'ndeydi. Hayır, hayır, James size yardım edemez. Zira söylediğim gibi kendisi öğle yemeklerinde eve gelmez."

"Ağabeyiniz nerede yemek yer?"

"Çoğunlukla Üç Tüy'de sandviç yer, kahve içer. Orası gayet temiz bir yerdir."

"Teşekkür ederim, Miss Waterhouse. Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim." Müfettiş kalkıp hole çıktı. Miss Waterhouse da onları takip etti.

Colin Lamp kapının yanında duran golf sopasını eline aldı. "İyi bir sopa. Bilhassa başı epey ağır." Sopayı elinde tarttı. "Miss Waterhouse görüyorum ki tehlikeye karşı silahlanmışsınız."

Miss Waterhouse biraz şaşırır gibi oldu. "Ne garip? O golf sopasını da kapının yanına kim bırakmış bilmem?" Sopayı genç adamın elinden kapıp torbaya attı.

Hardcastle da, "Yerinde bir tedbir," diye ekledi.

Kadın kapıyı açıp onları dışarı çıkardı.

Colin Lamb, "Öf," diye bağırdı. "Kadına türlü dil dökmene rağmen bir şey öğrenemedik. Daima bu metodu mu kullanırsın?"

"İltifat bazen bu tipteki kadınları çok etkiler. Sert insanlar nedense iltifata dayanamazlar."

Colin, "En sonunda kadın bir çanak süt görmüş kedi gibi mırlamaya başladı," diye güldü. "Maalesef o arada ilgi çekici bir şey anlatmadı."

Hardcastle başını kaldırdı. "Öyle mi?"

Colin merakla arkadaşına baktı. "Sen bir şey düşünüyorsun."

"Çok küçük ve belki de önemsiz bir nokta. Miss Pebmarsh postaneye ve alışverişe gittiğini söyledi. Fakat sokağa çıkınca sağa dönecek yerde sola sapmış. Miss Martindale'in ifadesine göre büroya on üç ellide telefon etmişler."

Colin durakladı. "Yani kadın inkâr etmesine rağmen sen onun telefonda Miss Martindale'i aradığını mı sanıyorsun? Fakat kadın gayet kesin konuşuyordu."

Hardcastle, "Evet," dedi. "Çok kesin konuştu." Sesinden bir şey anlamaya imkân yoktu.

"İyi ama kadın neden telefon etsin?"

Hardcastle sinirli bir şekilde, "Hep bu nedenlerle uğraşıyorum," diye bağırdı. "Neden?... Neden?... Neden... Bu deli saçmasının sebebi nedir? Miss Pebmarsh'ın telefon etmiş olduğunu farz edelim. Neden kızı çağırdı. Telefon eden başkasıysa neden bu işe Miss Pebmarsh'ı karıştırdı? Daha bir şey bilmiyoruz. Martindale denilen kadın Miss Pebmarsh'ı tanısaydı telefonda konuşanın o olup olmadığını bilirdi. Hiç olmazsa sesin Miss Pebmarsh'ınkine benzeyip benzemediğini söyleyebilirdi. Ne yapalım, 18 numaradan fazla bir şey öğrenemedik. Bakalım 20 numarada şansımız yaver gidecek mi?"

Bölüm 8

Wilbraham Crescent'deki 20 numaralı evin ayrıca bir de ismi vardı. Buna Diana Villası deniyordu. Colin Lamb, "Buraya Taflanlı Villa denilseydi daha iyi olurdu," diye mırıldandı. "Acaba neden Diana Villası adını vermişler?" Genç adam dikkatle etrafına bakındı. Diana Villası'nın çiçek tarhlarıyla falan ilgisi yoktu. Buraya derli toplu bir yer de denilemezdi. Zile benzer bir şey görünmüyordu. Fakat ipe bağlı bir halka vardı. Herhalde bunu çekmek gerekiyordu. Müfettiş halkaya asılınca içeriden bir çıngırak sesi duyuldu.

Colin, "Çiftliklerde böyle çıngıraklar vardır," dedi.

Biraz bekledikten sonra içeriden bazı sesler duyuldu... Sesler bir hayli garipti. Biri hem şarkı söylüyor hem de konuşuyordu sanki.

Hardcastle kaşlarını çattı. "Bu ne Allah'ın belası..."

Şarkıcı ön kapıya yaklaştığı için söylediklerini anlamaya başladılar. "Hayır. Şekerim-şekerim. Oraya gir, aşkım sah sah mimi kuyruğuna-dik-kat-et... Kleo-Kleopatra. Ah cicim... Ah Lulu."

Birkaç kapı kapandı ve sonunda ön kapı açıldı. Müfettişle Colin Lamb'ın karşısında eski, yosun yeşili kadifeden uzun bir elbise giymiş bir kadın belirdi. Kırlaşmış saçları, otuz sene önceki modaya göre abartılı bir şekilde tepesine toplanmıştı. Boynunda da kızılımsı sarı renkte bir kürk parçası vardı.

Hardcastle çekinerek, "Bayan Hemming siz misiniz?" diye sordu.

"Bayan Hemming benim. Dikkat et güneş ışığı, dikkat et yavrum."

O zaman müfettiş, kadının boynundaki sarımsı kürk parçasının aslında bir kedi olduğunu fark etti. Hem bu evin tek kedisi de değildi. Holde üç kedi daha belirdi.

"Ben Müfettiş Hardcastle."

Bayan Hemming heyecanla, "Hayvanları Koruma Derneği'nden geldiğini söyleyen o kötü adam hakkındaki şikâyetlerimi dinleyeceğinizi ümit ederim," diye bağırdı. "Korkunç! Mektup yazıp kendisini şikâyet ettim. Kedilerime bakamadığımı, onları sağlıklı bir ortamda büyütemediğimi ve mutlu edemediğimi söyledi. Tahammül edilemeyecek bir şey! Müfettiş bey, ben kedilerim için yaşıyorum. Hayatta bana tek neşe ve zevk veren şey kedilerim. Onlar için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sah-Sah-Mimi. Oraya gitme şekerim."

Sah-Sah-Mimi, kadının uzattığı eline aldırmadan holdeki masaya fırladı. Orada oturup yüzünü temizleyerek yabancıları süzmeye devam etti.

Bayan Hemming ziyaretçilerine baktı. "İçeriye buyrun. Hayır, hayır, o odaya girmeyin... Unutmuştum..."

Kadın sol taraftaki kapıyı açtı. Buradaki koku daha da fazlaydı. "Gelin güzellerim gelin."

Bayan Hemming, "Sevgililerim için yaşıyorum," diye gülümsedi. "Onlar her söylediğimi anlıyorlar."

Müfettiş Hardcastle bütün cesaretini toplayarak odaya girdi. Maalesef müfettişin kedilere karşı alerjisi vardı. Sanki bunu anlamışlar gibi kedilerin hepsi birden adamın üstüne hücum ettiler. Biri dizine fırladı. İkincisi şefkatle başını müfettişin paçasına sürtmeye başladı. Cesur bir insan olan Hardcastle dişlerini sıkarak tahammül etmeye çalıştı. "Size birkaç soru sorabilir miyim Bayan Hemming? Bu..."

Bayan Hemming, "Her şeyi sorabilirsiniz," diye adamın sözünü kesti. "Saklayacak bir şeyim yok. İsterseniz size kedilerin yemeğini, yattıkları yeri gösterebilirim. Beşi yatak odamda, yedisi de bu odada yatıyor. Onlara kendi elimle pişirdiğim en iyi cins balıkları veririm."

Hardcastle sesini yükseltti. "Soracaklarımın kedilerle ilgisi yok. Sizinle yandaki evde gelişen önemli bir olay hakkında konuşmak istiyorum. Herhalde duymuşsunuzdur."

"Yandaki ev mi? Yani Bay Joshua'nın köpeğini mi kastediyorsunuz?"

Hardcastle, "Hayır," dedi. "Bay Joshua'nın köpeğinden bahsetmiyorum. 19 numarayı kastediyorum. Dün orada bir adam buldular. Bir ölü..."

"Ya, öyle mi?" Bayan Hemming kibarlıktan ilgi gösteriyordu. Fakat bu konuya pek aldırmadığı da belliydi. Gözleri hâlâ kedilerdeydi.

"Dün öğleden sonra evde olup olmadığınızı sorabilir miyim? Daha doğrusu on üç otuzla on beş arası evinizde miydiniz?"

"Tabii, evdeydim, sevgililerimin yemeğini pişirip ondan sonra da kendilerini tarayıp fırçalayabilmek için alışverişe her zaman erken

giderim."

"Yandaki evde olanlar dikkatinizi çekmedi mi? Mesela polis arabaları, ambulans..."

"Maalesef, ön pencerelerden bakmadım. Evin arka tarafındaki bahçeye baktım. Zira sevgili Arabella kayıptı. Kendisi daha çok genç. Ağaçlardan birine tırmanmış, inemeyeceğini tahmin ederek korktum. Onu bir tabak balıkla kandırmaya çalıştım, ama zavallıcık iyice sinirlenmişti. Sonunda onu bırakıp çaresiz eve döndüm. İnanır mısınız, ben kapıdan içeriye girerken o da ağaçtan inip peşimden geldi." İnanıp inanmadıklarını anlamak ister gibi, iki adamın da yüzlerine baktı.

Kendisini tutamayan Colin, "Kendi adıma ben böyle şeylere inanırım," diye cevap verdi.

"Affedersiniz, anlayamadım." Bayan Hemming gözlerini genç adama dikmiş hayretle bakıyordu.

Colin, "Kedileri çok severim," diye açıkladı. "Bu yüzden onları tebrik ettim. Anlattığınız şey kedilerin huylarını ve kendi kendilerine koydukları kararları açıkça gösteriyor. Buna başka bir örnek de kedilerinizin arkadaşımın etrafına toplanmalarını gösterebilirim. Halbuki arkadaşım kedilerden hiç hoşlanmaz. Ben onları çok sevmeme rağmen, hiçbiri benimle ilgilenmedi."

Hardcastle, "Acaba arka bahçeyi görebilir miyiz?"

"Tabii. Tabii."

Bayan Hemming holden seslendi. “Lütfen çıkınca kapıyı kapatın. Bugün şiddetli bir rüzgâr var. Sevgililerimin üşümesini istemiyorum.

Hem o kötü çocuklar da buralarda. Onun için yavrularımın kendi kendilerine bahçeye çıkmaları doğru değil."

Hardcastle, "Hangi kötü çocuklar?" diye sordu.

"Bayan Ramsay'in iki oğlu. Onlar Crescent'in güney tarafında oturuyorlar. Bahçelerimiz aşağı yukarı arka arkaya geliyor. İkisi de haydutlan farksız bir de sapanları var... Veya vardı... Bunu çocuklarından almaları için çok ısrar ettim. Fakat hâlâ şüphedeyim. İkide bir kedilerime saldırıp sonra da saklanıyorlar. Yazları da yavrularıma elma atıyorlar."

Colin, "Çok kötü," diye mırıldandı.

Arka bahçe de tıpkı ön taraf gibiydi. Hatta daha da kötü durumdaydı. Biçilmeyen otlar her tarafı kaplamıştı.

Bayan Hemming arka bahçenin ortasında oturup 19 numara mı demiştiniz?" diye sordu. "Fakat ben orada sadece bir kişinin oturduğunu sanıyordum. Kör bir kadın."

Müfettiş başıyla onayladı. "Evet. Öldürülen adam o evde oturmuyormuş."

Bayan Hemming yine dalgın bir tavırla, "Ya," dedi. "Anlıyorum. Demek adam oraya öldürülmek için gelmiş. Ne garip?"

Colin de kendi kendine bu sözleri düşündü. Kadın durumu tam anlamıyla açıkladı.

Bölüm 9

Wilbraham Crescent'den geçip Albany Sokağı'na çıkınca sağa döndüler ve tekrar sağa saparak Wilbraham Crescent'in ikinci kısmına girdiler. Hardcastle, "Aslında çok basit," diye açıkladı.

Colin kaşlarını kaldırdı. "Evet, öğrendikten sonra gerçekten basit."

"61 numara Bayan Hemming'in evinin arkasına düşüyor fakat bahçenin bir köşesi on dokuz numaranın karşısında kalıyor. Onun için mesele yok. Böylece, Bay Bland'la konuşma fırsatını elde edeceksin. Ha, unutmadan söyleyeyim. Blandlar’ın evinde yabancı hizmetçi yok."

"Demek bu tahminim de boşa çıktı." Araba durunca iki adam indiler.

Colin, "Vay, vay, vay," diye mırıldandı. "Ön bahçe çok güzel."

Bir bakıma bu bahçe mükemmel sayılabilirdi. Bundan başka bahçeye bir sürü de küçük heykel yerleştirilmişti. Bunların arasında neler vardı neler? Kurbağalar, cüceler, cinler ve buna benzer bir sürü garip heykel...

Colin birdenbire ürperdi. "Bland çok önemli bir adam olmalı. Öyle olmasaydı bu korkunç fikirleri bulup çıkaramazdı." Hardcastle zile basarken de ekledi. "Sabahın bu saatinde adamın evde olacağını sanıyor musun?"

Hardcastle başını salladı. "Kendisine telefon edip konuşmak istediğimi söyledim. Sabah uygun olup olmadığını sordum."

O sırada yeni model bir araba süratle gelip garaja girdi. Son zamanlarda satın alındığı belliydi. Bay Josaiah Bland arabadan inip kapıyı çarptı ve Hardcastle'a doğru geldi. Kendisi orta boylu, kabak kafalı ve küçük mavi gözlü bir adamdı.

Candan bir tavırla, "Müfettiş Hardcastle," dedi. "İçeri buyurun."

Adam önden girerek yol gösterdi ve oturma odasına geçtiler. Bay Bland samimi bir tavırla, "Oturun," diye gülümsedi. "Oturun. Sigara içer misiniz? Yoksa çalışırken sigara içmeniz yasak mı?"

Hardcastle hemen reddetti. "Teşekkür ederiz, içmeyelim."

Bay Bland, "Herhalde işbaşındayken içki de yasaktır, değil mi?" diye sordu. "Neyse içmememiz hepimiz için daha iyi. Ne arzu etmiştiniz? 19 numarada olanlarla ilgileniyorsunuz galiba. Bahçelerimizin köşeleri birbirine bitişiktir. Fakat oradan pek bir şey gözükmez. Sadece üst kat pencerelerinden bakınca 19 numarayı görebilirsiniz. Çok garip bir olaya benziyor. Daha doğrusu bu sabahki gazetede okuduğum yazıdan bu kanıya vardım. Siz telefon ettiğiniz zaman da çok memnun oldum. Zira böylece işin içyüzünü öğrenebilecektim. Ortalıkta dolaşan söylentileri bir bilseniz. Bu yüzden karımın sinirleri de bozuldu. Bir katilin serbestçe dolaşması kadıncağızı çok korkuttu. İşin kötüsü, bu günlerde tımarhanelerdeki delileri salıveriyorlar. Delileri galiba kefaletle tahliye edip evlerine yolluyorlar. Sonra deliler adam öldürünce de tekrar içeri alınıyor. Dediğim gibi dolaşan söylentileri bir duysanız! Gündelikçi kadın, sütçü ve gazetecinin anlattıklarını duysanız, şaşırırsınız. Biri, adamın telle boğulduğunu söylüyor, diğeri onun bıçaklandığını iddia ediyor.

Başka biri de adamcağızın kafasına vurulduğunu anlatıyor. Anladığım kadarıyla öldürülen şahıs erkekmiş. Öyle değil mi? Yani, o yaşlı kadıncağızı öldürmemişler. Gazeteler faili meçhul bir şahıs diye yazıyorlardı da...” Bay Bland nihayet sustu.

Hardcastle tatlı tatlı gülümsedi. "Demek faili meçhul diye yazmışlar? Adamın cebinden kartviziti ve adresi çıktı."

Bland, "Demek bu da uydurmaymış?" diye söylendi. "Fakat insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu yalanları kimler uyduruyor acaba?"

Hardcastle cebinden maktülün fotoğrafını çıkardı. "Öldürülen şahıstan söz ettiğimize göre belki bu resme bakmak istersiniz."

Bland, "Demek öldürülen adam bu?" diye bağırdı. "Normal bir insana benziyor değil mi? Yani sizin veya benim gibi normal bir adamın öldürülmesi için bir sebep olup olmadığını sorabilir miyim?"

Hardcastle içini çekti. “Daha böyle bir şey söylemek için çok erken. Bay Bland bir şey öğrenmek istiyorum. Acaba bu adamı hiç görmüş müydünüz?"

Bland dudağını büktü. "Görmediğimden eminim. Karşılaştığım insanların yüzünü kesinlikle unutmam."

"Herhangi bir sebeple evinize uğramış olabilir. Mesela sigorta poliçesi veya elektrikli süpürge ya da çamaşır makinesi satmak için..."

"Hayır, böyle bir şey olmadığından eminim."

Hardcastle, "Bir de Bayan Bland'a sorsak," diye atıldı. "Zira adam evinize uğramışsa, karınızla konuşmuştur."

"Evet, haklısınız. Fakat bu biraz sakıncalı... Anlayacağınız Valerine'nin sağlığı bozuk. Onun için kendisini sinirlendirmek istemiyorum. Yani şey... Bu resim adam öldükten sonra çekilmiş değil mi?"

Müfettiş, "Evet," diye cevap verdi. "Fakat öyle korkunç bir fotoğraf değil."

"Hayır, hayır... Aksine gayet iyi çekilmiş. Adam uyuyormuş gibi duruyor."

"Benden mi bahsediyorsun Josaiah?" Yandaki kapı açılıp içeriye orta yaşlı bir kadın girdi. Hardcastle, kadının kapının yanında durup konuşmaları dinlediğinden emin oldu.

Bland, "Geldin mi yavrum?" diye gülümsedi. "Ben, seni sabah uykusuna yatmış sanıyordum. Size karımı tanıştırayım, Müfettiş Hardcastle."

Kadın içini çekerek divana oturdu. "Şu korkunç cinayet... Onu düşündükçe tüylerim ürperiyor."

Bland, "Bacaklarını divanın üstüne koyup rahat et," dedi.

Kadın hemen denileni yaptı. Bayan Bland kızılımsı saçlı, solgun yüzlü bir kadındı. Konuşurken sesi bir inilti gibi çıkıyordu. Anlaşılan sağlığı bozuktu, bu halinden zevk aldığı da belliydi. Müfettiş Hardcastle, kadına bakarak onun kendisine birini hatırlattığını düşündü. Fakat kimi hatırlattığını bir türlü anlayamadı. O hafif iniltiye benzer ses tekrar duyuldu. "Sağlığım pek iyi değil, müfettiş bey. Bu

yüzden kocam üzülmemem, sinirlenmemem için elinden geleni yapıyor... Çok hassasım. Galiba bir fotoğraftan... öldürülen adamın fotoğrafından bahsediyorsunuz. Aman Yarabbi, ne korkunç şey! O resme bakabileceğimi sanmıyorum!"

Hardcastle içinden, fotoğrafı görmek için deli oluyor, dedi. Kadına bakarak olumlu bir şekilde gülümsedi. "O şekilde resmi size göstermeye yim, Bayan Bland. Bize yardım edebileceğinizi düşünmüştüm. Öldürülen adam evinize uğrayıp sizinle konuşmuş olabilir."

Bayan Bland cesur olduğunu göstermek ister gibi tebessüm etti. "Üstüme düşeni yapmam lazım değil mi?" Elini uzattı.

"Val, kendini üzmen doğru mu?"

"Saçmalama Josaiah. Resmi görmem lazım."

Kadın fotoğrafa ilgiyle baktı. Müfettiş, onun şaşırdığını fark etti.

Sonunda kadın, "Hiç de ölüye benzemiyor," dedi. "Öldürülmüş bir adam gibi değil. Bu adam... O halde bu adamın boğulmuş olmasına imkân yok."

Müfettiş hemen cevap verdi. "Boğulmamış, bıçaklanmış."

Bayan Bland gözlerini kapatıp titredi. "Aman Yarabbi. Ne korkunç?"

"Bu adamı görmemiş olduğunuzdan emin misiniz Bayan Bland?"

Bayan Bland istemeye istemeye, "Hayır," diye inledi. "Hayır. Korkarım kendisini hiç görmedim. Acaba o kapı kapı dolaşıp eşya

satan biri miydi?"

Müfettiş gözlerini kadına dikmişti. "Galiba kendisi sigortacıymış."

"Yaa, öyle mi? Hayır, böyle bir insan beni görmeye gelmedi. Bundan eminim... Josaiah, sana böyle birinden bahsettiğimi hatırlamıyorsun değil mi?"

Bay Bland, "Hayır, hatırlamıyorum," dedi.

Bayan Bland, müfettişe sordu. "Bu adam Miss Pebmarsh’ın akrabası mıymış?"

"Hayır, Miss Pebmarsh kendisini tanımıyor."

Bayan Bland, "Çok garip," diye mırıldandı. "Çok garip."

"Miss Pebmarsh'ı tanır mısınız?"

"Tabii. Daha doğrusu komşumuz olduğu için kendisiyle bazen konuşuruz. Arada sırada kocama bahçe hakkında bazı şeyler sorar."

Müfettiş, "Demek bahçenize çok düşkünsünüz?" diye sordu.

Bland böyle şeyleri pek aşağı görürmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Yok... Yok... Ne münasebet! Zaten bahçeyle uğraşmaya vakit bulamıyorum. Ama haftada iki kez gelen harika bir adam var. Bahçemize o bakıyor. Mahalledeki en güzel bahçe bizimki. Ama bu komşumuz gibi iyi bir bahçıvan değilim."

Hardcastle birdenbire, "Bayan Ramsay mi?" diye sordu.

Hayır, hayır, biraz aşağıda 63 numarada oturan Bay McNaughton. Bahçesinden başka bir şey düşünmez. Saatlerce gübreler hakkında

konuşur. Ama siz başka bir konu hakkında konuşmak istiyorsunuz."

Müfettiş başını salladı. "Sadece dün bahçeye çıkıp çıkmadığınızı soracaktım. Yani siz veya eşiniz bahçeye çıktınız mı? Bahçeniz 19 numaranın bahçesine bitişik sayılabileceğine göre belki dün ilginç bir şey görmüş veya duymuş olabilirsiniz."

"Öğle üzeri değil mi? Cinayetin işlendiği saati kastediyorum."

"Önemli olan saat on üç otuzla on beş arası."

Bland başını salladı. "O takdirde fazla bir şey görmüş olmam imkânsız. Ben evdeydim. Valerie de öyle. Fakat o sırada öğle yemeği yiyorduk. Yemek odamız da caddeye bakar. Bu yüzden bahçede olanları göremedik."

"Öğle yemeğinizi saat kaçta yersiniz?"

"On üç veya on üçe doğru. Bazen on üç otuzda yediğimiz de olur."

"Peki, yemekten sonra bahçeye çıkmadınız mı?"

"Maalesef."

Hardcastle içini çekerek, "Ne yapalım?" diye mırıldandı. "Herkese sormamız lazım."

"Tabii... Tabii. Keşke size yardım edebilseydim."

Müfettiş etrafına bakarak, "Eviniz çok güzel," dedi. "Anlaşılan fazla masraf etmekten çekinmemişsiniz."

Bland bir kahkaha attı. "Güzel şeylerden hoşlanırız. Karım bir hayli zevklidir. Bir sene önce elimize epey para geçti. Karıma büyük

amcasından miras kaldı. Val, amcasını yirmi beş seneden beri görmemişti. Doğrusu bu işe çok şaşırdık! Tabii bu paranın hayatımızı bir hayli değiştirdiğini söylemem gerek... Kendimize çekidüzen verdik. Bu sene sonunda uzun bir deniz seyahatine çıkmayı düşünüyoruz."

Bayan Bland, "Seyahat etmesini severim," diye söze karıştı. "Fakat İngiltere'den ayrılıp başka bir yerde yaşamayı istemem. Bütün arkadaşlarım burada. Hatta kız kardeşim bile burada oturuyor. Hem herkes bizi tanıyor. Dışarıya gidersek orada yabancılık çekeceğiz. Ayrıca burada çok iyi bir doktorumuz var. Tanımadığım doktorlarla uğraşmak istemem. Daha doğrusu güvenemem."

Bay Bland neşeli bir tavırla güldü. "Görürüz bakalım. Uzun bir seyahate çıkalım. Belki de Akdeniz'deki adalardan birine hayran olursun."

Bayan Bland’ın yüzündeki ifadeden böyle bir şeyin mümkün olmadığı anlaşılıyordu. Kadın şüpheli bir tavırla, "Gemide aklı başında bir İngiliz doktor vardır, değil mi?" diye sordu.

Kocası başını salladı. "Olmaz olur mu hiç?"

Adam, Hardcastle'la Colin'i kapıya kadar geçirip kendilerine yardım edemediği için çok üzgün olduğunu tekrarlayıp durdu.

Dışarıya çıkınca Hardcastle, arkadaşına baktı. "Ne dersin? Adamı nasıl buldun?"

Colin, "Ona ev yaptırmak istemem," diye cevap verdi. "Fakat benim aradığım sahtekâr küçük bir müteahhit değil. Ben bir amaç uğruna çalışan bir adam arıyorum. Senin cinayete gelince, bu işte bir

aksilik olmuş. Bland, karısının mirasına konup bir sarışınla evlenmek için kadının yemeğine arsenik karıştırsaydı veya onu Ege Denizi'nde boğsaydı. O zaman..."

Hardcastle yüzünü buruşturdu. "Bland böyle bir şey yaptığı zaman düşünürüz. Şu an elimizdeki cinayetle uğraşmamız gerekiyor."

Bölüm 10

Wilbraham Crescent'de 62 numaralı evde Bayan Ramsay kendisine cesaret vermek için, "İki gün kaldı," diye tekrarlıyordu."Sadece iki gün."

Kadın alnına yapışan ıslak saçı geri itti. O sırada mutfaktan korkunç bir gürültü geldi. "Şimdi ne yaptınız?" diye öfkeyle bağırdı.

Oğlu Bili hemen özür diledi. "Affedersin anne. Şu tenekelerle bovling oynuyordum. Nasıl olduysa tenekeler tabak dolabının içine girdi."

Bill'in küçük kardeşi Ted de, "Halbuki biz tenekeleri tabak dolabına sokmak istemiyorduk," diye ekledi.

"Anlaşıldı. Şimdi onları toplayıp dolaba koyun ve kırılan tabakları da süpürüp çöp tenekesine atın."

"Ama anneciğim, şimdi olmaz ki."

"Şimdi olacak."

Bili, "Bunu Ted yapabilir," dedi.

Ted hemen atıldı. "Bu işe bayıldım. Sürekli her şeyi bana yüklüyorsun. Sen yapmazsan ben de yapmam."

"Öyle bir yaparsın ki."

"Yapmayacağım işte."

"Öyle mi!"

İki çocuk birbirleriyle güreşmeye başladılar. Bili, Ted'i mutfak masasına yatırınca, orada duran yumurta dolu kâse sallandı.

Bayan Ramsay, "Mutfaktan çıkın!" diye bağırdı. Çocukları itip dışarıya çıkardıktan sonra kapıyı kapattı ve tenekeleri toplayıp tabak kırıklarını süpürmeye koyuldu.

Kadın bir taraftan da, iki gün, diye düşünüyordu. İki gün sonra ikisi de okula dönecek. Bir anne için bundan daha güzel bir şey olamaz.

Bayan Ramsay bir kadın gazetecinin sözünü hatırladı:

"Bir kadın senede ancak altı gün mutlu olur."

Yani bayramların ilk ve son günleri. Bayan Ramsay en iyi yemek takımının kırıklarını süpürürken, "Ne kadar doğru," diye mırıldandı. Beş hafta önce çocuklarının eve döneceklerini düşünerek sevinmişti. Ya şimdi? Kadın kendi kendine tekrarladı. "İki gün... Sonra Bili ve Ted okula dönecekler. Buna inanamıyorum. O günü iple çekiyorum."

O sırada bir feryat duyuldu. Kadın heyecanla başını çevirip baktı. Neyse bir şey yoktu. Çocuklar bahçeye çıkmışlardı. Hiç olmazsa bahçede koşup oynayacak kadar yer vardı. Fakat bu arada komşuları sinirlendirebilirlerdi. Kadın, "İnşallah Bayan Hemming'in kedilerine dokunmazlar," dedi. Bayan Ramsay'in kedilere aldırdığı falan yoktu. Fakat Bayan Hemming'in bahçesinin etrafına germiş olduğu dikenli tel çocukların şortlarını parçalayabilirdi. Kadın masanın üstünde duran "İlk Yardım" kutusuna bir göz attı. Aslında kendisi çocukların düşüp kalkmasına pek aldırmıyordu. Sağlıklı

erkek çocukları için böyle şeyler normal sayılırdı. Hatta çocuklar yara bere içinde içeriye girince kadın ilk iş, "Size yüz defa söyledim," diye bağırıyordu. "Oturma odasını kan içinde bırakıyorsunuz. Hemen mutfağa koşup kanınızı oraya akıtın. Yerler muşamba olduğu için hiç olmazsa çabucak silip temizleyebilirim."

Korkunç feryat birdenbire kesildi ve ortalığı derin bir sessizlik kapladı. O sırada mutfak kapısı açıldı ve Bili gözüktü. On bir yaşındaki çocuğun yüzünde o güne dek görülmemiş bir ifade vardı. Bili büyülenmiş gibi bakıyordu. "Anne, bir polis müfettişi geldi. Yanında başka bir adam daha var."

Rahatlayan Bayan Ramsay, "Ya," diyebildi. "Ne istiyormuş, yavrum?"

Bili ciddi bir edayla cevap verdi. "Seni sordu ama herhalde o cinayet yüzünden buraya geldi. Hani dün Miss Pebmarsh'ın evinde birini öldürdüler ya..."

Bayan Ramsay sinirli bir ifadeyle, "Neden gelip beni görmek istiyorlar bilmem," diye söylendi. Her gün bir sürü olay oluyor, diye düşünüyordu. "Bu saatte polis müfettişleri gelirse, ben ne zaman patatesleri soyup yemek pişiricem?"

İçini çekti. "Pekâlâ. Şimdi geliyorum." Kırık tabakları musluğun altındaki çöp tenekesine atıp ellerini yıkadı ve saçlarını düzeltip sabırsızca söylenen Bill'in peşinden çıktı.

Bayan Ramsay, oğluyla beraber odaya girdiği zaman iki adamın orada beklediğini gördü. Küçük oğlu Ted gözlerini iri iri açmış polisleri seyrediyordu.

"Bayan Ramsay?"

"Günaydın."

"Herhalde delikanlılar Polis Müfettişi Hardcastle olduğumu size söylemişlerdir."

Bayan Ramsay, "Vakitsiz geldiniz," dedi. "Bu sabah çok işim var. Çok meşgulüm. Sorularınız fazla vakit alacaksa..."

Müfettiş Hardcastle gülümsedi. "Hayır, efendim. Bir, iki dakika konuşacağız. Oturabilir miyiz?"

"Rica ederim, buyrun."

Bayan Ramsay bir iskemleye ilişip dik dik ziyaretçilere baktı. Polislerden öyle çabuk kurtulamayacağını düşünüyordu.

Hardcastle, çocuklara dönerek, "Burada kalmanıza gerek yok," diye gülümsedi.

Bili diretti. "Biz bir yere gitmeyiz."

Ted de, "Bir yere gitmeyiz," diye tekrarladı.

Bili kaşlarını çattı. "Her şeyi duymak istiyoruz."

Ted onayladı. "Evet, duymamız gerek."

Bili, "Çok kan akmış mı?" diye sordu.

Ted de hemen atıldı. "Eve giren hırsız mıymış?"

Bayan Ramsay, "Susun çocuklar," diye bağırdı. "Duymadınız mı? Bay Hardcastle, sizin burada kalmanızı istemiyor."

Bili yine ısrar etti. "Bir yere gitmeyiz. Biz de dinleyeceğiz."

Hardcastle ayağa kalkıp kapıyı açarak çocuklara baktı. "Haydi dışarıya çıkın."

Adam gayet sakin konuşmuştu fakat bu sözlerin arkasında gizlenen emri fark etmemek imkânsızdı. Çocuklar hiç itiraz etmeden kalkıp ayaklarını sürte sürte odadan çıktılar.

Müfettiş Hardcastle dönüp yerine oturduğu zaman kadın; polisin kendisinden ne isteyebileceğini düşündü.

Sinirli bir tavırla, "Dün 19 numarada işlenen cinayet için geldinizse," diye mırıldandı. "Boşuna zahmet ettiniz. Zira size anlatabileceğim bir şey yok, müfettiş bey. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Hatta orada oturan insanları bile tanımıyorum."

"O evde Miss Pebmarsh adlı bir kadın oturuyor. Kendisi kör ve Aaronberg Okulu'nda çalışıyor."

Bayan Ramsay, "Ya öyle mi?" dedi. "Maalesef Crescent'in alt kısmında oturanları hiç tanımıyorum."

"Dün saat yarımla on beş arası evinizde miydiniz?"

"Evet buradaydım. Akşam yemeğini pişirdim, iş gördüm. Ne yazık ki, on beşten önce sokağa çıktım. Çocukları sinemaya götürdüm."

Müfettiş cebinden fotoğrafı çıkarıp kadına uzattı. "Bu adamı hiç gördünüz mü acaba?"

Bayan Ramsay biraz ilgilenir gibi oldu. "Hayır, bu adamı gördüğümü sanmıyorum. Görmüş olsam bile hatırlayacağımdan pek emin değilim."

"Acaba bu adam evinize gelip sigorta poliçesi veya başka bir şey satmaya çalışmadı mı?"

Bayan Ramsay, kendinden emin bir tavırla cevap verdi. "Hayır, hayır, böyle bir şey olmadığından eminim."

"Öldürülen adamın isminin Curry olduğunu tahmin ediyoruz. Bay R. Curry." Soru sorar gibi kadının yüzüne baktı.

Bayan Ramsay özür diler gibi boynunu büktü. "Korkarım tatil sırasında hiçbir şeyi fark edecek zamanım yok."

Müfettiş, "Tatillerde fazla işiniz var herhalde," diye gülümsedi. "Çocuklarınızı pek beğendim. Sağlıklı ve neşeli çocuklar. Herhalde zaman zaman taşkınlık yapıyorlardır."

Kadın, "Evet," diye cevap verdi. "Bazen beni yoruyorlar, ama aslında iyi çocuklar."

Müfettiş gülümsedi. "Bundan eminim. İkisi de sağlıklı. Herhalde bir hayli de zeki olmalılar. İzin verirseniz, gitmeden önce onlarla biraz konuşmak istiyorum. Bazen çocuklar kimsenin görmediği şeyleri fark ederler."

Bayan Ramsay, "Bir şey görmüş olmalarına imkân yok," diye itiraz etti. "Zaten biz 19 numaranın yanında da değiliz."

"Fakat arka bahçeleriniz birbirine bakıyor."

Bayan Ramsay, "Doğru," diye onayladı. "Fakat aramızda duvar var."

"20 numarada oturan Bayan Hemming'i tanıyor musunuz?"

"Kedileri dolayısıyla kendisini tanıyorum."

"Kedi sever misiniz?"

Bayan Ramsay, "Bu işin kedi sevgisiyle bir ilgisi yok," diye cevap verdi. "Sadece şikâyetler dolayısıyla..."

"Anlıyorum. Demek Bayan Hemming şikâyet etti. Neden?"

Bayan Ramsay aniden kızardı. "Bütün mesele kadının on dört kedi beslemesinden çıkıyor. Üstelik Bayan Hemming bu kedilere bayılıyor. Doğrusu bu kadarı da saygısızlık. Ben de kedi severim. Bir zamanlar bir kedimiz vardı. Üstelik iyi avcıydı. Fakat bu kadın hayvanlarına fazlasıyla düşkün. Özel yemekler pişiriyor ve onları bildiği gibi idare etmeye çalışıyor. Zavallı kedilerin hepsi o evde hapis. Tabii hayvancağızlar da ikide bir kaçmaya çalışıyorlar. Ben de o kedilerin yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Çocuklarım iyi kalplidirler. Hayvanlara eziyet etmekten hoşlanmazlar. Benim düşünceme göre kediler kendilerine bakmasını gayet iyi bilir, makul hayvanlardır. İyi davranılırsa kediler de gayet iyi hareket ederler."

Müfettiş, "Çok haklısınız," diye cevap verdi. Sonra konuyu değiştirdi. "Herhalde tatil sırasında fazlasıyla işiniz var. Çocukları doyurmak, eğlendirmek bir hayli zor olsa gerek. Çocuklar ne zaman okula dönecekler?

"Öbür gün."

"Ondan sonra uzun uzun dinleneceğinizi ümit ederim."

Kadın gülümsedi. "Bir süre tembellik etmeye karar verdim."

Sessiz sedasız not almakta olan genç adam birdenbire lafa karışınca, kadın şaşırdı. "O yabancı kızlardan birini tutsanız fena olmaz. Galiba onlara Aur Pair diyorlar. İngilizce öğrenmek için buraya gelip hizmetçilik yapıyorlar."

Kadın bir an düşündü. "Böyle bir şey yapmak gerek. Fakat yabancılarla geçinmek biraz güç olur gibi geliyor bana. Kocam benimle alay ediyor. Ama, o yabancıları benden daha iyi tanıyor. Ben, Bay Ramsay gibi fazla seyahat etmedim."

Hardcastle, "Kocanız burada değil galiba?" diye sordu.

"Ağustos başında İsveç'e gitmesi gerekti. Kendisi inşaat mühendisidir."

"Kocanız ne zaman dönecek, Bayan Ramsay?"

Kadın içini çekti. “Maalesef bilmiyorum. Bu da durumumu zorlaştırıyor." Bayan Ramsay'in sesi titremeye başlamıştı. Colin merakla kadına baktı.

Hardcastle ayağa kalktı. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim, Bayan Ramsay. Acaba çocuklarınız bize bahçeyi gezdirebilirler mi?"

Holde beklemekte olan Bili ve Ted bu teklife çok sevindiler. Bili özür diler gibi, "Bahçemiz büyük sayılmaz," diye mırıldandı.

62 numaralı evin bahçesi bakımlı olmamasına rağmen bahçe için bir şeyler yapıldığı belli oluyordu. Bahçenin sonunda üstünde kırmızı kırmızı meyveleri bulunan bir elma ağacı vardı.

Ted elma ağacıyla armut ağacının arasındaki boşluğu işaret etti. "İşte burası." Açıklıktan Miss Pemmarsh’ın evinin arkası görünüyordu. "Cinayetin işlendiği 19 numara burası."

Müfettiş, "Ev iyice gözüküyor," dedi. "Herhalde üst kattan daha da iyi görünür."

Bili onayladı. "Evet, öyle. Dün üst kattan baksaydık belki bir şeyler görürdük. Fakat bakamadık."

Ted, "Sinemaya gittik," diye atıldı.

Bili merakla sordu. "Parmak izleri var mıymış?"

"Birkaç iz bulduk, ama işimize yarayacak cinsten değil. Dün bahçeye çıkmadınız mı?"

Bili, "Arada sırada çıktık," diye cevap verdi. "Daha doğrusu sabah bahçedeydik, ama bir şey duymadık... Hiçbir şey görmedik."

Ted üzgün bir tavırla lafa karıştı. "Öğleden sonra bahçeye çıksaydık çığlıkları duyardık. Acı acı bağırmışlar."

"19 numaralı evin sahibi Miss Pebmarsh'ı tanıyor musunuz?"

İki çocuk birbirlerine baktıktan sonra başlarını salladılar.

Ted, "Kadın kör," dedi. "Fakat bahçede rahat rahat dolaşıyor. Üstelik bastonu falan da yok. Bir seferinde kadın, bahçesine düşen topumuzu bize geri verdi. Hem de çok nazik davrandı. Şikâyet etmedi."

"Miss Pebmarsh'ı dün görmediniz mi?"

Çocuklar, hayır der gibi başlarını salladılar.

Bili açıkladı. "Kadını sabahları göremiyoruz, çünkü dışarıda oluyor. Bahçeye çay saatinden sonra çıkıyor."

Colin merakla bahçe hortumuna bakıyordu. Bunun bir ucu evdeki musluğa takılmıştı. Diğer ucu ise armut ağacının yanında duruyordu.

Genç adam, "Armut ağaçlarını sulamak gerektiğini bilmiyordum," diye gülümsedi.

Bili utandı. "A, o mu?..."

Colin, "Öyleyse ağaca tırmandığınız takdirde," dedi. Sonra çocuklara bakarak güldü. "Bu köşeden kedileri rahatça ıslatabilirsiniz."

İki çocuk da başlarını yere eğip ayakkabılarıyla yeri eşelemeye başladılar. Colin'in yüzüne bakmaya çekmiyorlardı.

Sonunda Bili mırıldandı. "Su kedilerin canını yakmıyor ki... Sapan gibi değil."

"Herhalde bir zamanlar sapan da kullandınız?" dedi ve ekledi.

Colin dudağını büktü. "Herhalde bu hortumla epey eğleniyorsunuz. Sonra Bayan Hemming gelip şikâyet ediyor, değil mi?"

Bili, "O kadın her zaman şikâyet ediyor," diye cevap verdi.

"Kadının gerdiği dikenli telin diğer tarafına geçtiniz mi hiç?"

Ted boş bulundu. "Buradaki dikenli telden geçmedik ama..."

"Ama arada sırada kadının bahçesine giriyorsunuz değil mi? Bu işi nasıl yapıyorsunuz?"

"Önce Miss Pebmarsh'ın bahçesine geçiyoruz. Oradan da Bayan Hemming'in bahçesine. İki bahçe arasındaki telde kocaman bir delik var."

Bili, "Kes sesini aptal," diye bağırdı.

Hardcastle söze karıştı. "Herhalde cinayetten sonra ipucu aramışsınızdır."

İki çocuk birbirlerine baktılar. Müfettiş devam etti. Sinemadan dönüp olanları duyunca herhalde 19 numaranın bahçesine girip etrafı araştırdınız..."

Bili çekinerek, "Şey..." dedi.

Hardcastle ciddi bir tavırla ekledi. "Bizim göremediğimiz bir şeyi bulmanız mümkün. Eğer... Böyle bir şey varsa bana göstermenizi rica edeceğim."

Sonunda Bili kararını verdi. "Git bulduklarımızı getir, Ted."

Ted emre itaat ederek koşa koşa ayrıldı.

Bili, "Korkarım pek işe yarayacak bir şey bulamadık," diye itiraf etti. "Sadece kendimizi kandırmaya çalıştık." Çocuk endişeyle Hardcastle'a bakıyordu.

Müfettiş başını salladı. "Anlıyorum. Polisler de aynı şekilde çalışırlar ve bazen hayal kırıklığına uğrarlar. Bu iş böyledir."

Bili biraz rahatlar gibi oldu. Ted koşa koşa gelip pis bir mendile sarılmış olan şeyleri müfettişe uzattı. Hardcastle çocukların arasında durup mendilin düğümünü çözdü ve içindekilere göz attı.

Mendilin içinde bir fincan kulpu, çiçekli bir porselen parçası, paslanmış bir çatal, kırık bir mala, madeni bir para, bir mandal, küçük renkli bir cam ve bir makasın yarısı vardı.

Müfettiş gayet ciddi bir tavırla, "Çok ilginç," dedi. Çocukların heyecanla kendisine baktığını fark edince de onlara acıyıp renkli cam parçasını aldı. "Bunu alayım. Belki de olayla bir ilgisi vardır."

Colin de parayı inceliyordu.

Ted, "İngiliz parası değil," diye açıkladı.

Colin onayladı. "Hayır, İngiliz parası değil. Başını kaldırıp Hardcastle'a baktı. "Bunu da alsak fena olmaz sanırım."

Hardcastle, çocuklara dönüp bir sır verir gibi, "Bundan kimseye bahsetmeyin," diye fısıldadı.

Çocuklar sevinç içinde kimseye bir şey söylemeyeceklerine dair söz verdiler.

Bölüm 11

Colin düşünceli bir ifadeyle, "Ramsay," diye mırıldandı.

"Ramsay'e ne olmuş?"

"Sadece o adamı ilgi çekici buldum, hepsi o kadar. Adam çok kolay seyahate çıkabiliyor. Karısı, onun inşaat mühendisi olduğunu söyledi. Fakat galiba kadın, kocası hakkında başka bir şey bilmiyor."

Hardcastle, "İyi bir kadın," diye cevap verdi.

"Evet, iyi bir kadın ama mutlu değil."

"Sadece yorgun. Çocuklar insanı çok yorar."

"Hayır, bana kalırsa başka bir nedeni var."

Hardcastle inanmadığını göstermek ister gibi, "Senin aradığın insanın karısı ve çocuğu yoktur sanırım," dedi. "Zira böyle işlerle uğraşanlar sorumluluk almak istemezler."

Colin içini çekti. "Böyle şeyler belli olmaz. Ajanlar kendilerini gizleyebilmek için çeşitli şeyler yapıyorlar. Mesela parasız kalmış iki çocuklu dul bir kadın böyle bir teklifi olumlu karşılayabilir."

Hardcastle sinirli bir tavırla, "Bayan Ramsay bu tip bir kadına benzemiyor," diye söylendi.

Kadının günahkâr olduğunu söylemedim ki. Kadın, adamla evlenip ona bir aile babası havası vermeyi kabul etmiş olabilir."

Hardcastle yüzünü buruşturdu. "Sen acayip bir dünyada yaşıyorsun, Colin."

"Evet, öyle... Bir gün bu işten sıyrılmam gerektiğini de biliyorsun... Zira insan bu işte kaldığı sürece neyin ne olduğunu, hatta kimin ne işe yaradığını bile unutuyor. Ajanların yarısı iki tarafa da hizmet ediyor ve sonunda kendileri de ne taraftan olduklarını bilemiyorlar. Hayat karmakarışık bir hal alıyor... Neyse bu konuyu bırakalım da işimize bakalım."

Hardcastle, 63 numaranın önünde durup, "McNaughtonlarla konuşsak fena olmaz," dedi. "Onların da bahçelerinin bir köşesi on dokuz numaranın bahçesiyle karşı karşıya geliyor. Blandlarda olduğu gibi."

"McNaughtonlar hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir bilgim yok. Bir sene önce buraya gelmişler. Yaşlı bir çift. Adam emekli bir profesör sanırım. Bahçesini çok seviyor.

Ön bahçede bir sürü gül fidanı vardı. Evin önüne de güz çiğdemleri dikilmişti.

Kapıyı çiçekli bir önlük giymiş neşeli bir kadın açıp, "Kim... Kimi aradınız?" diye sordu.

Hardcastle, arkadaşına fısıldayarak, "Sonunda bir yabancı bulduk," dedikten sonra kartını kadına uzattı.

"Polis..." Kadın, Hardcastle bir canavarmış gibi geri geri gidip korkuyla adama baktı.

Hardcastle, "Bayan McNaughton'ı görmek istiyorum," diye açıkladı.

"Bayan McNaughton burada." Kadın, adamları arka bahçeye bakan oturma odasına aldı. Burası boştu.

Suratı asılmış olan genç kadın, "Bayan McNaughton yukarıda," diye kekeledi. Hole çıkıp yukarıya seslendi. "Bayan McNaughton! Bayan McNaughton!"

Uzaktan bir ses cevap verdi. "Evet... Ne var Gretel?"

"Polis geldi. İki polis geldi. Onları oturma odasına aldım."

Yukarıdan telaşlı adımlar ve tekrar kadının sesi duyuldu. "Aman Yarabbi!... Aman Yarabbi! Bakalım daha neler olacak." Sonunda Bayan McNaughton merdivenlerden inip odaya girdi. Kadının yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Tekrar, "Aman Yarabbi!" diye inledi. "Aman Yarabbi! Müfettiş... neydi?... Evet Müfettiş Hardcastle." Kadın dikkatlice adamın kartına baktı. "İyi ama neden bizimle konuşmak istiyorsunuz? Bizim bir şey bildiğimiz yok ki. Cinayetle ilgileniyorsunuz sanırım. Herhalde televizyon anteni bağlamak için gelmediniz?"

Hardcastle böyle bir niyeti olmadığını söyledi.

Bayan McNaughton birdenbire neşelendi. "Ne tuhaf bir olay değil mi? Üstelik öğle üzeri. O saatte eve girip hırsızlık yapmak kimin aklına gelir ki. Üstelik hepsi de gündüz oluyor. Mesela

arkadaşlarımızın başına da böyle bir şey geldi. Öğle yemeği yemek için dışarıya çıkmışlar. O sırada bir kamyon gelip eve yanaşmış. Adamlar kilidi kırıp içeriye girmişler ve evin bütün eşyasını alıp gitmişler."

Hardcastle yine maktülün fotoğrafını çıkardı. "Bu adamı hiç gördünüz mü, Bayan McNaughton?"

Bayan McNaughton merakla fotoğrafı inceledi. "Gördüğümden emin gibiyim. Evet, evet, gördüğümden eminim. Acaba on dört ciltlik yeni bir ansiklopedi almamı isteyen adam bu muydu? Yoksa, elektrikli süpürge mi satıyordu?"

"Fotoğraftaki adamın o satıcı olduğundan emin misiniz?"

Bayan McNaughton, "Şey hayır, pek sanmıyorum," diye cevap verdi. "Düşününce o adamın daha genç olduğunu anımsadım. Buna rağmen bu yüzü bir yerde gördüğümden eminim. Fotoğrafa baktıkça onun buraya gelip bana bir şey satmaya kalktığından emin oluyorum."

"Acaba sigortacı mıydı?"

"Hayır, hayır, sigortacı değil. Böyle şeylerle kocam ilgilenir. Her türlü sigortayı yaptırırız. Fakat bu fotoğrafa baktıkça..."

Müfettiş Hardcastle bu duruma fazla üzülmemişti. Tecrübe sahibi olduğu için Bayan McNaughton’ın ne tip bir kadın olduğunu anlamıştı. Bu tipler sırf cinayetle ilgili birini tanıdıklarını iddia etmek için yalan söylerlerdi. Bu yüzden kadın fotoğrafa baktıkça, onu birilerine benzetecekti. Müfettiş içini çekti.

Kadın, "Bu adam büyük bir kamyonetin şoförüydü sanırım," diye devam etti. "Ama kendisini ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum. Galiba bir firmaya ait kamyonetteydi."

"Kendisini dün görmediniz değil mi Bayan McNaughton?"

Kadının yüzü asılıverdi. "Hayır, dün görmedim. Pek..." Bir an sustu, "Sanmıyorum," dedikten sonra birdenbire neşesi yerine geldi. "Belki de kocam bu adamı tanıyordur," dedi.

"Bay McNaughton evde mi?"

"Evet, kendisi bahçede." Kadın eliyle pencereyi işaret etti. Dışarıda yaşlı bir adam bahçe arabasını çekiyordu.

"Kendisiyle konuşmak istiyoruz."

"Tabii. Tabii. Buradan buyrun."

Bay McNaughton bahçede çalışmaktan ter içinde kalmıştı. Başını kaldırdı. "Fotoğrafa bir bakalım," dedikten sonra Hardcastle'a dönerek ekledi. "Ellerim topraklı olduğu için fotoğrafa dokunmayayım. Siz tutuverin." Dikkatle fotoğrafa baktı. "Bu adamı hiç görmedim," dedi.

Hardcastle, "Komşunuz, bahçenize pek düşkün olduğunuzu söyledi," diye gülümsedi.

"Bunu size kim söyledi... Bayan Ramsay mi?"

"Hayır, Bay Bland."

Angus McNaughton yüzünü buruşturdu. "Bland bahçıvanlıktan anlamaz ki. Sadece tarh yaptırmasını biliyor. Tarhlara sardunyalar,

begonyaları dolduruyor, kenarlarına da lobelialari diziyor. Buna bahçıvanlık denmez ki... Gidip bir parkta otursun daha iyi. Fidanlarla ilgilenir misiniz, müfettiş bey? Daha mevsimi gelmedi, ama bahçemde iki fidan var ki, bunları nasıl yetiştirdiğime şaşıp kalırsınız. Duyduğuma göre asıl fidan yetişen yerler Devon ve Cornwall'ınış."

Hardcastle, "İyi bir bahçıvan olduğumu iddia edemem," diye cevap verdi.

McNaughton başını kaldırıp dikkatle müfettişe baktı. Sanattan anlamadığını iddia eden bir adamı süzen sanatkâr gibi Hardcastle'ı inceledi.

Müfettiş mırıldandı. "Korkarım tatsız bir şey için sizi rahatsız edeceğim.

"Anlıyorum. Dünkü olay. Cinayet işlendiği zaman ben bahçenin dışındaydım."

"Gerçekten mi?"

"Daha doğrusu kız bağırdığı zaman bahçedeydim demek istedim."

"Peki, o zaman ne yaptınız?"

Adam mahcup bir tavırla, "Şey... Şey," diye kekeledi. "Bir şey yapmadım. Hatta önce komşunun yaramaz çocuklarının bağırdıklarını sandım. Ramsay'in çocukları durup dinlenmeden bağırıp gürültü ederler de..."

"Fakat o çığlığın aynı istikâmetten gelmediğini herhalde fark etmişsinizdir."

"O Allah'ın cezası çocuklar kendi bahçelerinde otursalar iyi olacak. Fakat yaramazlar duvarlardan atlayıp tellerin altından geçip komşu bahçelere giriyorlar. Bayan Hemming'in zavallı kedilerini kovalıyorlar. Bu çocukları terbiye eden yok. Anneleri son derece yumuşak. Tabii evde erkek olmazsa çocuklar da yaramaz olurlar."

"Anladığım kadarıyla Bay Ramsay sık sık yurtdışına çıkıyormuş."

"Bay McNaughton, inşaat mühendisiymiş galiba," diye mırıldandı. "Durmadan seyahat eder. Baraj inşaatlarına bakıyormuş... Veya su boruları döşüyormuş... Pek bilmiyorum. Bir ay önce İsveç'e gitti. Üstelik kendisine son dakikada haber vermişler."

"O çığlıktan başka bir şey duymadınız değil mi?..."

Bay McNaughton, "Hiç fikrim yok," diye cevap verdi.

"Galiba kız on dört otuzda bağırdı. "Biz yemekten kalktıktan yarım saat sonra duydum çığlığını."

"Öyle mi? Saat kaçta yemek yersiniz?"

Mc McNaughton, "On üç otuzda," dedi. "O da şansımız varsa, tabii. Bu Danimarkalı kızın saatle hiç ilgisi yok."

"Yemekten kalktıktan sonra uyur musunuz?"

"Bazen uyurum ama bugün yatmadım. Yaptığım işi bitirmek istiyorum. Bazı yerleri temizliyorum. Sonra gübreyi karıştırmak da gerek."

Hardcastle, "Gübre karıştırmak çok hoş bir şeydir," diye tebessüm etti.

Bu sözleri duyan Bay McNaughton’ın gözleri parladı. "Evet, haklısınız. Hiçbir şey gübre karıştırmaya benzemez. Kaç kişi benim yüzümden fikrini değiştirdi bir bilseniz... Hepsi de kimyevi gübre kullanıyorlardı. Bu intihardan başka bir şey değil! Bakın size göstereyim." Heyecanla Hardcastle’ın koluna yapışıp bir eliyle de bahçe arabasını çekerek duvarın dibine götürdü. Karşı tarafta Miss Pebmarsh'ın bahçesine uzanıyordu. Leylakların arasında kocaman bir gübre yığını duruyordu. Bay McNaughton el arabasını gübre yığınının civarındaki tahta barakaya koydu. İçeride itinayla dizilmiş, bir sürü bahçe malzemesi vardı.

Hardcastle, "Çok düzenlisiniz," diye mırıldandı.

McNaughton başını salladı. "Aletler bakım ister."

Hardcastle düşünceli bir tavırla 19 numaraya bakıyordu. Güllerle kaplı bahçe yolu evin arkasına kadar gidiyordu. "Burada gübre karıştırırken 19 numaranın bahçesinde olanları görmediniz mi?..."

Angus dudağını büktü. "Hiçbir şey görmedim. Size yardım edemediğim için üzgünüm, müfettiş bey."

Kadın, "Biliyor musun?" diye atıldı. "Ben 19 numaranın bahçesinde gizlenen birini gördüm, Angus."

Adam sert bir sesle müdahale etti. "Sen de bir şey görmedin, yavrum... Ben de öyle."

Arabaya döndükleri zaman Hardcastle, "Bu kadın her şeyi gördüğünü iddia eden bir tip," diye homurdandı.

"Yani resimdeki adamı tanımadı mı?"

Hardcastle yüzünü buruşturdu. "Hiç şüphem yok. Kadın sadece adamı görmüş olmayı istiyor."

"Yaa?"

"Kadın öldürülen adamı görmüş, hatta otobüste karşısına bile oturmuş olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Hardcastle içini çekti. "Fazla bir şey öğrenemedik. Fakat durum da oldukça garip. Mesela Bayan Hemming'i ele alalım. Kadın kedilerine çok düşkün olmasına rağmen komşusu Miss Pebmarsh hakkında bir fikri de olabilirdi. Nedense çok laubali görünüyor. Sonra cinayetle de hiç ilgilenmedi."

"Zaten Bayan Hemming dalgın bir kadına benziyor."

Hardcastle, "Dalgın değil, deli," diye bağırdı. "Deliler, burunlarının dibindeki yangına, hırsızlığa hatta cinayete bile aldırmazlar."

"Zaten o dikenli teller ve bahçeyi kaplamış olan otlar yüzünden kadının bir şey görmesine imkân yok!"

Araba polis merkezinin önünde durdu. Hardcastle, arkadaşına gülümseyerek, "Komiser Yardımcısı Lamb," dedi. "Şimdilik seni görevden affediyorum."

"Ziyaret edilecek yer kalmadı mı?"

"Şimdilik yok. Bir yere gitmem gerekiyor, ama seni götürmeyeceğim."

"Pekâlâ, sabah için teşekkür ederim." Elindeki defteri uzattı. "Bu notları temize çektirebilecek misin acaba? Ha unutmadan sorayım. Resmi soruşturmanın öbür gün olduğunu söylemiştin? Saat kaçta?"

"On birde."

"Pekâlâ. O zamana dek geri dönerim." "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yarın Londra'ya gidip raporumu vermem gerek." "Kime vereceğini tahmin ediyorum." "Böyle şeyleri tahmin etmene izin yok." Hardcastle güldü. "İhtiyara selamlarımı söyle." Colin, "Belki bir de doktor göreceğim," dedi. Doktor mu? Neden?... Yoksa hasta mısın?"

"Kalın kafalılıktan başka hastalığım yok. O cins doktorları kastetmedim. Bu senin işinle ilgili." "Scotland Yard'dan mı?"

"Hayır, özel dedektif. Babamın bir arkadaşı... Benim de iyi dostum. Bu tuhaf olay tam onun hoşlanacağı cinsten bir şey. Buna bayılacaktır. Biraz neşeleneceğimi sanıyorum... Zaten bir parça eğlenmesi gerek." "Arkadaşının adı nedir?" "Hercule Poirot."

"Kendisinden bahsedildiğini duydum. Ama ben onun öldüğünü sanıyordum."

"Hayır, ölmedi ama canı sıkılıyor sanırım."

Hardcastle merakla genç adama baktı. "Çok tuhaf bir insansın, Colin. En umulmadık insanlarla arkadaşlık ediyorsun." Colin, "Sen de bu arkadaşlara dahilsin," diye güldü.

Bölüm 12

Colin gittikten sonra, Müfettiş Hardcastle not defterinde yazılı olan adrese bakıp başını salladı. Sonra not defterini tekrar cebine koyup masanın üstünde yığılı duran günlük işlerle uğraşmaya başladı.

Müfettişin çok işi vardı. Dışarıdan kahve ve sandviç getirttikten sonra Komiser Cray'in raporunu incelemeye başladı. Daha bir ipucu bulunamamıştı. Ne otobüs şoförleri ne de tren istasyonundaki memurlar Bay Curry'nin fotoğrafını tanımışlardı. Polis laboratuvarı ölen adamın elbiselerini iyice incelemesine rağmen bir şey bulamamıştı. Üstündeki takım elbisenin pahalı olduğu anlaşılmış fakat ceketin içinden etiketi kesilmişti. Acaba Bay Curry tanınmamak için bunu kendisi mi yapmıştı? Yoksa bu iş katilin işi miydi? Adamın dişleriyle ilgili bilgileri gerekli yerlere bildirmişlerdi. Fakat buralardan cevap gelmesi uzun sürecekti... Müfettiş er geç bir haber alacağını biliyordu. Ancak Bay Curry yabancı olduğu takdirde haber gelmeyecekti. Hardcastle bunu da ihtimaller arasına almıştı. Adam Fransız olabilirdi. Ama elbiselerinin Fransa'dan alınmadığı belliydi. Üstelik iç çamaşırlarında da bir etiket yoktu.

Hardcastle sabırlı bir insandı. Zaten kimlik tespiti zaman alan bir işti. Ama sonunda biri gelip öldürülenin kim olduğunu söylerdi. Ölü adamın fotoğrafı tüm polis merkezlerine dağıtılmıştı. Gazetelerde basılan resmi gören birisi er ya da geç ortaya çıkacaktı. Ve Bay Curry'nin gerçek kimliği öğrenilecekti.

Bu arada yalnızca Curry olayı değil yapılması gereken birçok iş vardı. Hardcastle ara vermeden saat on yediye kadar çalıştı. Saatine baktı ve yapması gereken ziyarete daha vakit olduğunu gördü.

Komiser Cray, Sheila Webb'in Cavendish Bürosu'nda çalışmakta olduğunu ve o gün on yedide Curlew Oteli'ne gidip Profesör Purdy'nin notlarını yazacağını söylemişti. Kızın on sekizden önce otelden ayrılmasına imkân yoktu.

Kızın teyzesinin adı neydi? Lawton... Bayan Lawton, Palmerston Sokağı 14 numarada oturuyordu. Hardcastle polis arabasına binmektense yakınlarda bulunan eve yürüyerek gitmeyi tercih etti.

Palmerston vaktiyle daha iyi günler görmüş olan kasvetli bir sokaktı. Hardcastle birçok evin apartman veya pansiyon haline getirilmiş olduğunu fark etti. Müfettiş köşeyi dönerken karşıdan gelmekte olan kız bir an ona bakarak tereddüt etti. O anda kafası meşgul olan Hardcastle, genç kızın kendisine bir adres soracağını düşündü. Fakat, o bundan vazgeçmiş olacaktı ki, yoluna devam etti. Müfettiş neden birdenbire ayakkabılarını düşündüğünü anlayamadı. Ayakkabılar... Hayır, bir ayakkabı... Geçen kızın yüzü müfettişe yabancı gelmemişti... Acaba kimdi o?... Hardcastle, onu yakın bir zamanda gördüğünü hatırlıyordu... Belki de kız, onu tanımış ve konuşmak istemişti.

Müfettiş durup kızın arkasından baktı. Kız hızlı hızlı gidiyordu. Maalesef her zaman rastlanan tiplerden olduğu için müfettiş, onun kim olduğunu çıkaramamıştı. Mavi gözlü, beyaz tenli bir kız... Üstelik ağzını da hafifçe açmıştı. Bu da müfettişe başka bir şey hatırlattı. Zaten 14 numaraya gelmişti. Dış kapı aralıktı. Kenarda ziller ve her birinin yanında da isimler vardı. İçeriden... herhalde mutfaktan bir soğan kokusu geliyordu.

"Bayan Lawton?"

"Evet." Kadın şüpheyle hatta rahatsız olmuş gibi müfettişi süzdü. Kırk beş yaşlarındaydı. Esmerliği dolayısıyla biraz çingeneleri andırıyordu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bana biraz zaman ayırabilirseniz memnun olacağım."

"Ne hakkında? Hem şimdi işim var." Sert bir sesle ekledi. "Yoksa gazeteci misiniz?"

Hardcastle hemen kadına hak verirmiş gibi bir tavır takındı. "Herhalde gazeteciler sizi çok rahatsız ettiler?"

"Hem de nasıl? Kapıya vuranlar mı istersiniz, zili çalanlar mı istersiniz. Üstelik bir sürü saçma sapan sorular sordular."

Müfettiş, "Sinirlenmekte haklısınız," diye cevap verdi. "Keşke bunlara engel olabilseydik Bayan Lawton... Ben Müfettiş Hardcastle'ım. Bu cinayetin soruşturmasını ben yapıyorum. Mümkün olsaydı gazetecilerin sizi rahatsız etmelerini önlerdik, ama maalesef bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Basının da bazı hakları var."

Kadın geri çekilince, müfettiş içeriye girdi ve Bayan Lawton kapıyı kapattı. Paspasın üstünde birkaç mektup duruyordu. Kadın eğilip bunları alacağı sırada müfettiş nazikçe ona engel oldu. Zarfları kadına vermeden önce de adreslere bir göz atmayı ihmal etmedi.

"Teşekkür ederim."

Bayan Lawton mektupları holdeki masanın üstüne bıraktı. "Oturma odasına buyrun. Siz şu kapıdan girip oturun... Bana bir dakika izin..." Kadın hızla uzaklaştı.

Müfettiş tekrar masadaki mektuplara baktı. Bunlardan biri Bayan Lawton'a aitti. Diğer iki zarfın üstünde Miss R.S. Webb yazılıydı. Adam, kadının işaret etmiş olduğu kapıdan içeriye girdi. Burası biraz dağınıktı.

Eşyalar bir hayli eskiydi, ama bazı ufak tefek şeyler odaya renk ve değişik bir hava veriyordu.

Bayan Lawton nefes nefese geldi. "Neyse zamanında yetiştim."

Müfettiş tekrar özür dileyerek, "İşinizin arasında sizi rahatsız ettiğim için affedin," diye mırıldandı. "Fakat işim gereği maalesef yeğeninizin de karışmış olduğu cinayet hakkında bir iki soru soracaktım. Yeğeninizin bu olay yüzünden hastalanmadığını ümit ederim. Böyle tatsız bir iş her kızın sinirini bozabilir."

Bayan Lawton onayladı. "Çok doğru... Sheila eve bitkin bir halde geldi. Fakat sabah kalktığı zaman bir şeyi kalmamıştı. Tekrar işe gitti."

Hardcastle, "Evet," diye cevap verdi. "Biliyorum. Fakat bana büroda olmadığını ve bir müşteriyi görmeye gittiğini söylediler. Onun için kendisini rahatsız etmeyeyim dedim. Miss Webb'le evinde konuşmak daha uygun olur, diye düşündüm. Fakat daha gelmedi demek."

Bayan Lawton içini çekti. "Bu gece yine geç kalacaktır. Şimdi Profesör Purdy'nin yanında çalışıyor. Yeğenimin anlattığına göre o adamın saat kavramı yok... Her seferinde, 'On dakikada biter,' diyormuş. Oysa iş en az kırk beş dakika sürüyormuş. Fakat çok nazik ve iyi bir adam. Birkaç kez Shelia'yı geç bıraktığı için onu yemeğe davet etti. Ama yine de sinir bozucu bir durum."

"Size anlatabileceğim bir şey var mı, müfettiş? Sheila biraz gecikti."

"Pek sayılmaz," dedi müfettiş gülümseyerek. "Tabii ki önceki gün yalnızca yüzeysel ayrıntıları alabildik; ancak onları bile doğru alıp almadığımdan emin değilim." Not defterine bir kez daha göz gezdirir gibi yaptı. "Bakalım. Miss Sheila Webb. Bu, onun tam ismi mi, yoksa bir başka ismi daha var mı? Soruşturmada kullanabilmeleri için bu bilgileri kesinleştirmeliyiz, biliyorsunuz."

"Soruşturma yarından sonraki gün yapılacak, değil mi? Sheila katılması gerektiğini söyleyen bir uyarı aldı."

"Evet, ama bunun için endişelenmesine gerek yok," dedi Hardcastle. "Yalnızca, cesedi nasıl bulduğunu anlatması gerekiyor."

"Öldürülen adamın kim olduğunu öğrenemediniz mi?"

"Hayır, maalesef daha buna vakit var. Adamın cebinden bir kartvizit çıktığı için kendisinin sigortacı olabileceğini düşündük. Fakat sonra bu kartı ona başkasının vermiş olduğunu anladık. Belki de öldürülen kişi sigorta yaptırmayı düşünüyordu."

"Ya, öyle mi?" Bayan Lawton biraz ilgilenir gibi olmuştu.

Müfettiş, "Şimdi şu ismi düzeltelim," diye mırıldandı. "Ben defterime 'Miss Sheila Webb,' diye yazmışım. Durun bakayım burada da 'Miss Sheila R. Webb,' diye kayıtlı. Diğer isminin ne olduğunu hatırlayamadım. Acaba Rosalie miydi?"

"Hayır, Rosemary. Vaftiz edilirken ona Rosemary Sheila adını vermişler. Fakat Sheila, Rosemary'nin çok eski bir isim olduğunu ve

bunu sevmediğini söyledi. Ondan sonra da kendisini sadece, "Sheila," diye çağırmaya başladık."

"Anlıyorum." Müfettişin sesinden sevindiği hiç de belli değildi. Adam tahminlerinden birinin doğru çıktığım görünce son derece memnun olmuştu.

Müfettiş gülümsedi. "Neyse isim işini düzelttik. Anladığım kadarıyla yeğeniniz Londra'dan gelip Cavendish Bürosu'na girmiş ve on aydan beri orada çalışıyormuş. Yeğeninizin işe girdiği tarihi hatırlıyor musunuz?"

"Pek bilemeyeceğim. Galiba geçen kasım ayında işe başlamıştı... Kasımın sonunda sanırım."

"Öyle mi? Neyse, o kadar önemli değil. Cavendish Bürosu'nda işe başlamadan önce burada sizinle birlikte mi yaşıyordu?"

"Hayır, o zamanlar Londra'daydı."

"Londra'daki adresini biliyor musunuz?"

"Bir yerde olacak sanırım." Bayan Lawton dağınık insanlara özgü bir şekilde şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Belleğim çok zayıftır. Galiba Allington Grove'de oturuyordu... Fulham tarafında bir yermiş. Sheila orada bir apartmanda iki kız arkadaşıyla birlikte oturuyordu. Londra'da kızların tutabileceği daireler çok pahalıymış."

"Peki, yeğeninizin Londra'dayken çalıştığı işyerini biliyor musunuz?"

"Ah, evet. Hopgood ve Trent. Fulham Sokağı'nda bir emlak şirketi."

"Teşekkür ederim. Her şey anlaşılıyor. Anladığım kadarıyla Miss Webb yetimmiş değil mi?"

Miss Lawton, "Evet," dedi. Huzursuzca kıpırdandı. Bakışları kapıya odaklandı. "İzin verirseniz mutfağa tekrar bir bakayım."

"Rica ederim."

Hardcastle ayağa kalkıp kadına kapıyı açtı. Bayan Lawton mutfağa doğru yürüdü. Müfettiş son sorunun kadını rahatsız etmiş olabileceğini düşündü. Bu soruyu sorana dek Bayan Lawton çekinmeden cevap vermişti. Kadın dönene kadar Hardcastle bu konuyu düşündü.

Bayan Lawton özür diler gibi bir sesle, "Kusura bakmayın," dedi. "Yemek pişirmenin ne demek olduğunu bilirsiniz. Neyse şimdi her şey yolunda..." Adama baktı. "Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?... Ha, mutfaktayken aklıma geldi. Sheila’nın oturduğu yer Allington Grove değil Carlington Grove'du. Orada 17 numaralı apartman."

Müfettiş gülümsedi. "Teşekkür ederim. Galiba size Miss Webb'in yetim olup olmadığını sormuştum."

"Sheila hem öksüz hem yetim. Anne ve babası öldü."

"Onlar öleli çok oluyor mu?"

"Sheila çok küçükken öldüler." Kadın adeta kafa tutar gibi bir durum takınmıştı.

"Miss Webb ablanızın çocuğu mu? Yoksa kız kardeşinizin mi?"

"Ablamın çocuğu."

"Ya, öyle mi? Peki, Bay Webb'in mesleği neydi?"

Bayan Lawton cevap vermeden önce biraz düşündü. Bir taraftan da dudağını ısırıyordu. Sonunda, "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Bilmiyor musunuz?"

"Daha doğrusu hatırlamıyorum. Aradan o kadar zaman geçti ki."

Hardcastle, kadının devam edeceğini anlayarak bekledi. Bayan Lawton, "Bunun cinayetle ne ilgisi var?" diye sordu. "Yani Sheila’nın babasıyla annesinin isimleri veya babasının mesleği ya da adamın nereden gelmiş olduğu önemli mi? Bu konuyla neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

"Aslında bunların cinayetle bir ilgisi yok, Bayan Lawton. Daha doğrusu sizin için öyle... Fakat sizin anlayacağınız, durum biraz acayip de..."

"Ne demek istiyorsunuz? Durumun acayipliğinden söylemek istediğiniz nedir?"

"Dün Cavendish Bürosu'na birinin telefon edip özellikle Miss Webb'i yollamalarını istediğini biliyorum... Buna göre biri kızın o saatte o evde olmasını istemiş. Belki de biri..." Bir an tereddüt etti. "Belki de Miss Webb'e kin besleyen biri var."

"Kimsenin Sheila'ya kin besleyebileceğini sanmıyorum. O çok iyi bir kızdır. Herkesle dost olur."

Hardcastle kibar bir tavırla, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi.

Bayan Lawton sert bir sesle çıkıştı. "Kimsenin bunun tersini söylemesine katlanamam."

Hardcastle tatlı bir şekilde gülümsemesine devam etti. "Üstelik kız oraya gittiği zaman yeni öldürülmüş bir adam buldu. Bana kalırsa ortada çok kötü niyetli biri var."

"Yani... Yani... O kişi cinayeti Sheila’nın üstüne atmaya mı çalışıyordu? Hayır, hayır, buna inanamam."

Müfettiş, "İnanılacak gibi değil," dedi. "Fakat işin içyüzünü anlayıp meseleyi çözmemiz gerek. Acaba yeğeninize âşık olan bir genç adam var mı?"

Bayan Lawton yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

Hardcastle, "Belki de yeğeniniz Londra'da otururken böyle biriyle tanışmıştır," diye devam etti. "Herhalde siz Miss Webb'in Londra'daki arkadaşlarını tanımazsınız."

"Hayır, tanımam... Bu meseleyi Sheila'ya siz sorun Müfettiş Hardcastle. Yalnız, yeğenimin Londra'da böyle bir şeyle karşılaştığını sanmıyorum."

Hardcastle, "Sakın başka bir kız olmasın?" diye sordu.

Bayan Lawton buna pek inanmamıştı. "Belki, Sheila'ya zarar vermek isteyen bir kız vardır, ama yeğenimin adını cinayete karıştıracak kadar ileriye gideceğini sanmam."

Kadın gayet ılımlı bir şekilde konuşmuştu. Hardcastle Bayan Lawton'un hiç de aptal olmadığını anladı. Hemen, "Sadece bir ihtimalden söz ettim," diye atıldı. "Olacak gibi değil ama zaten bu cinayet de pek acayip..."

Bayan Lawton, müfettişe dikkatle baktı. "Belki de cinayeti işleyen deliydi."

Hardcastle, "Deliler bile hareket etmeden bazı sabit fikirlere saplanırlar," dedi. "Hareket tarzlarını bu düşüncelere göre ayarlarlar. Zaten siz Miss Webb'in annesiyle babasını sormamın sebebi de bu."

"Haklısınız fakat..."

Müfettiş, kadının sesindeki korku ve üzüntüyü hissetti.

"İkisi de aynı zamanda mı öldüler? Mesela bir kazada..."

"Hayır, kaza sonucu ölmediler."

"Yani ikisi de normal şekilde mi öldü?"

"Şey... Yani... Şey... Zaten bunu ben de bilmiyorum."

"Bana anlattıklarınızdan biraz daha fazlasını bildiğinizden eminim, Bayan Lawton." Bir tahminde bulundu. "Yoksa boşanmışlar mıydı?"

"Hayır, boşanmadılar."

"Rica ederim, Bayan Lawton. Herhalde ablanızın neden öldüğünü biliyorsunuz?"

"Bunun ne ilgisi var... Yani daha doğrusu bunu anlatamam. Bunu açıklamak çok zor... Geçmişi fazla karıştırmamak lazım." Kadının

gözlerinde ümitsiz bir ifade belirmişti. Halinden bir hayli şaşırmış olduğu da anlaşılıyordu.

Hardcastle, kadını dikkatle süzdü. Sonra tatlı bir sesle, "Yoksa Sheila Webb... gayri meşru bir çocuk muydu?" diye sordu.

Kadının yüzünden üzüntüsü okunuyordu. Fakat halinden biraz rahatladığı da anlaşılıyordu... Biraz bekledikten sonra konuştu. "Sheila benim çocuğum değil."

"Ablanızın gayri meşru çocuğu mu?"

"Evet. Fakat bunu Sheila bilmiyor. Kendisine söylemedim. Sadece annesiyle babasının genç yaşta öldüklerini anlattım. İşte onun için görüyorsunuz ya?..."

Müfettiş, "Haklısınız," dedi. "Bu konuyla ilgili bir mesele çıkmadığı takdirde Miss Webb'e bu konuda soru sormayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Yani, Sheila'ya durumu anlatmanıza gerek yok."

"Bu cinayetle anlattığınız olay arasında bir bağ olduğu takdirde iş değişir. Ama böyle bir şey olabileceğini sanmıyorum. Fakat bana bu konuyla ilgili bütün bildiklerinizi anlatmanız doğru olur. Bu konuyu kimseye açmamaya gayret edeceğime dair söz veriyorum, Bayan Lawton."

Kadın içini çekti. "Hoş bir olay değildi. Bu işe çok üzüldüğümü de eklemek isterim. Ablam benden çok akıllıydı. Öğretmendi o... Hali vakti de yerindeydi. Herkes kendisine saygı gösterirdi. Yani böyle bir insanın bu hatayı yapabileceği kimsenin aklına bile gelmezdi."

Müfettiş, kadına hak verir gibi, "Böyle şeyler olur," diye mırıldandı. "Ablanız Webb adlı adamla tanışınca..."

Bayan Lawton, müfettişin sözünü kesti. "Adamın adının ne olduğunu bir türlü öğrenemedim. Kendisiyle de tanışmadım. Fakat ablam gelip bana durumu anlattı. Bir çocuk beklediğini de, adamın kendisiyle evlenmediğini veya evlenemediğini söyledi.

"Ablanız şimdi nerede Miss Lawton?"

"Hiçbir fikrim yok. Nerede olduğunu bilmiyorum." Kadın bu sözleri öfkeyle söylemişti.

"Herhalde sağdır."

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"Demek ablanızla olan ilişkinizi kestiniz."

"Kendisi böyle istedi. Çocuk için bunun daha iyi olacağını ileri sürdü. Böylece birbirimizden ayrıldık. Annemizden ikimize kalan bir gelirimiz vardı. Çocuğun bakımı için Ann kendi hakkını bana verdi. Kendisi mesleğine devam edecekti. Ama okul değiştirecekti. Avusturalya'da ya da başka bir yerde bir yıllık öğretmenlik görevi vardı. Kız kardeşim gitti. Bu yüzden çocuğun yanımda büyümesine karar verdik. Tüm bildiklerim bu kadar Müfettiş Hardcastle."

Hardcastle kendi kendine, "Tüm bildikleri bu kadar mı? Buna yanıt vermek zor. Çocuğunu sevmediği için böyle yapmış olabilir," dedi. "Fakat kız kardeşini nasıl terk etmiş?"

Kadına bakarak tatlı bir sesle devam etti. "Size mektup yazmaması garip değil mi? Çocuğunun durumunu anlamak

istememesine şaşırdım."

Bayan Lawton acı acı gülümsedi. "Ann'i tanısaydınız böyle söylemezdiniz. O her zaman kesin kararlar veren bir insandı. Sonra birbirimize pek yakın değildik. Ben ondan bir hayli küçüktüm. Aramızda tam on iki yaş fark vardı. Dediğim gibi birbirimize fazla düşkün değildik."

"Peki kocanız, çocuğu almanıza ne dedi?"

Bayan Lawton, "Kocam ölmüştü," diye cevap verdi. "Çok genç evlendim. Kocam öldü. O sırada küçük bir şekerci dükkânım vardı."

"O zaman nerede oturuyordunuz? Crowdean'da değildiniz sanırım."

"Hayır, o zamanlar Lincolnshire'daydım. Buraya tatilde geldim. Crowdean'ı o kadar beğendim ki hemen dükkânı satıp buraya yerleştim. Sheila okul çağına gelince de Roscoe ve West Mağazası'nda çalışmaya başladım."

Hardcastle ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim, Bayan Lawton. Özellikle gösterdiğiniz samimiyete ve anlattıklarınıza teşekkür ederim."

"Bundan Sheila'ya bahsetmeyeceksiniz değil mi?"

"Hayır, mecbur kalmadıkça böyle bir şey yapmayacağım." Birçok kimseye göstermiş olduğu fotoğrafı cebinden çıkarıp kadına uzattı. "Bu adamın kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Kadın resmi alıp dikkatle inceledi. "Hayır, bu adamı daha önce görmediğimden eminim. Bana kalırsa kendisi buralı değil. İyi bir

adama benziyor. Bana kalırsa centilmen dedikleri tiplerden biri, değil mi?"

Müfettişe göre, "Centilmen" kelimesi pek demode olmuş bir laftı. Fakat kadın bunu gayet iyi bir edayla söylemişti. Hardcastle resme bakıp şimdiye kadar bunu düşünememiş olmasına hayret etti.

Acaba öldürülen adam iyi bir insan mıydı? Müfettiş şimdiye kadar onun kötü bir insan olduğunu düşünmüştü. Bu fikre gayri ihtiyari saplanmıştı veya adamın cebinden çıkan sahte isim ve adres Hardcastle'ın böyle düşünmesine neden olmuştu. Belki de biraz önce Bayan Lawton'a söyledikleri doğruydu. Belki de sahte sigortacı bu kartı ölen adama vermişti. Hardcastle, bu takdirde işimiz büsbütün zorlaşacak, diye düşündü. Saatine bir daha göz attı. "Yemek pişirmenize engel olmayayım. Yeğeniniz de daha eve dönmediğine göre..."

Bayan Lawton dönüp şöminenin üstünde rafta duran saate baktı. Müfettiş içinden, çok şükür bu odada bir saat var, dedi.

Kadın içini çekti. "Evet, epey geç olmuş... Şaşılacak şey doğrusu. İyi ki Edna beklememiş."

Hardcastle'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce anlattı. "Edna bürodaki kızlardan biri. Bu akşamüstü Sheila'yı görmek için buraya gelmişti. Biraz bekledikten sonra randevusu olduğunu ve daha fazla bekleyemeyeceğini söyledi. Sheila'yı da yarın veya başka bir gün göreceğini ekledi."

Müfettiş o zaman durumu anladı. Sokakta yanından geçen kız Edna'ydı. Şimdi Hardcastle neden ayakkabıları düşündüğünü anlıyordu. Tabii... O kız Cavendish Bürosu'nda kendisini karşılayan

kızdı. Müfettiş oradan ayrılmadan önce kızın elinde topuğu çıkmış olan ayakkabıyı görmüştü. Hatta Edna bu halde nasıl eve gideceğini sormuştu..."

Kadına dönerek, "Edna, yeğeninizin samimi arkadaşı mıdır?" diye sordu.

Bayan Lawton dudağını büktü. "Yok canım. Sadece aynı yerde çalışıyorlar. Edna biraz çekingendir. Pek akıllı sayılmaz. Sheila ile de samimi değildir. Geldiği zaman anlayamadığı bir şeyi Sheila'ya sormak istediğini söylemişti."

"Peki, anlayamadığı şeyin ne olduğunu size söylemedi mi?"

"Hayır, gitmesi gerektiğinden söz etti ve o işin önemli olmadığını, başka zaman soracağını belirtti."

"Yaa? Ben artık gideyim."

Müfettiş bahçe kapısından çıkıp köşeyi dönerken kendi kendine mırıldandı. "Rosemary... Şiirde olduğu gibi... Rosemary, hatırlamak içindir. ...Romantik hatıra... Yoksa bunun başka bir anlamı mı var?"

Bölüm 13

Colin Lamb Anlatıyor

Charin, Cross Sokağı'nı takip edip Yeni Oxford Caddesi'yle Covent Garden arasında kalan karışık sokaklardan birine daldım. Burada hiç umulmayacak dükkânlar vardı. Antikacılar, bir bebek hastanesi, bale ayakkabısı mağazaları, yabancı memleketlerin tatlı ve şekerlerini satan dükkânlar...

Vitrininde bir sürü mavi ve kahverengi göz bulunan bebek hastanesinin önünde duraklamama rağmen kendimi toplayıp aradığım yeri buldum. Burası British Museum'un civarındaki yan sokaklardan birinde, eski ve küçük bir kitapçıydı. Dışarıya her zaman bulunan kitaplar dizilmişti. Eski romanlar, ders kitapları, birtakım işe yaramayan ciltler. Hepsinin fiyatı da 3 şilin 6 pensti. Bunlardan bazılarının ciltleri sağlam olduğu gibi sayfaları bile eksiksizdi.

Kapıdan içeriye süzüldüm. Köşedeki taburede yaşlı bir adam oturuyordu. Daha doğrusu kendisi kitapların arasına sıkışıp kalmıştı. Adamın başında, üstü düz ve ince kenarlı bir şapka vardı. Yassı yüzüyse tıpkı doldurulmuş bir balığı andırıyordu. Adam artık mücadeleden vazgeçmişti sanki. Önce kitapları yerleştirip toplamaya kalkmış, fakat kitaplar ondan baskın çıkıp idareyi ellerine almışlardı. Adam yaklaşan kitap ordusundan kendisini korumaya çalışan bir krala... Kral Canute'a benziyordu. Kitap ordusuna geri çekilmesini emrettiği takdirde sözünün dinlenmeyeceğini biliyordu sanki. Bu

adam dükkânın sahibi Bay Soloman'dı. Beni tanıyınca balığa benzeyen suratı yumuşadı. Hafifçe başını salladı.

"Beni ilgilendiren bir şey geldi mi?" diye sordum.

"Gidip bakmamız lazım, Bay Lamb. Hâlâ deniz yosunlarıyla mı ilgileniyorsunuz?"

"Evet, öyle."

"O kitapların nerede olduğunu biliyorsunuz. Deniz biyolojisi, fosiller de Güney Kutbu'yla ilgili kitaplar ikinci katta."

"Peki." Güçlükle ilerleyip arka taraftaki pis merdivenlere gittim. Dükkânın birinci katı Doğu'ya ait eserler, resimler, tıp kitapları, Fransız klasikleriyle doluydu. Bu odada herkesin bilmediği, sadece doktorların bildiği perdeli bir köşe vardı. Burada, "garip" veya "tuhaf" eserler gizliydi. Perdenin önünden geçip ikinci kata çıktım. Tam karşıda parlak pirinç tokmaklı bir kapı vardı. Tokmağı yavaşça çevirdim ve kır saçlı, eski tip gözlüklü, yaşlıca bir kadın kapıyı açtı. Siyah bir etek ve yeşil beyaz çizgili bir bluz giymişti.

Bana, merhaba, demeye bile gerek görmeden konuşmaya başladı. "Demek sen geldin, ha? Seni dün de sordu... Hiç memnun değil." Yaramaz bir çocuğa sinirlenen yaşlı bir bakıcı gibi başını salladı. "Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkarman gerek."

"Bu lafları bırak, dadıcığım," dedim.

Kadın sinirlendi. "Bana dadı dememeni söylemiştim. Bu ne küstahlık? Bir daha bana böyle hitap etme."

"Kabahat sende," diye güldüm. "Bana küçük çocuk muamelesi yapman doğru mu?"

"Büyümenin zamanı geldi. İçeriye bir an önce girip boyunun ölçüsünü alsan fena olmaz."

Kadın bir düğmeye bastıktan sonra telefonun ahizesini kaldırdı. "Bay Colin... Evet, kendisini içeriye yolluyorum." Telefonu kapatıp başıyla içeriye girmemi işaret etti.

Odanın sonundaki kapıdan geçip içerisi puro dumanıyla dolu başka bir odaya girdim. Dumandan göz gözü görmüyordu. Yaşaran gözlerimi kuruladıktan sonra iriyarı bir adam olan patronumun eski tip bir koltukta oturduğunu gördüm. Koltuğun kolunda mihveri üstünde dönen cinsten bir raf vardı.

Albay Beck gözlüğünü çıkarıp üstünde kalın ciltli bir kitap bulunan okuma masasını kenara itti.

"Demek sonunda gelebildin?" diye homurdandı.

"Evet, efendim."

"Bir şey buldun mu?"

"Hayır, efendim."

"Ah! Bu böyle sürüp gitmez, Colin. Anladın mı?... Olamaz. Yarım aylar ha!"

"Hâlâ düşünüyorum," diye başladım.

"Pekâlâ, sen düşünmeye devam et. Fakat sen düşüneceksin diye daha fazla bekleyemeyiz."

"Bunun sadece bir ihtimal olduğunu itiraf etmem gerek."

Albay Beck, "İhtimallerin üstünde durmak gerek," dedi. Kendisi böyle ters bir insandı zaten. "İhtimallere dikkat ettiğim için şimdiye dek çok iyi sonuçlar aldım. Fakat senin tahminin tersmiş anlaşılan. Meyhaneleri bitirdin mi?"

"Evet, efendim. Size söylediğim gibi Crescentlere başladım. Yani yarım aylı semtlerdeki evleri kastediyorum."

"Zaten ayçöreği satan fırınlardan bahsetmediğini anlamıştım. Öyleyse, bunu da düşünmek gerek. Bazı fırıncılar ısrarla Fransız ayçöreği yaparlar. Halbuki bunlar hiç de Fransızların çörekleri gibi lezzetli olmaz. Zaten artık yemeklerin tadı yok. Her şeyi buzdolaplarma sokuyorlar."

Patronun bu konuya devam edip etmeyeceğini anlamak için durdum. Zira yemek konusu albayın en hoşlandığı konulardan biriydi. Fakat kendisi devam etmesini istemediğimi anlayınca sustu. Yüzüme bakarak, "Yani, hiçbir ipucu yok mu?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey. Yalnız biraz daha devam etmem gerek."

"Yani, zaman mı istiyorsun?"

"Evet, zamana ihtiyacım var," diye cevap verdim. "Fakat şu anda başka bir tarafa geçmek arzusunda değilim. Bir tesadüf oldu... Belki bu sayede... bir şey elde ederim."

"Sözleri geveleyip durma... Durumu anlat."

"Wilbraham Crescent'i tetkik ediyorum."

"Fakat orada eline bir şey geçmedi, değil mi? Yoksa..."

"Emin değilim."

"Ne demek istediğini söylesene, çocuğum."

"Tesadüfen Wilbraham Crescent'de bir adam öldürüldü."

"Öldürülen kimmiş?"

"Şimdilik kimliği belli değil. Cebinden bir kartvizit çıktı. Fakat üstündeki adres de isim de sahteymiş."

"Hım.. Çok ilginç. Bunun diğer olayla bir ilgisi var mı?"

"Ben bir ilgi göremedim. Buna rağmen..."

"Biliyorum... Biliyorum. Buna rağmen... Peki buraya neden geldin? Wilbraham Crescent'de gezip etrafı araştırmak için izin almaya mı? O acayip isimli yer nerede?"

"Crowdean'da. Portlebury'nin on iki kilometre ilerisinde."

"Evet... Evet... İyi bir yer. Fakat senin orada ne işin var? Sen, izin istemesini pek sevmezsin. Kafanın dikine gitmekten hoşlanırsın."

"Haklısınız efendim. Korkarım biraz inatçıyım."

"Peki, o halde ne istiyorsun?"

"İki kişi hakkında soruşturma yapılmasını istiyorum mümkünse."

Albay Beck homurdanarak masayı yanına çekti. Cebinden dolma kalemini çıkardıktan sonra bana baktı. "Söyle bakalım."

"Diana Villası adlı bir ev... Daha doğrusu Wilbraham Crescent'de 20 numaralı ev. Bayan Hemming adlı bir kadınla yaklaşık on sekiz kedi orada oturuyorlar."

Albay Beck, "Diana mı?" diye mırıldandı. "Haa, şu ay ilahesi! Diana Villası. Bu Bayan Hemming ne iş yapıyormuş?"

Beck, "Gizlenmek için iyi bir yol," diye cevap verdi. "Belki de aradığımız ajan odur. Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, bir de Ramsay adlı bir adam var. Kendisi Wilbraham Crescent'de 62 numarada oturuyor. Güya adam inşaat mühendisi... Sık sık yurtdışına gidiyor."

Albay Beck, "İşte bunu çok beğendim," dedi. "Bu iş pek hoşuma gitti. Demek bu adam hakkında bilgi istiyorsun?... Pekâlâ."

Ekledim. "Adamın iyi bir karısı ve ele avuca sığmaz iki oğlu var."

Albay Beck, "Olabilir," diye onayladı. "Bu işler malum. Pendleton'u hatırlıyor musun? Onun da karısı ve çocukları vardı. Hem de karısı çok iyi bir insandı. Öyleyse hayatımda bu kadar aptal bir kadına rastlamadım. Kocasının 'Doğu Kitapları' meselesiyle ilgili olduğunu bile bilmiyordu. Pendleton'u çok dürüst bir insan sanıyordu. Hatırladığım kadarıyla Pendleton'un Almanya'da da karısı ve iki kızı vardı. Üstelik adam İsviçre'de evlenmiş... Orada da bir kadın almış. Adamın neden bu kadar çok evlendiğini bir türlü anlayamadım. Belki kendisini gizleyebilmek için evleniyordu veya bu işten zevk alıyordu. Tabii, kendisine sorsan iş icabı böyle hareket ettiğini söyleyecekti. Neyse... Demek Bay Ramsay hakkında soruşturma yapmamızı istiyorsun? Başka bir şey var mı?"

"Pek emin değilim. 63 numarada yaşlı bir çift oturuyor. McNaughton adlı emekli bir profesör. Kendisi İskoçyalı. Durmadan bahçesiyle uğraşıyor. Karısıyla kendisinin iyi insanlar olmaması için bir sebep yok ama..."

"Pekâlâ. Onlara da bir bakarız. Emin olmak için hepsini tek tek inceleriz."

"Saydığım insanların oturduğu evlerin bahçeleri cinayet işlenen evin bahçesine bitişik veya tam karşısında..."

Beck, "Bu tip sözlere Fransız gramer kitaplarında rastlanır," diye homurdandı. "Amcanın cesedi nerede? Teyzemin kuzeninin evinin bahçesinde... Peki, 19 numarada kim var?"

"Kör bir kadın. Eskiden öğretmenmiş... Kendisi körlere eğitim veren bir okulda çalışıyor."

"Kadın tek başına mı oturuyor?"

"Evet."

"Civarda oturan diğer insanlar hakkındaki fikrin nedir?"

"Cinayeti, bahsettiğim evlerin birinde oturan bir şahıs işlemiş olabilir. Bu takdirde, katil, adamı rahat rahat öldürmüştür, ama bir tek bilinmeyen taraf var. Gündüz vakti cesedi 19 numaraya sokabilmek bir hayli zor iş... Katil bunu yapabilmek için kendisini tehlikeye atmış olmalı. Size bir şey göstermek istiyordum. Şunu."

Beck uzattığım çamurlu madeni parayı aldı. "Bir Çek Haller'i. Bunu nerede buldun?"

"Ben bulmadım. Fakat 19 numaralı evin arka bahçesinde bulmuşlar."

"İlginç. Belki de hilallerle yarım ayları da ısrar etmekte çok haklısın," dedikten sonra ekledi. "Bir sokak ötede Doğan Ay adında bir pub var. Neden oraya da gidip şansını denemiyorsun?"

"Oraya çoktan gittim," diye cevap verdim.

Albay Beck gülümsedi. "Her şeye de bir cevap buluyorsun... Bir puro içer misin?"

"Teşekkür ederim, içmeyeyim. Bugün vaktim yok."

"Crowdean'a mı döneceksin?"

"Evet, resmi soruşturmada hazır bulunmam gerek."

"Nasıl olsa hakim soruşturmayı başka bir güne bırakacaktır. Yoksa Crowdean'da bir kız mı buldun?"

Sert bir sesle, "Ne münasebet!" diye bağırdım.

Albay Beck birdenbire gülmeye başladı. "Dikkatli ol oğlum. Yine seks işi bir yılan gibi kafasını kaldırdı demek. Kızı ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Öyle biri yok... Yani... Şey... Cesedi bulan bir kız vardı."

"Kız cesedi bulunca ne yaptı?"

"Bağırmaya başladı."

Albay, "Mükemmel," dedi. "Sana koşup başını omzuna koyarak ağladı ve sonra olayı açıkladı, değil mi?"

Soğuk bir tavırla cevap verdim. "Neden söz ettiğinizi anlayamadım. Şunlara bir bakar mısınız?" Polis fotoğraflarını uzattım.

Albay Beck, "Bu da kim?" diye sordu.

"Öldürülen adam."

"Bana kalırsa adamı o beğendiğin kız öldürmüştür. Zaten bu hikâye bana pek anlamsız geldi."

"Fakat daha size bir şey anlatmadım ki... Hikâyeyi duymadınız bile."

Albay Beck elindeki puroya salladı. "Bunu dinlememe gerek yok. Sen git resmi soruşturmanda hazır bulun. Yalnız o kıza dikkat et oğlum. Kızın ismi Diana veya Artemis mi?... Veya adında aya benzer bir şey var mı?"

"Hayır, ilgisi yok."

"Neyse, sen bunu unutma... Belki de bir ilgisi vardır."

Bölüm 14

Colin Lamb Anlatıyor

Whitehaven Mansions'ı uzun zamandır ziyaret etmemiştim. Birkaç yıl önce modern katların bulunduğu olağanüstü bir binaydı. Şimdi ise çevresinde daha göz kamaştırıcı binalar yükseliyordu.

Asansörle yukarıya çıkıp 203 numaranın zilini çaldım. Kapıyı eşsiz bir uşak olan George açtı. Beni görür görmez memnun olduğunu anlatmak ister gibi tebessüm etti. "Bay Colin! Sizi görmeyeli çok oldu."

"Biliyorum... Nasılsın George?"

"Çok şükür sağlığım yerinde efendim."

Sesimi alçalttım. "Ya o nasıl?"

George da sesini alçalttı. Fakat bu anlamsızdı zira uşak zaten kısık bir sesle konuşmaktaydı. "Kendisi zaman zaman sıkılıyor sanırım."

"Anlıyorum."

"Bu tarafa buyrun efendim..." Uşak şapkamı aldı.

"Lütfen kendisine Bay Colin Lamb'in geldiğini haber verir misiniz?"

"Hay hay beyefendi." Uşak kapıyı açıp yüksek sesle, "Bay Colin Lamb, sizi görmek istiyor, efendim," dedi.

George içeriye girmem için geri çekilince odaya daldım.

Arkadaşım Hercule Poirot her zamanki gibi şöminenin karşısındaki o dört köşe kocaman koltuğunda oturuyordu. Şöminenin içindeki elektrik sobasının yandığını fark ettim. Daha eylülün başındaydık. Hava da sıcaktı fakat Poirot sonbaharın serin havasından hemen rahatsız olurdu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden tedbir alırdı. Koltuğun iki tarafında yerde bir sürü kitap duruyordu. Sol taraftaki masanın üstü de kitap doluydu. Arkadaşımın elinde de buharı tüten bir fincan vardı. Bunun ıhlamur olduğunu tahmin ettim. Poriot ıhlamuru pek sever ve sık sık bana da içirmeye çalışırdı. Halbuki ben ıhlamurun kokusunu da tadını da sevmem. Hatta midemi bulandırır.

"Rahatsız olmayın," dedim ama Poirot ayağa kalkmıştı bile. Gülümseyerek bana yaklaştı. Rugan ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu.

Kollarını açarak, "Demek sendin?" diye bağırdı. "Genç dostum Colin. Fakat neden Lamb adını kullanıyorsun? Yoksa bunun bir sebebi mi var? Dur bakayım bir atasözü vardı. Kuzu kılığına bürünmüş koyun. Hayır, bu genç görünmek sevdasında olan yaşlı bayanlar için kullanılıyor. Bu sana uymaz. Aha, şimdi anımsadım. Kuzu postuna bürünmüş kurt. Evet böyleydi, değil mi?"

"Öyle. Yaptığım iş dolayısıyla kendi soyadımı kullanamıyorum. Zira bu adı duyunca hemen babamı hatırlayabilirler. Bu yüzden Lamb adını aldım. Kısa, basit ve kolaylıkla hatırlanabilecek bir isim. Bu adın bana yakıştığını tahmin ediyorum. Tabii, bu bir kuruntu."

Poirot, "Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim," diye cevap verdi. "Aziz dostum baban nasıl?"

"Babam çok iyi. Krizantemleriyle veya yıldızçiçekleriyle uğraşıp duruyor. Mevsimler çok çabuk geçtiği için şu anda hangi çiçekle ilgilendiğini pek bilemiyorum."

"Demek baban bahçesiyle meşgul?"

"Galiba, sonunda herkes bahçıvanlığa dönüyor," diye cevap verdim.

Hercule Poirot dudağını büktü. "Benim bu işle ilgim yok. Vaktiyle sebzelerle ilgilenmiştim, ama bir daha mı? İyi çiçek istersen, çiçekçiye gidip alırsın. Başmüfettişin hatıralarını yazacağını sanıyordum."

"Babam o işe başladı," diye açıkladım. "Fakat birçok şeyden bahsetmemesi gerektiğini anlayınca, kitabın o kadar iyi olmayacağını düşünüp bu işten vazgeçti."

"Evet, insanın sıkı ağızlı olması lazım. Çok yazık... Baban çok ilginç şeylerden bahsedebilirdi. Kendisine hayranım. Zaten eskiden de hayrandım ya. Babanın metotlarını çok ilginç bulurdum. O kadar dürüst bir insandı ki. Klasik yolları takip ederdi. Kurduğu tuzaklar herkesin görebileceği kadar basitti. Fakat babanın yakalamak istediği kişiler, 'Bu tuzak pek basit... Herhalde böyle bir tuzak olamaz,' diyerek yine de yakalanırlardı!"

Gülümsedim. "Bugün evlatların babalarını takdir etmeleri doğru sayılmıyor. Özellikle bazıları babaları hakkında en kötü şeyleri hatırlayarak büyük bir zevkle bunları yazıyorlar. Evlatların

kaleminden kin damladığını söyleyebilirim. Fakat ben şahsen babama çok hürmet ederim. Bir gün onun kadar iyi olabilmeyi isterdim. Tabii aslında işlerimiz aynı değil ama..."

Poirot, "Fakat işleriniz birbiriyle ilgili değil mi?" diye mırıldandı. "Sen gizli ve perde arkasında çalışmak mecburiyetindesin. Baban bu bakımdan daha rahattı." Poirot hafifçe öksürdü. "Son zamanlardaki başarıların dolayısıyla seni tebrik etmem lazım, değil mi? Larkin olayı."

Gülümsedim. "Durum fena değil ama işi tamamlamak için daha yapılacak birçok şey var. Fakat, ben buraya o mesele için gelmedim. Sizinle başka bir konuyu konuşmak istiyordum."

Poirot, "Tabii, tabii," diyerek karşısındaki koltuğa oturmamı işaret etti. Bu sırada ikram ettiği ıhlamuru hemen reddettim.

Tam o sırada George elinde tepsiyle geldi viski şişesinin bardağı ve sodayı yanımdaki sehpanın üstüne koydu.

"Pekâlâ bugünlerde ne işle meşgülsün?" diye Poirot'ya sordum.

Çevresindeki kitaplara bir göz atıp, "Anladığım kadarıyla bir araştırma yapıyorsun," dedim.

Poirot içini çekti. "Evet, araştırma diyebilirsin. Evet bir bakıma doğru. Son zamanlarda boş oturmaktan sıkıldım. Ne olursa olsun bir şeyler yapmalıyım, diye düşündüm. Biraz Sherlock Holmes gibi davranabilirim. Bütün mesele bir sorun bulmakta. Ben adalelerimi geliştirmek için egzersiz yapmak istemiyorum. Beynimdeki gri hücreleri çalıştırmam gerek."

"Evet, anladım. Formda kalmak istiyorsunuz."

"Dediğiniz gibi," diyerek tekrar içini çekti. “Ama mon cher sorun dediğinde hemen ortaya çıkmıyor. Geçen perşembe biriyle karşılaştım. Şemsiyelikte üç adet portakal kabuğu buldum. Kabuklar oraya nasıl gelmişti? Ben portakal yemem. George dersen şemsiyeliğe asla portakal kabuğu atmaz. Herhalde gelen misafirler de oraya üç tane portakal kabuğu atmamıştır. Evet, işte böyle bir sorunla karşılaştım."

"Bari çözebildiniz mi?"

"Evet, çözdüm."

Poirot bu sözleri gururla değil biraz melankolik bir edayla söyledi.

“Sonuç fazla ilginç olmadı. Her zamanki temizlikçi kadının yerine gelen hanımın yanında getirdiği çocuğu portakal kabuklarını oraya koymuş. Pek ilginç bir olay olmasa da, çeşitli yalanların altını kazıdım. Ve sonuç tatminkâr fakat önemsizdi."

"Düş kırıcı," diye önerdim.

Poirot,"Dostum" dedi. "Ben alçakgönüllü bir adamım. Hamama giren terler."

Ciddi ciddi başımı salladım. Poirot anlatmaya devam etti. "Gece geç saatlere dek gerçek hayatta meydana gelmiş faili meçhul olayları okuyarak vakit geçiriyorum. Bunlara kendi çözümlerimi getiriyorum."

"Yani, Bravo olayı, Adelaide Bartlett ve diğerleri gibilerini mi?"

"Evet, ama bunlar çok kolay. Bana göre Charles Bravo'nun katili düşündüğümüz kişi değil. Bu cinayete arkadaşı karışmış olabilir, ama kadın cinayet işleyebilecek kadar gözü kara biri değil. Bir de o zavallı

genç Constance Kent var. Canı kadar sevdiği küçük erkek kardeşini boğarak öldürmesi bir muamma. Ama benim için değil. Olayı okur okumaz esrarı çözdüm. Lizzie Bordeu'e gelince, bu olayla ilgilenen çeşidi kimselere birkaç soru sormak gerekiyordu. Ben verilecek cevapların da ne olacağını çok iyi biliyorum. Ne yazık ki bu insanların hepsi öldü."

Sık sık Hercule Poirot'nun hiç de alçakgönüllü olmadığını düşünürüm.

Poirot, "Bundan sonra ne mi yaptım?" diye devam etti.

Uzun zamandır kimseyle konuşmadığı için şimdi içini döküp rahatladığını tahmin ettim.

"Gerçek yaşamdan romanlara döndüm. Sol tarafımda duran kitapların hepsi çeşitli yazarların kaleme aldığı polisiye romanlar. Bu..." Koltuğun yanındaki masada duran bir kitabı eline aldı. "...sevgili Colin, Leavenworth Davası," diyerek kitabı bana uzattı.

"Bu çok eski bir roman," dedim. "Anımsadığım kadarıyla babam bu kitabı gençliğinde okuduğunu söylemişti. Uzun yıllar önce ben de okumuştum. Artık modası geçmiş bir roman."

Poirot, "Harika bir eser," dedi. "İnsan o devrin atmosferini soluyor. Melodramını algılıyor. O zengin tasvirler Eleanor'un göz kamaştırıcı güzelliği, ay parçası Mary'nin betimlenmesi olağanüstü."

"Bu romanı tekrar okumam gerekiyor. Güzel kızlar bölümünü unutmuşum," dedim.

"Bir de oda hizmetçisi, Hannah vardı. Öylesine canlı bir tip ki. Müthiş bir katil. Mükemmel bir psikoloji çalışması."

Kendimi sohbetin akışına kaptırıp büyük üstadı cankulağıyla dinledim.

"Sonra Arsen Lüpen'in Maceraları na geliyoruz," dedi Poirot. "Ne kadar fantastik ve gerçekdışı. Ama hayat dolu bir roman."

Arsen Lüpen'in Maceraları'nı bir kenara bırakıp bir başka kitabı aldı. Sarı Oda'nın Esrarı. İşte bu bir klasik. Başından sonuna dek bir harika. Mantıksal bir yaklaşımı var. Bugün unutulmuş dahi olsa kesinlikle bir şaheser."

Poirot birdenbire, "Senin konuşmak istediğin konu neydi?" diye sordu.

"Aslında, bugün sizinle farklı bir konuyu tartışmaya geldim."

"Ya! Demek evlenmeye karar verdin? Bana bunu haber vermeye geldin öyle mi? Çok memnun oldum mon cher, Çok memnun oldum."

"Bu da nereden aklınıza geldi?" diye sordum. "Böyle bir şey yok."

Poirot başını salladı. "Her gün böyle şeyler oluyor."

"Olabilir," dedim. "Fakat bana değil. Aslında garip bir cinayetle karşılaştığımı anlatmaya gelmiştim... İlginç bir sorun."

"Ya öyle mi? Demek ilginç bir sorun? Bunu bana anlatmak istiyorsun. Neden?"

"Şey..." Biraz mahcup olmuştum. "Siz... Siz böyle şeylerden hoşlanırsınız, diye düşünmüştüm."

Poirot, "Bir insan köpeğine iyi davranır. Mesela dışarıya çıkıp köpeğin tutması için bir top atar. Bunun için köpek de sahibine karşı

iyidir. Bir köpek, bir fare ya da tavşanı öldürüp getirir ve sahibinin ayaklarının dibine bırakır. Sonra köpek ne yapar? Kuyruğunu sallar."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Yani ben de şimdi kuyruğumu mu sallıyorum?"

"Evet dostum öyle sanıyorum. Sen de kuyruğunu sallıyorsun." "Pekâlâ," diye cevap verdim. "Bu işe köpeğin sahibi ne diyor? Acaba köpeğin tuttuğu fareyi görmek istiyor mu? Her şeyi öğrenmek arzusunda mı?"

"Şüphesiz... Tabii. Bu cinayetin beni ilgilendireceğini tahmin ediyorsun, değil mi?"

"İşin tuhafı," dedim. "Ben bu işten bir şey anlayamadım. Garip bir cinayet."

Poirot dudağını büktü. "İmkânsız. Her şeyin bir anlamı vardır. Her şeyin..."

"O halde siz bundan bir anlam çıkarmaya çalışın. Aslında bu işin benimle bir ilgisi yok. Ben bu cinayete tesadüfen karıştım. Şunu da ekleyeyim. Ölen adamın kimliği anlaşıldıktan sonra mesele hemen çözülebilir."

Poirot sert bir sesle, "Rastgele bir şekilde konuşuyorsun," diye beni azarladı. "Lütfen bana durumu açıkça anlat. Ortada bir cinayet olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Hemen atıldım. "Evet, bir cinayet işlendi. Size baştan anlatayım." Ona Wilbraham Crescent, 19 numaradaki olayları ayrıntılarıyla anlattım. Ben konuşmamı bitirince bir süre sesini çıkarmadı.

Sonra gözlerini açmadan, "Sans blague," diye sordu. "Şüphesiz."

Hercule Poirot, "Epatant," diye mırıldandı. Bu kelimeyi üstüne basa basa heceleyerek tekrarladı. "E-pa-tant." Sonra tekrar koltuğun kenarına vurmaya devam etti.

Biraz bekledikten sonra sabırsızlandım. "Peki, siz bu işe ne dersiniz?"

"Mesala ne söylememi istiyorsun?"

"Bana bu cinayetin ne şekilde çözülebileceğini anlatın. Sık sık söylediğinize göre hiçbir şey yapmadan koltuğa yaslanıp problemin cevabını bulmak mümkündür. Siz gidip insanları sorguya çekmeye ve ipucu bulmaya hiç gerek olmadığını anlatırdınız."

"Daima böyle düşündüm."

"Blöf yaptığınızı düşünüyorum. Bunun aksini ispat etmek elinizde. İşte size durumu açıkladım. Şimdi bana cevap verin."

"Demek hemen cevap istiyorsun ha? Fakat daha bilmen gereken daha birçok ayrıntı var, dostum. Daha olayın başındayız. Öyle değil mi?"

"Buna rağmen sizin bir şey bulup çıkarmanızı bekliyorum."

"Anlıyorum." Belçikalı dedektif bir süre düşündü. "Bir tek şeyden eminim. Bu çok basit bir cinayet."

Şaşkın bir ifadeyle, "Basit mi?" diye bağırdım.

"Tabii."

"Neden basit olsun?"

"Neden mi? Çünkü çok karmakarışık görünüyor da ondan. Bir olay karmakarışık görünüyorsa aslında basittir. Anlıyor musun?"

"Pek anladığımı sanmıyorum."

Poirot, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Anlattığın şeyler bana hiç de yabancı gelmedi... Acaba ben... ne zaman böyle bir olayla karşılaşmıştım?..." Sustu.

"Herhalde aklınızda birçok cinayet yer etmiştir ama bunların hepsini hatırlamanıza imkân yok."

Poirot, "Maalesef öyle," diye cevap verdi. "Fakat zaman zaman bazı şeyler bana eski olayları hatırlatıyor. Vaktiyle Liege'de bir sabuncu vardı. Adam sarışın sekreteriyle evlenmek için karısını zehirlemişti. Bu cinayeti örnek olarak aldım. Seneler sonra aynı şey tekrarlandı."

Ümitle, "Saatler," diye bağırdım. "Veya sahte sigortacılar."

Poirot yüzünü buruşturdu. "Yok... Yok..."

"Âmâ kadın."

"Hayır... hayır... hayır... Kafamı karıştırma."

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız," diye söylendim. "Bana hemen cevap vereceğinizi sanıyordum."

"Fakat dostum, sen bana sadece cinayetin modelini verdin. Daha öğrenilmesi gereken bir sürü şey var. Belki de adamın kimliği tespit edilecek. Bu gibi işlerde polis mutlaka bilgi sahibi olur."

"Demek şu anda yapılacak bir şey yok? Siz böyle mi düşünüyorsunuz?"

Hercule Poirot sert bir sesle, "Her zaman yapılacak bir şey bulunur," diye çıkıştı.

"Ne gibi?"

Poirot tehdit eder gibi parmağını salladı. "Git komşularla konuş."

"Bunu çoktan yaptım," diye cevap verdim. "Hardcastle onları sorguya çektiği zaman ben de oradaydım. Hiçbiri işe yarar bir şey bilmiyor."

"Hımm. Sen öyle sanıyorsun. Fakat bunun mümkün olmadığını bilmelisin. Sen gidip komşulara, "Şüpheli bir şey gördünüz mü?" diye sormuşsundur. Onlar da görmediklerini söylemişlerdir. Bu yüzden, onların bir şey bilmediklerini sanıyorsun. Fakat ben, 'Komşularla konuş,' derken kastettiğim bu değildi. Gidip onlarla konuş diyorum. Bırak onlar sana anlatsınlar. Bu konuşmalardan her zaman bir şeyler çıkar."

"Bunu yapabilirim," diye atıldım. "Konuşmaları stenoyla yazdım. O sırada komiser yardımcısı rolündeydim... Sonra bunları polis merkezinde temize çektiler. Bir kopyasını da size getirdim. İşte bunlar."

"Ah! Sen iyi bir çocuksun... Hem de çok iyi bir çocuksun. Doğru hareket etmişsin. Tamam. Bundan böyle sonsuz teşekkürler."

Bu sözleri duyunca çok utandım. "Bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Evet. Her zaman söyleyeceğim şeyler vardır. Mesela bu kız... O kızla konuşabilirsin. Git kızı gör."

"Garry Gregson'un etkisinde kalmışsınız," dedim.

Poirot, "Belki haklısın," diye itiraf etti.

"O kıza gelince..." Devam edemeyip sustum.

Poirot soru sorar gibi yüzüme baktı. "Evet."

"Bu hoşuma gitmez... Böyle bir şey yapmamayı..."

"Demek mesele böyle... İçin için kızın bu işle ilgili olduğunu düşünüyorsun ha?"

"Hayır, ne münasebet? Kız tesadüfen oraya gelmişti."

"Hayır, hayır, mon ami, bu bir tesadüf değil. Bunu sen de pekâlâ biliyorsun."

"Ama kız bunun sebebini bilmiyor ki..."

"Kızın bunu bilmediğinden emin olamazsın ki."

İnat ettim. "Hayır, bildiğini sanmıyorum."

"Kız bunu bilmese bile, sen onunla konuşarak işin içyüzünü anlayabilirsin. "

"İyi ama ben... Şey... Yani kızı pek tanımıyorum."

Hercule Poirot tekrar gözlerini kapattı. "İki genç ilk tanıştıkları zaman bu söylediğin doğru olabilir... Kız güzel galiba."

"Şey... Evet," diye kekeledim. "Bir hayli güzel."

Poirot emretti. "Kızla konuşacaksın. Bu insanlarla konuştuktan sonra gelip beni görür ve onların anlattıklarını tekrarlarsın."

"İnsaf edin!" diye bağırdım.

Poirot gülümsedi. "Tabii eğleneceğini ümit ediyorum."

"Bu arada kendi işlerim olduğunu unutuyorsun galiba."

Poirot, "Biraz eğlenirsen çok daha iyi çalışırsın," diye cevap verdi.

Gülerek kalktım. "Pekâlâ. Siz daha iyi bilirsiniz. Bana söyleyeceğiniz başka bir şey yok mu? Mesela şu garip saat meselesine ne dersiniz?"

Poirot arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Söylediği sözleri duyunca şaşırdım.

"Deniz aygırından,

Ayakkabılardan, gemilerden ve bal mumundan,

Lahana ve krallardan.

Denizin neden kaynadığından ve

Domuzların kanatları olup olmadığından, bahsedebiliriz," dedi.

Dostum gözlerini açıp anlamlı anlamlı başını salladı. "Anladın mı?" "Bu Alice Harikalar Diyarı'nda kitabından, deniz aygırıyla marangozun şiiri değil mi?"

"Doğru. Şu anda senin için daha fazla bir şey yapamam, moncher. Sen bunu düşün."

Bölüm 15

Resmi soruşturmayı halk da izledi. Crowdean'da bir cinayet işlenmesi herkesi heyecanlandırmıştı. Biri Cavendish Bürosu'na telefon ederek kızın Wilbraham Crescent'de 19 numaraya gitmesini istemişti. Miss Webb verilen talimata uyarak eve gitmiş ve oturma odasına girmişti. Orada bir ceset görünce de bağırarak dışarıya fırlamış ve yardım istemişti. Genç kıza soru sorulmadığı gibi kendisinden fazla açıklama da istenmedi. Miss Martindale de Miss Webb'in söylediklerini onaylayınca onun sorguya çekilmesi daha da kısa sürdü. Kadın isminin Miss Pebmarsh olduğunu söyleyen birinin telefon ettiğini ve Wilbraham Crescent 19 numaraya bir sekreter, özellikle Miss Sheila Webb'in gönderilmesini istediğini anlattı. Bu arada telefon eden kadın bazı talimatlar da vermişti. Miss Martindale telefon konuşmasının saatini de 13.49 olarak kaydetmişti. Miss Martindale'in sorgusu da böylece bitti.

Daha önce çağrılan Miss Pebmarsh, Cavendish Bürosu'na telefon ederek stenograf istemediğini ileri sürdü. Müfettiş Hardcastle ifadesiz bir sesle, kısaca durumu açıkladı. Bir telefon haberi üzerine Wilbraham Crescent de 19 numaraya gidip bir ceset bulmuştu. O zaman hakim sordu. "Öldürülen adamın kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Henüz tespit edemedik, efendim. Bu sebeple soruşturmanın başka bir güne bırakılmasını talep edeceğim."

"Haklısınız."

Sıra adli tabibe geldi. Doktor Rigg ismini söyleyip otopsi konusunda uzmanlığı bulunduğunu açıkladıktan sonra Wilbraham Crescent'de 19 numaraya gidip ölen adamı muayene edişini anlattı.

"Doktor, adamın kaçta öldürülmüş olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ben cesedi 13.30'da muayene ettim. 13.30 ile 14.30 arasında öldürülmüş olduğunu tahmin ediyorum."

"Daha kesin bir saat söyleyemez misiniz?"

"Bunu yapmamayı tercih ederim. Adamın saat 14.00'de veya bundan daha önce öldürülmüş olduğunu sanıyorum, fakat bazı hususları da göz önüne almamız gerek. Örneğin adamın yaşı, sağlık durumu gibi şeyleri de düşünmeliyiz."

"Otopsi yaptınız mı?"

"Evet."

"Ölüm sebebi nedir?"

"Adamı ince, sivri uçlu biri bıçakla öldürmüşler. Örneğin bu ince uçlu bir Fransız mutfak bıçağı olabilir. Bıçağın ucun..." Doktor bıçağın kalbe nasıl girdiğini birtakım tıbbi sözcüklerle açıkladı.

"Ölüm ani mi olmuş?"

"Adam birkaç dakika içinde ölmüş diyebilirim."

"Adam bağırmış veya mücadele etmiş olabilir mi?"

"Hayır, bu şartlar altında böyle bir şey yapmamıştır."

"Bu sözlerle neyi kastettiğinizi açıklar mısınız, doktor?"

"Cesedin muayyen organlarını tetkik edip bazı testler yaptım. Adam öldürüldüğü sırada uyuşturucu bir madde dolayısıyla koma halindeymiş."

"Bu uyuşturucu maddenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz, doktor?"

"Evet, Klorhidrat kullanılmış."

"Bunun öldürülen adama ne şekilde verilmiş olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Bunun alkollü bir maddeye karıştırıldığını tahmin ediyorum. Klorhidratm etkisi çok anidir."

Hakim, "Hani bazı yerlerde Mickey Finn diye tanınan uyuşturucu madde, değil mi?" diye mırıldandı.

Doktor Rigg onayladı. "Evet, maktül bu ilaçlı içkiyi şüphelenmeden içmiş ve birkaç dakika sonra da kendinden geçmiş olabilir?"

"Sizce adam bıçaklandığı sırada baygın mıydı?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bir boğuşma olmaması ve maktülün yüzündeki sakin ifade bunu gösteriyor."

"Bayıldıktan kaç dakika sonra öldürülmüş acaba?"

"Bunu kesin olarak söyleyemeyeceğim. Bu da maktulün bünyesine bağlı. Normal bir insan bu ilacı içtikten yarım saat sonra bayılır... Bazıları daha uzun süre baygın kalabilir."

"Teşekkür ederim Doktor Rigg. Maktulün en son ne zaman yemek yemiş olduğuna dair bir bildiğiniz var mı?"

"Öğle yemeğini kastediyorsanız, adam bunu yiyememiş. Son dört saat içinde yemek yemediğinden eminim."

"Teşekkür ederim Doktor Rigg. Soracaklarımız bu kadar."

Hakim etrafına bakarak, "Soruşturma on beş gün sonraya, yani eylülün 28'ine bırakılmıştır," dedi.

Soruşturma sona erdiği için dinleyiciler yavaş yavaş mahkeme salonundan çıkmaya başladı. Cavendish Bürosu'ndaki diğer kızlar gibi Edna Brent de soruşturmayı dinlemeye gelmişti. Genç kız salondan dışarıya çıkarken durakladı. Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu o sabah kapalıydı. Büroda çalışan kızlardan Maureen West, ona yaklaştı. "Ne dersin, Edna? Öğle yemeğini 'Mavi Kuş'ta yiyelim mi? Bol bol vaktimiz var. Daha doğrusu senin epey vaktin var."

Edna üzgün bir sesle, "Ancak senin kadar vaktim var," diye cevap verdi. "Kızıl Kedi hemen yemeğimi yiyip büroya dönmemi söyledi."

Maureen yüzünü buruşturdu. "Kızıl Kedi son derece duygusuz. Büro saat 14.00'de açılacakmış. Hepimizin orada olması lazım... Birini mi arıyorsun?"

"Sheila'ya bakıyorum. Dışarıya çıktığını görmedim."

Maureen, "O sorgusu biter bitmez çıkıp gitti," diye cevap verdi. "Bir gençle çıktı ama adamın kim olduğunu göremedim. Gidiyor muyuz?"

Edna durakladı. "Sen git... Zaten ben alışveriş yapacaktım."

Maureen ve başka bir kız ayrılıp yürüdüler. Edna bekledi, sonunda cesaretini toplayarak kapıda duran sarışın polise yaklaştı. "Tekrar içeriye girebilir miyim, acaba?... Büroya gelen müfettiş beyle... konuşmak istiyordum."

"Müfettiş Hardcastle'la mı?"

"Evet, bu sabah ifade alan müfettiş."

"İyi ama..." Genç polis içeriye bakınca Müfettiş Hardcastle'ın hakim ve bölge polis müdürüyle konuşmaya dalmış olduğunu gördü. Kıza dönüp, "Şu anda kendisi meşgul," dedi. "İsterseniz biraz sonra merkeze gelin veya bir arzunuz varsa, bana söyleyin... Önemli bir şey mi var?"

Edna şaşırdı. "Yok, yok, o kadar önemli değil. Yalnız onun anlattıkları doğru değildi sanırım. Zira... Yani..." Kız kaşlarını çatarak döndü. Halinden bir şeye şaşırmış olduğu belliydi.

Edna, Cornmarket'ten çıkıp yürüdü. Hâlâ şaşkınlığı geçmemişti, bir taraftan da düşünmeye çalışıyordu. Edna pek kafasını işletebilen tiplerden değildi. Durumu anlamaya çalıştıkça, işi büsbütün karıştırıyordu. Bir ara yüksek sesle, "Fakat buna imkân yok," diye söylendi. "Onun anlattığı gibi olamaz..."

Genç kız aniden karar verip Albany Sokağı'na saparak Wilbraham Crescent'e doğru yürüdü.

Gazeteler cinayetin Wilbraham Crescent 19 numarada işlendiğini yazdığından beri her gün evin önünde bir sürü meraklı toplanıyordu.

Hâlâ kafasını karıştıran olayı aydınlığa kavuşturamayan Edna, kendisini cinayet işlenen evi zevkle seyrederek vakit geçiren beş, altı

kişilik bir grubun yanında buldu. Genç kız da durup eve baktı.

Demek cinayet işlenen yer burasıydı? Pencerelerde tül vardı. Ne kadar da güzel duruyorlardı. Fakat burada da bir adam öldürülmüştü. Adam bir mutfak bıçağıyla katledilmişti...

Bölüm 16

Colin Lamb Anlatıyor

Shelia Webb'in yavaşça mahkeme salonundan çıktığını gördüm. Tanık kürsüsünde çok iyi ifade vermişti. Biraz sinirli gibiydi ama kendine hâkim olmasını bildi. Bu da çok doğaldı.

Doktor Rigg'in öne sürdüğü kanıt beni şaşırttı. (Dick Hardcastle bundan bana söz etmemişti, ama herhalde biliyordu.) Sonra salondan çıkıp Shelia'nın peşinden gittim.

Ona yetişince, "Fena gitmedi, değil mi?" dedim.

"Hayır. Aslında çok kolaydı. Savcı da çok iyiydi," dedikten sonra biraz tereddüt etti. "Bundan sonra ne olacak?"

"Soruşturmayı erteleyecek... daha fazla kanıt arayacak. Belki on beş gün sonraya erteler ya da ölen adamın kimliği ortaya çıkar."

"Onun kim olduğunu bulabilirler mi?"

"Oh, evet," dedim. "Onun kimliğini bulurlar buna hiç şüphe yok."

Shelia hafifçe ürperdi. "Hava soğuk."

Soğuk falan değildi. Bana sorarsanız sıcaktı.

"Öğle yemeğine ne dersiniz?" diye sordum.

"Büroya dönmek zorunda değilsiniz, değil mi?"

"Hayır. Saat on dörde kadar kapalıyız."

"Öyleyse gelin. Çin yemeğine ne dersiniz? Sokağın alt tarafında bir Çin lokantası var."

Shelia tereddüt etti. "Aslında alışveriş yapmam gerek."

"Yemekten sonra yaparsınız."

"Hayır yapamam. Bazı dükkânlar saat on üçle on dört arası kapalı."

"Pekâlâ. Yarım saat sonra Çin lokantasında buluşalım mı?"

Kabul etti.

Deniz kenarına gidip kuytu bir köşeye oturdum. Yüzümü denizden püfür püfür esen rüzgâra verdim.

Düşünmek istiyordum. Başkalarının sizden fazla bilgi sahibi olması bazen insanın kafasını bozuyor. Benim şimdi kendi kendime itiraf etmek zorunda kaldığım şeyi Hercule Poirot ve Dick Hardcastle daha önce tahmin etmişlerdi.

Bu kıza tutulmuştum... hem de daha önce hiçbir kıza tutulmadığım gibi tutulmuştum.

Güzel değildi... hoştu farklı bir cazibesi vardı. Seksapali de yoktu.

Onu ilk gördüğüm günden beri onun benim için yaratıldığını biliyordum.

Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Saat on dördü geçerken polis merkezine girip Dick'i sordum. Arkadaşım masanın başına geçmiş önündeki kâğıtlara bakıp duruyordu. Bir ara başını kaldırıp soruşturma hakkında ne düşündüğümü sordu.

"Bu ülkede de bu işi çok iyi yapıyoruz."

"Adli tabibin ifadesine ne dersin?..."

"Doğrusunu istersen şaşırdım. Bunu neden bana anlatmadın?"

"O sırada sen burada yoktun. Gidip doktorunla konuştun mu?"

"Evet."

"O adamı hayal meyal hatırladığımı sanıyorum. Kocaman bir bıyığı vardı galiba."

"Muazzam bir bıyık," diye açıkladım. "Üstelik kendisi bıyığıyla iftihar eder."

"Çok yaşlı olmalı."

"Yaşlı adamın aklı başında."

"Neden gidip o adamı gördün. Kendisine acıdığın için mi?"

"Bütün polisler gibi sen de her şeyden kuşkulanıyorsun Dick. Aslında dediğin doğru. Fakat meraka kapıldığımı da itiraf etmeliyim. Poirot'nun bu konu hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordum."

Dick merakla sordu. "Peki ne dedi?"

Poirot, "Bu çok basit bir cinayet olmalı," dedi.

Hardcastle, "Aman Tanrım, basitmiş!" diye bağırdı. "Neden basitmiş?"

"Anladığım kadarıyla durum çok karışık olduğundan konuların basit olması gerekiyormuş."

Hardcastle omzunu silkti. "Anlayamadım. Bu Chelsa'da oturan zeki gençlerin söylediği parlak cümlelere benziyor, ama ben anlayamadım. Başka bir şey söylemedi mi?"

"Komşularla konuşmamı istedi."

"Adli tabibin ifadesinden sonra komşulara dikkat etmemiz lazım."

"Yani adamm başka bir yerde bayıltılıp öldürülmek üzere 19 numaraya getirildiğini mi ima ediyorsun?"

Bu sözlerime kendim de şaşırdım. Bunları daha önce duyduğumu anlamıştım. "O kedili kadın da böyle söylemişti," diye bağırdım. "O zaman bu bana çok ilginç bir söz gibi gelmişti."

Dick yüzünü buruşturdu. "Aman, o kediler!" Bir süre sonra devam etti. "Ha, unutmadan söyleyeyim... Bıçağı dün bulduk..."

"Buldunuz mu? Nerede?"

"O kedi yuvasında."

"Bıçağın üzerinde parmak izi filan yoktu tabii?"

"Bıçağı dikkatle silmişler. Herkesin evinde bulunabilecek bir bıçak..."

"Demek durum böyle. Adamı bayıltıp 19 numaraya getirmişler. Peki adamı arabaya mı koymuşlar? O eve nasıl gelmiş?"

"Bahçesi on dokuz numaraya bitişik evlerden birinin bahçesinden geçirmiş olabilirler."

"Fakat bu tehlikeli değil mi?"

Hardcastle, "Cesaret isteyen bir iş," diye onayladı. "Katilin komşuların huylarını iyi bilmesi gerekir. Bana kalırsa adamı arabayla getirmişlerdir."

"İyi ama bu da tehlikeli. Komşular arabayı da fark edebilirlerdi."

"Ama kimse fark etmemiş. Fakat katil onların fark etmeyeceğinden emin olamazdı... Gelip geçenler 19 numaranın önünde bir arabanın durduğunu görebilirlerdi..."

"Acaba fark eder miydi?" diye mırıldandım.

"Hem cinayet öğle yemeği saatinde işlenmiş. Colin bu yüzden Miss Pebmarsh da işe karışıyor... Sıhhatli bir adamın kör bir kadın tarafından öldürülmesini düşünmek saçma olur."

Yani, Bayan Hemming'in söylediği gibi, "Adam oraya öldürülmek için gelmişse verilen ilaçlı içkiyi şüphelenmeden içmiştir. Mickey Finn etki edince de Miss Pebmarsh işe koyulmuştur. Sonra kadın ilaçlı kadehi yıkamış, cesedi oturma odasına bırakıp bıçağı da komşunun bahçesine atarak her zamanki gibi sokağa çıkmıştır."

"Gidip Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na telefon etmiştir."

"İyi ama Miss Pebmarsh neden bunu yapsın? Hem neden Miss Sheila Webb'i yollamalarını istesin?"

"Bunun sebebini bilmeyi isterdim." Hardcastle yüzüme baktı. "Kız bunu biliyor mu?... Yani Miss Webb bu işin nedenini anlamış mı?"

"Bilmediğini söylüyor."

Hardcastle ifadesiz bir sesle, "Bilmediğini söylüyor," diye tekrarladı, "Ben, sana bu konuda ne düşündüğünü soruyorum."

Bir süre cevap vermedim. Acaba ben ne düşünüyordum? Artık hareket tarzım konusunda karar vermem gerekiyordu.

Elimi cebime atıp bir kart çıkararak sert bir hareketle bunu Dick'in masasına bıraktım. "Bunu Sheila'ya yollamışlar."

Hardcastle dikkatle karta baktı. Bu Londra'daki ünlü binalardan biriydi... Londra Ağır Ceza Mahkemesi. Hardcastle kartı çevirip arkasına baktı. Sağ tarafta adres vardı. Miss R. S. Webb, 14 Palmerston Sokağı, Crowdean, Sussex. Sol tarafta, bunun altında da rakamlar karalanmıştı: 16.13.

Hardcastle, "16.13," dedi. "O gün saatlerin hepsi 16.13'de durmuşlardı. "Arkadaşım başını salladı. Old Bailey'in resmi, 'Hatırla' kelimesi ve saat 16.13... Bunun bir anlamı olmalı?"

"Kız bunu bana verdi. Ne olduğunu anlayamamış." Ekledim. "Ben Sheila'ya inanıyorum."

Hardcastle başını salladı. "Ben bu kartı alacağım. Belki bu sayede bir şeyler öğreniriz."

"Öğreneceğini ümit ederim."

Aramızda sıkıntılı bir hava esti. Bunu gidermek için, "Masasında bir hayli kâğıt var," diye mırıldandım.

"Her zamanki gibi bir sürü işe yaramayan kâğıt. Öldürülen adam sabıkalı değilmiş. Bu yüzden parmak izleri de Scotland Yard'da yokmuş. Bu mektupların birçoğu adamı tanıdığını iddia eden şahıslardan geliyor. Dick bir iki mektup aldı okudu:

"Muhterem efendim, gazetede resmini gördüğüm şahsa geçen gün Willesden Tren Istasyonu'nda rastlamış olduğumdan eminim. Adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ve gözleri dönmüştü. Onun halini görünce bir tuhaflık olduğunu anladım."

"Muhterem efendim, bu adam kocamın kuzeni John'a benziyor. Kendisi Güney Afrika'ya gitmişti ama geri dönmüş olabilir. Giderken bıyıklıydı ama bıyığını da kestirmiş olabilir."

"Muhterem efendim, gazetede fotoğrafı yayınlanan adamı dün gece tünelde gördüm. Halinde bir acayiplik vardı..."

Arkadaşım içini çekti. "Tabii, bu arada öldürülen adamı kocalarına benzeten kadınlar da var. Kadınlar galiba kocalarının yüzlerini tanımıyor. Sonra oğullarını yirmi yıldır görmemiş olan anneler de mektup yazmışlar. Hepsi de çocuklarına kavuşacaklarını ümit ediyorlarmış..."

Dick bir başka kâğıt aldı. "Bu da kayıp insanların listesi. George Barlow, 65 yaşında... Evden kaçmış... Karısı, adamın hafızasını kaybettiğini sanıyor." Altına da bir not yazmışlar. "Adamın etrafa bir hayli borcu olduğu anlaşılmıştır. Kendisi son zamanlarda kızıl saçlı

dul bir kadınla gezmekteymiş... Adamın kendi arzusuyla kaçtığı tahmin edilmektedir."

Hardcastle içini çekti. "İkincisi: 'Geçen perşembe bir nutuk verecek olan Profesör Hargraves gelmediği gibi bir haber yollayıp özür de dikmemiştir'."

Arkadaşım Profesör Hargraves'in kaybolmasını pek ciddiye almamıştı. "Profesörün konuşması bir hafta önce veya bir hafta sonraymış. Herhalde adam evdeki hizmetçi kadına gideceğini söyleyip sonra da unutmuştur. Sık sık bu tip şeylere rastlıyoruz."

O sırada Hardcastle’ın telefonu çaldı. Arkadaşım ahizeyi kaldırarak, "Evet..." dedi. "Ne?... Kızı kim bulmuş? Kadın ismini vermiş mi?... Anlıyorum... Peki, devam edin." Telefonu kapattı. Bana döndüğü zaman Dick'in yüzünün tamamen değişmiş olduğunu fark etti. Bu sert ifadeli hatta kindar bir surattı. "Wilbraham Crescent'deki telefon kulübesinde bir kız cesedi bulmuşlar."

Şaşkınlık içinde yüzüne bakakaldım. "Bir ceset mi? Peki nasıl öldürülmüş."

"Kızı kendi eşarbıyla boğmuşlar."

Birdenbire buz gibi oldum. "Hangi kız?... Yoksa?..."

Hardcastle, beni tartmak ister gibi soğuk bir tavırla süzdü. Bu bakışını hiç beğenmedim.

Sonra, "Senin kız arkadaşın değil," diye cevap verdi. "Korkmana gerek yok. Memur, kızın kim olduğunu anlamış. Sheila Webb'le aynı yerde çalışan bir stenograf. İsmi de Edna Brent."

"Kızı kim bulmuş. Polis mi?"

"Cesedi 18 numarada oturan Miss Waterhouse bulmuş. Galiba kendi telefonu bozuk olduğu için çıkıp kulübeye gitmiş ve kızı yerde iki büklüm yatarken bulmuş."

Kapı açıldı ve bir polis memuru, "Doktor Riggs telefon etti, efendim," dedi. "Kendisi yola çıkıyormuş. Sizi Wilbraham Crescent'de bekleyecek."

Bölüm 17

Bir buçuk saat sonra masasının başına geçip oturan Müfettiş Hardcastle getirilen çayı yudumluyordu. Adamın yüzündeki o sinirli ifade hâlâ kaybolmamıştı.

"Affedersiniz efendim. Pierce, sizinle konuşmak istiyordu."

Hardcastle kendine geldi. "Pierce mi? Pekâlâ. Yolla gelsin."

İçeriye giren Pierce çekingen genç bir polisti. "Affedersiniz efendim... Size söylemem faydalı olur diye düşündüm..."

"Anlamadım? Bana ne söyleyeceksin?"

"Efendim, soruşturmadan sonra ben kapıda görevliydim. O kız... Öldürülen kız, gelip benimle... konuştu."

"Kız, seninle konuştu ha! Peki ne dedi?"

"Sizinle görüşmek istediğini söyledi efendim."

Hardcastle birdenbire doğruldu. "Demek benimle konuşmak istiyordu. Sebebini söyledi mi?"

"Pek bahsetmedi efendim. Bu konuda bir şey yapmam gerektiğini bilmiyordum... Özür dilerim efendim... İstediğini bana anlatmasını veya biraz sonra merkeze gelmesini söyledim. O sırada siz hakim ve bölge polis polis müdürüyle görüştüğünüz için ben de..."

Hardcastle dişlerinin arasından, "Allah kahretsin!" dedi. Sonra gözlerini genç memura dikti. "Kıza işim bitene kadar beklemesini söyleyemez miydin?"

"Affedersiniz efendim." Genç adam kıpkırmızı kesildi. "Bilseydim öyle yapardım. Fakat önemli bir şey olabileceği aklıma gelmedi... Kız, önemli bir şey olmadığını söyledi. Yalnız halinden endişelenmiş olduğu belliydi."

Hardcastle, "Endişelenmiş miydi?" diye sordu. Bir süre susup bazı şeyleri hatırlamaya çalıştı. O kıza, Bayan Lawton'a giderken rastlamıştı. Üstelik Edna, Sheila Webb'le konuşmak istemişti. Edna yanından geçerken müfettişi tanıyıp bir an tereddüt etmişti. Belki de kız kendisini durdurup bir şeyler söylemek istemişti. Evet, onu korkutan bir şeyler vardı. Hardcastle bu fırsatı kaçırmıştı. Sheila Webb'in geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmeyi ümit ettiği için yanına kadar gelen Edna'yı tanıyamamıştı. Genç kız endişelenmişti. Neden?... Belki de bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti."

"Anlat Pierce... Aklına gelen her şeyi söyle." Müfettiş iyi niyetli bir insan olduğu için ekledi. "Kızın söyleyeceklerinin önemli olduğunu zaten bilemezdin."

Müfettiş, kızı büroda ilk gördüğü günü düşündü. Edna pek de zeki bir insan değildi. Belki de kızcağız kendi kafasına bile güvenmeyen bir tipti.

"Pierce, kızın sana söylediklerini ve olanları iyice hatırlayabilecek misin?"

Pierce adeta minnetle bakıyordu. "Efendim, herkes çıkarken kız yanıma yaklaştı. Bir an tereddüt edip etrafına bakındı. Galiba birini

arıyordu. O sırada sizi aradığını sanmıyorum. Başka birine bakıyordu. Sonra bana gelip ifadeleri alan müfettişle konuşmak istediğini söyledi. O sırada hakim ve bölge polis müdürüyle konuştuğunuz için kendisine meşgul olduğunuzu açıkladım. İsterse sizi merkezde görebileceğini veya durumu bana anlatmasını söyledim. O zaman kız önemli bir şey olmadığından söz etti..."

Hardcastle öne eğildi. "Sonra?"

"Sonra, 'Fakat buna imkân yok,' diye mırıldandı. 'Onun anlattığı gibi olamaz,' dedi."

Müfettiş, "Onun anlattığı gibi olamaz," diye tekrarladı.

"Evet, efendim. Kızın sözlerini tam olarak hatırlamıyorum ama böyle bir şey söyledi. Belki de, 'Onun söyledikleri doğru olamaz,' demişti. Kaşlarını çatmış duruyordu. Anlayamadığı bir şey varmış gibiydi. Ama ona.sorduğum zaman, 'Önemli bir şey değil,' diye cevap verdi."

Kız, "Önemli değil," demişti ama biraz sonra telefon kulübesinde ölü bulunmuştum...

Hardcastle, "Sen, kızla konuşurken civarda biri var mıydı?" diye sordu.

"O sırada herkes dışarıya çıkıyordu, efendim. Zaten birçok insan soruşturmayı dinlemeye gelmişti. Gazeteler yüzünden bu cinayet çok fazla ilgi uyandırdı."

"O sırada yanınızda olan birini hatırlamıyor musun? Örneğin ifade verenlerden biri..."

"Maalesef civarda böyle birini gördüğümü hatırlamıyorum, efendim."

Hardcastle, "Ne yapalım," diye mırıldandı. "Olan olmuş... Pekâlâ, Pierce, başka bir şey hatırlayacak olursan gel beni gör."

Hardcastle başım kaldırıp komiser yardımcısı Cray'e bir iki emir verdi.

Cray, "Kız acaba neden Wilbraham Crescent'e gitmiş?" diye sordu. "Siz ne dersiniz?"

Hardcastle içini çekti. "Ben de bunu düşünüyordum. Belki de herkes gibi meraka kapılıp cinayet işlenen evi görmek istedi... Bunun garip bir tarafı yok. Zaten Crowdean'da yaşayan insanların yarısı aynı meraka kapıldı."

Komiser yardımcısı Cray yüzünü buruşturdu. "Hem de nasıl?"

Hardcastle, "Belki de..." diye devam etti. "Kız orada oturan birini görmeye gitmişti..."

Komiser yardımcısı Cray odadan çıktıktan sonra Hardcastle önündeki bloknota üç numara yazdı. Sonra bunların önüne birer soru işareti koydu. "20", "19", "18." Numaraların yanına orada oturanların isimlerini kaydetti."

Hardcastle üç ihtimali de inceledi. Önce 20 numaradan başladı. İlk cinayette kullanılan bıçak o evin bahçesinde bulunmuştu. Bu bıçağın 19 numaradan fırlatılmış olma ihtimali daha yüksekti. Fakat bıçağı belki de Bay Hemming otların araşma saklamıştı. Kadını bu konuda sorguya çektikleri zaman çok sinirlenmiş. "Bu kocaman bıçağı kedilerime atmakla çok kötülük etmişler!" diye bağırmıştı. Bayan

Hemming'in Edna Brent'le ne ilgisi vardı acaba? Hardcastle o kadınla ölen kız arasında bir münasebet kuramadığı için bu ihtimalden vazgeçti. Bu kez Miss Pebmarsh'ı düşünmeye başladı.

Hardcastle sinirli bir şekilde, bunların hepsi boş, diye düşündü. "Bir sürü gereksiz."

Ya 18 numara?... Cesedi Miss Waterhouse bulmuştu. Müfettiş, mesleği dolayısıyla, ceset bulan insanlardan daima şüphelenirdi. Cesedi bulmak katilin çok işine yaradı. Böylece olay mahallinde katilin parmak izi bulunsa bile, kendisi cesedi gördüğü sırada etrafa dokunmuş olduğunu iddia ederdi. Ama Miss Waterhouse'un Edna Brent'i ortadan kaldırmak istemesinin nedeni var mıydı? Miss Waterhouse soruşturmada ifade bile vermemişti. Ama oraya gelmiş olabilirdi. Belki de Edna bir şekilde Miss Waterhouse'un Miss Pebmarsh olduğunu söyleyerek sekreterlik ve daktilo bürosuna telefon edip 19 numaraya bir stenograf gönderilmesini istediğini biliyordu.

Bu da bir ihtimaldi...

Sonra ortada bir de Sheila Webb vardı...

Hardcastle telefona uzandı. Colin Lamb'in kaldığı otelin numarasını çevirdi. Nihayet Colin telefona cevap verdi.

"Colin... Ben Hardcastle... Bugün Sheila Webb'le öğle yemeğini kaçta yediniz?"

Colin cevap vermeden önce biraz düşündü. "Beraber yemek yediğimizi nereden biliyorsun?"

"Tahmin ediyorum. Beraber yemek yediniz, değil mi?"

"Miss Webb'le beraber yemek yememde bir sakınca mı var?"

"Yoo! Sadece sana kaçta yemek yediğinizi sordum. Soruşturmadan çıkar çıkmaz yemeğe mi gittiniz?"

"Hayır, Miss Webb alışveriş etmesi gerektiğini söyledi. Saat 13.00'de Market Caddesi'ndeki Çin lokantasında buluştuk."

Hardcastle önünde duran notlara baktı. Edna Brent saat 12.30'la 13.00 arası öldürülmüştü.

"Neler yediğimizi öğrenmek istemiyor musun?"

"Sinirlenmene gerek yok. Sadece kaçta yemek yediğinizi sordum. Bunu kaydetmem gerek."

"Ya öyle mi?"

Bir sessizlik oldu. Hardcastle bu sıkıcı sessizliği bozmak için, "Bu akşam işin yoksa..." diye söze başladı.

"Gidiyorum. Şimdi bavulumu yerleştiriyordum. Otele dönünce bir haber aldım. Avrupa'ya gitmem gerek."

"Ne zaman geri döneceksin."

"Orasını kimse bilmiyor. Belki bir hafta sonra, belki daha uzun bir zaman... Belki de hiç dönemeyeceğim."

"İşlerin ters mi gidiyor?... Yoksa memnun musun?"

Colin, "Bunu ben de bilmiyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Bölüm 18

Hardcastle Wilbraham Crescent numara 19'a ulaştığında Miss Pebmarsh evden çıkmak üzereydi.

"Özür dilerim Miss Pebmarsh bana bir dakikanızı ayırır mısınız?"

"Oh, siz... Müfettiş Hardcastle mısınız?"

"Evet. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Okula geç kalmak istemiyorum. Uzun sürer mi?"

"Üç beş dakikadan fazla sürmez."

Kadın tekrar eve girdi. Müfettiş de onu izledi.

Hardcastle, "Bugün öğleden sonra olanları duydunuz mu?" diye sordu.

"Neler oldu?"

"Duymuş olduğunuzu düşündüm. Yolun altındaki telefon kulübesinde bir kız öldürüldü."

"Öldürüldü mü? Ne zaman?"

"İki saat on beş dakika önce," dedikten sonra Hardcastle duvardaki saate baktı.

"Bu konuda hiçbir şey duymadım. Hiçbir bilgim yok," dedi Miss Pebmarsh. Sesinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Sanki özürlü olduğu yüzüne vurulmuşcasma içerlemişti. "Bir kez... öldürülmüş! Hangi kız?"

"Edna Brent adında bir kız. Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'nda çalışıyordu."

"Oradan bir kız daha mı! Şu Sheila soyadı neydi, gibi onu da mı buraya yollamışlar?"

Müfettiş, "Sanmıyorum," dedi. "Buraya sizi görmeye gelmedi, değil mi?"

"Buraya mı? Hayır. Gelmedi." "Acaba geldiği zaman evde miydiniz?" "Bilmiyorum. Ne zaman gelmiş?" "Emin değilim 12.30 ya da birkaç dakika geç." Miss Pebmarsh, "Evet o saatte evdeydim," dedi. "Soruşturmadan sonra nereye gittiniz?"

"Doğruca eve geldim." Bir an durakladıktan sonra sordu. "Bu kızın beni görmeye gelmiş olmasını nereden çıkarttınız?"

"Şey, bu sabahki soruşturmada o da varmış. Sizi görmüş olabilir. Wilbraham Crescent'e gelmesinin bir nedeni vardı." "Bildiğimiz kadarıyla burada yaşayanları tanımıyor." "Peki beni soruşturmada gördüğü için neden buraya gelsin?" "Şey..." Müfettiş hafifçe gülümsedi ama sonra Miss Pebmarshın onun gülümsediğini fark etmeyeceğini anladı. "Bu kızların ne yapacağı bilinmez. Belki sizden imza rica edecekti veya buna benzer bir şey."

Miss Pebmarsh öfkeyle, "İmza mı!" diye söylendi. Sonra, "evet... evet sanırım haklısınız. Böyle şeyler oluyor," dedi. Sonra hafifçe

başını salladı. "Müfettiş Hardcastle sizi temin ederim ki bugün beni ziyarete kimse gelmedi. Soruşturmadan geldiğimden beri hiç kimse kapımı çalmadı."

"Pekâlâ, teşekkür ederim, Miss Pebmarsh. Tüm olasılıkları göz önünde tutmak zorundayız,"

Miss Pebmarsh, "Bu kız kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Sanırım on dokuz."

"On dokuz mu? Çok gençmiş." Sesi hafifçe değişti. "Çok gençmiş... zavallı çocuk.. O yaştaki birini kim öldürür ki?"

"Böyle şeyler oluyor," dedi Müfettiş Hardcastle.

"Güzel miydi... çekici miydi... seksi miydi?"

Hardcastle, "Hayır," dedi. "Güzel, çekici ve seksi olmak isterdi, ama değildi."

"O zaman öldürülmesi için bir neden yoktu," dedi Miss Pebmarsh ve tekrar başını salladı. "Üzüldüm. Tahmin edemeyeceğiniz kadar üzüldüm. Ne yazık ki size yardımcı olamadım."

Müfettiş Hardcastle her zaman olduğu gibi yine Miss Pebmarsh'ın kişiliğinden fazlasıyla etkilenmişti. Ona veda edip gitti.

Miss Waterhouse da evdeydi. Kadın, birini biçimsiz bir durumda yakalamak istermiş gibi çabucak kapıyı açtı. Sonra, "Yine mi siz?" diye bağırdı. "Bütün bildiklerimi size anlattım ya?"

Hardcastle sakince kadını süzdü. "Size sorulan sorulara cevap vermiş olduğunuzu biliyorum. Fakat her şeyi çabucak sorup bitirmek

mümkün değil. Bazı konuları öğrenmek istiyorum."

"Bunun sebebini anlayamadım. Zaten bu olay beni perişan etti." Miss Waterhouse, bu işlere sebep olan müfettişmiş gibi adama dik dik bakıyordu. "İçeriye gelin... İçeriye gelin. Bütün gün paspasın üstünde duracak değilsiniz ya? İçeriye girip oturun ve istediğiniz soruları sorun. Fakat daha ne sorabileceğinizi aklım almıyor. Dediğim gibi telefon etmeye çıktım. Telefon kulübesinin kapısını açınca kızı gördüm. Hayatımda bu kadar fena olduğumu hatırlamıyorum. Hemen koşup sokaktaki polisi çevirdim. Ondan sonra ne olduğunu da öğrenmek istersiniz belki... Eve dönüp ilaç niyetine bir kadeh konyak içtim." Miss Waterhouse sert bir sesle, "İlaç niyetine," diyerek tekrarladı.

Hardcastle anlayışlı bir tavır takındı. "Çok doğru hareket etmişsiniz, Miss Waterhouse."

Kadın, "Hepsi bu kadar," diye kestirip attı.

"Bu kızı daha önceden görmediğinizden emin misiniz?"

Miss Waterhouse, "Belki de defalarca görmüşümdür," diye cevap verdi. "Fakat hatırlamıyorum. Ona sinemada, lokantada veya otobüste rastlamış olabilirim."

"Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'nda stenografmış."

"Şimdiye kadar hiç sekreter kullanmadım. Belki de ağabeyimin çalıştığı Gainsford ve Swettenham Şirketi'nde bulunmuştu. Yani bunu mu kastediyorsunuz?"

Müfettiş, "Ne münasebet," dedi. "Böyle bir şey düşünmedim bile. Sadece o kızın bugün öldürülmeden önce sizi ziyaret edip etmediğini

anlamak istiyordum."

"Beni ziyaret etmek mi?... Nasıl olur? Neden kız, beni görmeye gelsin?"

Hardcastle, "Orasını biz bilemeyiz," diye mırıldandı. "Fakat biri, kızın bugün sizin bahçe kapınızdan içeriye girdiğini görmüş olabilir... Buna ne dersiniz?" Gözlerini kadına dikerek masumca baktı.

"Biri kızın bahçe kapısından içeriye girdiğini mi görmüş? Saçma... Çok saçma..." Kadın durakladı. "Belki de..."

"Evet..." Hardcastle heyecanlanmıştı, ama buna rağmen hislerini saklamasını gayet iyi biliyordu.

"Belki de kız kapının altından bir broşür filan atıp gitmiştir... Atom silahlarının terk edilmesi için yapılacak toplantıya dair bir broşürdü sanırım. Zaten her gün birkaç broşür buluyorum. Belki de kız gelip mektup kutusuna bir broşür veya reklam kartı atmıştır. Fakat öyle yaptıysa bile benim bunda ne suçum var?"

"Haklısınız. Şimdi telefon konuşmasına gelelim. Siz telefonunuzun bozuk olduğunu iddia ediyorsunuz. Halbuki santral böyle bir şey olmadığını söyledi."

"Santral memurları her şeyi söylerler! İstediğim numarayı çevirince acayip bir ses duydum. Bu meşgul işareti de değildi. Onun için çıkıp telefon kulübesine gittim."

Hardcastle ayağa kalktı. "Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat tahminimize göre öldürülen kız bu civarda birini ziyarete gelmiş."

Kadın, "O halde sokaktaki bütün evlere uğrayacaksınız," dedi. "Bana kalırsa o kız, bitişikteki eve, yani Miss Pebmarsh'a gitmiştir."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsunuz?"

"Öldürülen kızın stenograf olduğunu söylediniz. Aklımda kaldığı kadarıyla geçen gün o adam öldürüldüğü zaman da Miss Pebmarsh Cavendish Bürosu'na telefon edip bir sekreter istemişti."

"Öyle iddia ettiler fakat Miss Pebmarsh böyle bir şey yapmadığını söyledi."

Miss Waterhouse, "Bana sorarsanız," dedi. "O kadın çıldırmış. Öyleyse, kimse benim sözümü dinlemez. Ancak iş işten geçtikten sonra haklı olduğunu anlarlar. Miss Pebmarsh'ı kastediyorum... Herhalde bunadı galiba. Sağa sola telefon edip sekreter istedikten sonra bunu unutuyor."

"İyi ama Miss Pebmarsh cinayet işleyebilir mi?"

"Ben cinayetten veya başka suçlardan bahsetmedim ki... Sadece kadının evinde birinin öldürülmüş olduğunu biliyorum. Fakat bir an olsun Miss Pebmarshın bu işte parmağı olduğunu iddia etmedim. Hayır... Hayır... Sadece kendisi bazı sabit fikirlere kapılmış. Vaktiyle bir kadın tanımıştım. Daima şekerciye telefon edip yarım kilo çikolata isterdi. Çikolatayı yolladıkları zaman da böyle bir şey istemediğini söylerdi. Miss Pebmarsh da böyle..."

Hardcastle içini çekti. "Tabii... Tabii. Böyle şeyler olabilir." Waterhouse'dan izin isteyen adam evden ayrıldı.

Müfettiş kendi kendine, "Miss Waterhouse gibi aklı başında bir kadının o sözleri söylemesine şaştım," dedi. "Öyleyse, kadın

öldürülen kızın kendi evine girdiğine inandıysa, şüpheyi Miss Pebmarshın üstüne çekmek için bu yalanı uydurmuş olabilir."

Hardcastle saatine bakarak Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na gidip konuşabilecek vakti olduğunu anladı. Zaten büronun saat 14.00'de açılmış olduğunu biliyordu. Belki de oradaki kızlardan bir şeyler öğrenirdi. Hem Sheila Webb de büroda olabilirdi...

Müfettiş büroya girince kızlardan biri ayağa kalktı. "Siz Müfettiş Hardcastle'sınız, değil mi?... Miss Martindale sizi bekliyordu."

Genç kız, adamı içerideki odaya aldı. Miss Martindale ise müfettişi görür görmez hücuma geçti. "Bu bir rezalet, müfettiş bey! Büyük bir rezalet! Bu işin iç yüzünü hemen ortaya çıkarmalısınız! Boş yere vakit kaybetmeyin. Güya polislerin herkesi koruması lazım.... Bu büroda çalışanların da korunmaya ihtiyaçları var. Kızlarımı korumanızı istiyorum. Bunu elde etmek için de elimden geleni yapacağım."

"Miss Martindale emin olun..."

"Kızlarımdan ikisinin de kurban edildiğinin farkında değil misiniz? Aramızda dolaşan anormal bir insan var. Bu işin içyüzünü ortaya çıkarmalısınız, müfettiş bey."

"Ben de zaten bu meseleyi çözümlemeye çalışıyorum, Miss Martindale. Belki bana yardım edersiniz diye buraya geldim."

"Yardım mı? Ben size nasıl yardım edebilirim? Yardım edebilecek durumda olsaydım, şimdiye kadar size gelmez miydim sanıyorsunuz? Zavallı Edna'yı kimin öldürdüğünü bulmalısınız."

Hardcastle, "Bize biraz zaman verin, Miss Martindale," diye mırıldandı.

"Zaman mı? O zavallı çocuk öldüğü için elinizde bol zaman var sanıyorsunuz galiba? Belki de diğer kızlarımdan birini de öldürmeye kalkacaklar."

"Böyle bir şeyden korkmanıza gerek yok, Miss Martindale."

"Bu sabah uyandığınız zaman herhalde o kızın öldürülebileceği aklınıza gelmemişti, değil mi, müfettiş bey? Öyle olsaydı, kızı korumak için bazı tedbirler alırdınız. Onun için diğer kızlara bir şey olduğu vakit veya birinden biri öldürüldüğü zaman yine siz aynı şekilde şaşırıp kalacaksınız. Bu iş bir deli saçmasından farksız... Siz de bunun çok acayip bir şey olduğunu itiraf edersiniz herhalde... Tabii, gazetede okuduklarımız doğruysa, demek istiyorum. Mesela o saatler... Bu sabah soruşturmada saatlerden bahsedilmedi."

"Resmi soruşturmada mümkün olduğu kadar az bilgi vermeye gayret ettik, Miss Martindale... Zaten biliyorsunuz soruşturmayı da başka güne bıraktılar."

Gözlerinden ateş saçılan Miss Martindale tekrar müfettişi süzdü. "Hiçbir mazeret kabul etmiyorum. Bu konuda bir şeyler yapmalısınız."

"Bana verebileceğiniz bir bilgi yok mu? Örneğin Edna'nın anlatmış olduğu bir şey... Genç kız bir şeye üzülmüyor muydu? Gelip size akıl danışmadı mı?"

Miss Martindale, "Edna bir şeye üzülseydi bana gelir söylerdi," diye cevap verdi. "Fakat üzüntüsü olduğunu bilmiyordum. Neye

üzülüyordu acaba?"

Zaten Hardcastle da bu sorunun cevabını öğrenmek istiyordu. Fakat Miss Martindale'den bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden, "Büronuzda çalışan kızlarla konuşmak isterim," dedi. "Anladığım kadarıyla Edna Brent dertlerini veya üzüntülerini size açamamış, fakat belki arkadaşlarıyla konuşmuştur."

Kadın dudağım büktü. "Olabilir. Zaten kızlar vakitlerini dedikoduyla geçiriyorlar. Dışarıdan ayak sesim duyulur duyulmaz hepsi makinelerin tuşlarına basmaya başlıyorlar. Fakat ondan önce ne yapıyorlar sanıyorsunuz. Konuşuyorlar. Dedikodu... Dedikodu..." Kadın biraz sakinleşti. "Buradayken onlarla konuşmak ister misiniz? Kızların bir kısmını dışarıya işe yolladım. İsterseniz onların da isimlerini ve ev adreslerini verebilirim."

"Teşekkür ederim, Miss Martindale."

"Herhalde onlarla yalnız konuşmak istersiniz. Ben yanlarında olursam rahat konuşamazlar."

Kadın odasına girdi, kapıyı da hızlı bir şekilde çekip kapattı. Üç kız şaşkın şaşkın müfettişe baktılar. Adam hepsine şöyle bir göz atıp konuşacağı kızlar hakkında bir fikir edinmeye çalıştı... Gözlüklü, sarışın bir kız... Müfettiş, güvenilecek bir tip, diye düşündü. "Fakat pek zekiye benzemiyor... Fırtınadan yeni kurtulmuş gibi karmakarışık saçlı güzelce bir esmer... Kızın gözlerinden hiçbir şeyi kaçırmadığı anlaşılıyordu. Fakat belki de belleği pek kuvvetli değildi. Bu yüzden kız her şeyi abartarak anlatacaktı. Üçüncüsü ise durmadan gülen bir tipti. Müfettiş onun bütün söylenenleri hemen kabul edeceğini anladı.

Hardcastle dostça bir tavır takınıp sakince konuşmaya başladı. "Herhalde hepiniz burada çalışan Edna Brent'in başına gelenleri duymuşsunuzdur."

Kızlar başlarını salladılar.

"Bu meseleyi nasıl öğrendiniz?"

Üç kız, kimin cevap vermesi gerektiğini tayin etmek istermiş gibi birbirlerine baktılar. Sonunda ismi Janet olan sarışının konuşmasına karar verildi.

Genç kız, "Edna, saat 14.00 olmasına rağmen işe gelmedi," diye açıkladı. "Halbuki her zaman vaktinde gelirdi."

Maureen adlı esmer de atıldı. "Kızıl Kedi fena halde sinirlendi." Kız birdenbire sustu. "Yani Miss Martindale demek istedim."

Üçüncü kız gülmeye başladı. "Biz, ona Kızıl Kedi diyoruz da."

Müfettiş, hiç de fena isim değil, diye düşündü.

Maureen içini çekti. "Kendisi bazen bir canavara dönüşüyor. Adeta insana saldırıyor. Bize Edna'yı sorup onun büroya gelip gelmeyeceğini anlamaya çalıştı. "Gelmediğine göre bari bir mazeret uydursaydı," dedi.

Sarışın kız lafa karıştı. "Miss Martindale'e Edna’nın bizimle soruşturmaya geldiğini anlattım. Fakat soruşturmadan sonra kendisini göremedik. Nereye gittiğini de anlayamadım dedim."

Hardcastle, "Ya, öyle mi?" diye sordu. "Demek Edna’nın soruşturmadan sonra nereye gittiğini bilmiyorsunuz?"

Maureen atıldı. "Beraber öğle yemeği yememizi teklif ettim. Fakat Edna’nın düşündüğü bir şey vardı. Yemek yiyecek vakti olmadığını ve bir şey alıp büroda yiyeceğini söyledi."

"O halde, büroya dönmeye kararlıydı."

"Tabii. Tabii. Hepimiz buna mecburduk zaten."

"Son günlerde Edna Brent'de bir değişiklik fark ettiniz mi? Yani kızda endişeli veya üzüntülü bir hal var mıydı? Sizlere böyle bir şeylerden bahsetti mi? Bildiğiniz bir şey varsa bana söylemenizi rica edeceğim."

Kızlar birbirlerine baktılar. Fakat bir şey saklamaya çalışmadıkları belliydi. Özellikle birbirlerine soru sorar gibiydiler.

Maureen, "Edna her zaman endişeliydi," diye cevap verdi. "Daima hata yapar, üzülüp dururdu... Kafası biraz ağır çalışırdı."

Gülen kız da ekledi. "Nedense bütün aksilikler ve garip şeyler Edna’nın başına gelirdi. Geçen gün ayakkabısının topuğu çıkmıştı."

Hardcastle başını salladı. "O olayı hatırlıyorum." Adam, kızın üzgün üzgün kırılan topuğa bakışını hatırlamıştı.

Janet, "Bugün Edna saat 14.00'de buraya gelmeyince kötü bir şey olduğunu anladım," dedi. Kız ciddi bir tavırla müfettişe baktı.

Hardcastle ise kızı kötü kötü süzdü. Her şey olup bittikten sonra önceden durumu anlamış olduğunu iddia eden insanlardan nefret ederdi. Müfettiş, Janet'in böyle bir şey hissetmemiş olduğundan emindi. Bilakis kız, Edna, Kızıl Kedi'den azar işitecek, diye düşünmüş olacaktı.

Hardcastle diğerlerine dönerek, "Olanları ne zaman duydunuz," diye sordu.

Kızlar yine bakıştılar. Durmadan gülen kız kıpkırmızı kesildi. Yan gözle Miss Martindale'in kapısına baktı. "Şey... Şey ben beş dakika için bürodan çıktım. Pasta alıp eve götürecektim. Oysa biz bürodan çıkıncaya kadar dükkânda pasta filan kalmıyor... Köşedeki pastaneye gittim. Oradaki kadın, beni iyi tanır... 'Kız sizin büroda çalışıyordu, değil mi şekerim?' diye sordu. Ben de, 'Kimi kastediyorsunuz?' dedim. 'Canım telefon kulübesinde ölü bulunan kızdan bahsediyorum,' diye cevap verdi. Ne kadar şaşırdığımı bilemezsiniz! Bunun üzerine koşa koşa büroya dönüp durumu arkadaşlarıma anlattım. Sonunda olanları Miss Martindale'e söylemeye karar verdik. O sırada Miss Martindale odasından fırlayıp, 'Ne yapıyorsunuz?' diye bağırdı. 'Hiç daktilo sesi duyulmuyor,' dedi."

Sarı saçlı kız söze devam etti. Onun üzerine ben, "Kabahat bizde değil," diye cevap verdim. "Edna hakkında korkunç bir şey duyduk, Miss Martindale."

"Peki, o zaman Miss Martindale ne yaptı?"

Esmer kız, "Önce inanmadı," diye cevap verdi. "Saçmalıyorsunuz!" diye bağırdı. "'Gidip dükkânlarda gereksiz dedikoduları mı dinliyorsunuz. Herhalde başka bir kızdır. Neden Edna olsun,' dedikten sonra odasına gidip polis merkezine telefon etti ve anlattıklarımızın doğru olduğunu anladı."

Janet sayıklar gibi, "Fakat, Edna'yı neden öldürsünler?" diye mırıldandı. "Bunun sebebini anlayamadım."

Esmer kız da atıldı. "Edna’nın erkek arkadaşı falan yoktu ki."

Üçü birden dönüp müfettişe baktılar. Bu sorunun cevabını ondan alabileceklerini ümit ediyorlardı sanki. Adam içini çekti. Kızlardan bir şey öğrenememişti. Öyleyse belki diğer kızlar kendisine yardım edebilirlerdi. En son Sheila Webb de vardı. "Sheila Webb'le Edna Brent yakın mıydılar?"

Kızlar boş gözlerle birbirlerine baktılar. "Hayır, sanmıyorum."

"Miss Webb nerede?"

Müfettişe, Sheila Webb'in Profesör Purdy'yi görmek üzere Curlew Oteli'ne gittiğini söylediler.

Bölüm 19

O sırada dikte etmekte olan Profesör Purdy telefon çalınca fena halde sinirlendi. "Kim?... Ne?... Yani şimdi burada mı? Kendisine, yarın olmaz mı, diye sorun... Pekâlâ... Pekâlâ... Söyleyin de yukarıya gelsin."

Adam sinirli sinirli, "Her defasında bir şey çıkıyor," diye mırıldandı. "Durmadan müdahale ederlerse nasıl ciddi çalışabiliriz?" Yüzünü buruşturarak Sheila Webb'e baktı. "Nerede kalmıştık, yavrum?"

Sheila'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan kapı çaldı. Profesör Purdy üç bin yıl önceki kronolojik sıralamayı kesip öfkeyle, "Evet?" dedi. "Evet içeri girin, ne var? Özellikle bugün öğleden sonra rahatsız edilmememi rica etmiştim."

"Çok affedersiniz efendim... Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Nasılsınız, Miss Webb?"

Ayağa kalkmış olan genç kız defterini masaya bıraktı. Hardcastle, Sheila'nın gözlerindeki korkuyu hissetti.

Profesör sert bir sesle tekrar sordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Ben Müfettiş Hardcastle... Miss Webb, beni tanır..."

Profesör, "Ya öyle mi?" dedi... "Ya?..."

"Miss Webb'le biraz görüşmek istiyordum."

"Bekleyemez misiniz? Şu anda gelmeniz çok tatsız oldu... Çok tatsız. Tam önemli bir noktayı halletmeye çalışıyorduk. Miss Webb on beş dakika sonra... veya yarım saat sonra işi bırakacak... Eyvah, saat 18.00 olmuş?"

Hardcastle'ın sesi ifadesiz olmakla beraber bir hayli sertti. "Çok üzgünüm, Profesör Purdy."

"Pekâlâ... Pekâlâ... Herhalde bir trafik suçu değil mi? Şu trafik polisleri de işlerine fazla düşkün doğrusu. Geçen gün biri arabamı dört buçuk saat park edilmeyecek bir yerde bıraktığımı iddia etti. Halbuki buna imkân yok..."

"Bu arabayı izinsiz park etmekten daha önemli bir mesele, Profesör Purdy."

"Anlıyorum... Hem senin araban da yok değil mi yavrum?" Adam dalgınca Sheila Webb'e baktı. "Evet, buraya otobüsle geldiğini hatırladım. Müfettiş bey, ne var?"

"Edna Brent adlı bir kız hakkında görüşecektim." Sheila Webb'e döndü. "Herhalde olanları duydunuz..."

Genç kız, adama bakakaldı. Güzel gözleri lacivert denilecek kadar koyu maviydi. Bu gözler müfettişe birini hatırlattı. "Edna Brent mi dediniz?" Kız kaşlarını kaldırdı. "Evet, kendisini tanıyorum tabii. Edna'ya ne olmuş?"

"Demek daha haberiniz yok. Bugün öğle yemeğini nerede yediniz, Miss Webb?"

Genç kızın yanakları kızardı. "Bir arkadaşımla Ho Tung lokantasında yedim... Tabii, bu sizi ilgilendirmez..."

"Yemekten sonra büroya döndünüz mü?"

"Cavendish Daktilo ve Sekreterlik Bürosu'nu kastediyorsunuz herhalde. Oraya telefon ettim. Saat 14.30'da Purdy'nin yanında olmamı söylediler."

Profesör de lafa karıştı. "Evet, doğru... 14.30'da. O zamandan beri de çalışıyoruz. Eyvah, akşamüstü çay ısmarlamayı unuttum. Affedersiniz Miss Webb çay saatini kaçırdık. Keşke bana haber verseydin."

"Sorun değil, Profesör Purdy... Emin olun sorun yok."

Profesör, "Hata ettim," dedi. "Hata ettim... Neyse ben lafa karışmayayım. Müfettiş bey, sana bazı sorular sormak istiyormuş."

"Demek Edna Brent'in başına gelenleri bilmiyorsunuz?"

Sheila'nın sesi birdenbire yükseldi. "Edna’nın başına gelenler mi? Ne demek istiyorsunuz? Yoksa kendisi bir kazaya mı uğradı?... Araba altında mı kaldı?"

Profesör de, "Hız çok tehlikelidir," diye atıldı.

Hardcastle başını salladı. "Evet, Edna'ya bir şey oldu." Susup sert bir tavırla ekledi. "Bugün kızı saat yarımda bir telefon kulübesinde boğmuşlar."

Profesör biraz ilgilenir gibi oldu. "Telefon kulübesinde mi?"

Sheila Webb bir şey söylemedi. Gözlerini dikmiş müfettişe bakıyordu. Gözleri büyümüş ağzı hafifçe açılmıştı. Hardcastle, demek sen bu haberi şimdi duydun, diye düşündü. Ya da şimdiye kadar rastladığım en iyi oyunculardan birisin."

Profesör, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Telefon kulübesinde boğulmuş ha? Bu bana çok acayip geldi... Çok acayip. Böyle bir iş yapacak olsaydım kendi hesabıma öyle bir yer seçmezdim. Ne münasebet... Allah, Allah. Zavallı kız. Ona çok acıdım."

"Edna öldürülmüş mü? Fakat neden?"

"Miss Webb önceki gün Edna Brent'in sizi görmeye çalıştığını ve teyzenizin evine gelip dönmenizi beklediğini biliyor musunuz?"

Profesör utanarak, "Yine suç bende," dedi. "O gece Miss Webb'i geç saatlere kadar burada tuttum... Hatırladığım kadarıyla çok geç saatlere kadar burada kaldı. Bu konuda kendimi hâlâ suçlu hissediyorum. Yavrum, bana sık sık zamanı hatırlatmalısın. Bunu yapman gerekir."

Sheila onayladı. "Teyzem, Edna'nın geldiğini bana söyledi. Fakat ortada önemli bir şey olduğunu bilmiyordum. Edna'nın başı dertte miymiş?"

Müfettiş, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Siz açıklamazsanız, yine de bilemeyeceğiz."

"Ben mi açıklayacağım? Bunu ben nereden bileyim?"

"Belki Edna Brent'in sizi neden aradığı hakkında bir fikriniz vardır."

Kız, hayır der gibi başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki size hiçbir şey ima etmedi mi?" Büroda konuşurken endişelerinden söz etmedi mi?"

"Hayır, hayır, Edna böyle bir şey yapmadı. Zaten dün büroya gitmedim. Landis Bay'de oturan bir yazarın yanındaydım. Bütün gün de orada kaldım."

"Edna son günlerde üzüntülü değil miydi?"

"Şey... Edna her zaman üzüntülü ve endişeliydi. Nasıl anlatayım bilmem ki?... Kendisi hiçbir şeyden emin değildi. Yani yaptığı şeyin iyi mi, kötü mü olduğunu ayırt edemezdi. Örneğin bir seferinde Armand Levine'in kitabını daktiloya çekerken tam iki sayfa atlamıştı. Fena halde üzülüp ne yapacağını şaşırdı. Zira bu eksikliğin farkına varmadan önce yazıyı yazara yollamıştı."

"Anlıyorum. Demek o zaman gelip ne yapması gerektiğini sizden sordu."

"Evet... Ben de hemen yazara bir mektup yazıp eksik sayfaları göndermesini söyledim. Zira yazarlar romanlarını hemen okumazlar. Adamdan özür dileyip Miss Martindale'e şikâyet etmemesine çalış, dedim. Fakat Edna bunu yapmak istemediğini söyledi."

"Yani böyle sorunlar çıkınca Edna gelip akıl mı sorardı?"

"Evet, her zaman... Fakat işin kötüsü bizler onun ne yapması gerektiği konusunda bir türlü anlaşamadık. Bu yüzden Edna daha çok şaşırdı."

"Demek Miss Brent'in bir derdi olduğu zaman sizlerden birine başvurması normaldi... Böyle şeyler sık sık olur muydu?"

"Evet, sık sık olurdu."

"Bu kez Edna'nın daha büyük bir derdi olabileceğini tahmin etmiyor musunuz?"

"Sanmam. Ne gibi ciddi bir derdi olabilir?"

Müfettiş, Sheila Webb'in göründüğü kadar sakin olup olmadığını merak etmekteydi.

Genç kız hızlı hızlı hatta nefes nefese konuşmaya başladı. "Benimle ne konuşmak istediğini bilmiyorum. Hem teyzemin evine gelip benimle orada konuşmak istemesine de bir anlam veremedim."

"Anlaşılan Edna derdini size büroda açamamıştı. Yani diğer kızların yanında konuşmak istemiyordu, diyelim. Belki de anlatacağı şeyin ikinizin arasında kalması gerekiyordu. Böyle bir şey olamaz mı?"

"Hiç sanmıyorum. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiyorum. Olamaz." Kız hızla nefes alıp vermeye başladı.

"Demek bana yardım edemeyeceksiniz, Miss Webb?"

"Hayır, çok üzgünüm. Edna’nın başına gelenlere çok üzüldüm, ama size faydalı olabilecek bir şey bilmiyorum."

"9 Eylül'de olan olayla bu cinayeti birbirine bağlayacak bir şey de bilmiyor musunuz?"

"Yani... Yani... Wilbraham Crescent'deki o adamı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, onu kastettim."

"Fakat, nasıl olur? Edna o konuda ne bilebilirdi ki?"

Müfettiş, "Belki önemli bir şey değil," diye cevap verdi. "Ama yine de bir şey bilebilirdi. Ufak da olsa herhangi bir şeyin bize faydası dokunabilir." Bir an sustu. "Edna’nın öldürüldüğü telefon kulübesi Wilbraham Crescent'de... Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu, Miss Webb?"

"Hayır, hiçbir anlamı yok."

"Bugün Wilbraham Crescent'e gittiniz mi?"

Genç kız şiddetle, "Hayır, gitmedim," diye bağırdı. "O civara bile gitmedim. Zaten orası korkunç bir yermiş gibi geliyor bana. Keşke oraya hiç ayak basmasaydım... Keşke bu işe karışmasaydım. O gün neden özellikle beni istediler? Neden Edna o civarda öldürüldü? Bunları bulmalısınız müfettiş bey... Bulmanız şart."

Müfettiş, kıza baktı. "Zaten bulmak zorundayız, Miss Webb." Sesinde tehditkâr bir ifade vardı. "Bundan emin olabilirsiniz."

Profesör Purdy, "Titriyorsun yavrum," diye mırıldandı. "Bir kadeh sherry içmelisin... Bu kanıdayım... Evet bu kanıdayım..."

Bölüm 20

Colin Lamb Anlatıyor

Londra'ya döner dönmez gidip Beck'i gördüm.

Albay elindeki puroyu sallayarak, "O senin hilal saçmasının bir anlamı varmış galiba," dedi.

"Demek, sonunda bir şey bulabildin?"

"Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim ama belki de sen haklısın. Wilbraham Crescent'de 62 numarada oturan inşaat mühendisi Bay Ramsay göründüğü gibi bir insan değilmiş. Son zamanlarda bazı garip işlere karışmış."

"Fakat karısına böyle söylememiş."

"Olabilir, ama adam Romanya'ya gitmiş. Şimdi orada."

"Bana bilgi verecek misiniz?"

"Hayır, kâğıtlarını aldığın zaman kiminle bağlantıya geçeceğini öğreneceksin. Bay Ramsay hakkında mümkün olduğu kadar bilgi edinmeye çalış."

Konuyu değiştirmek için, "Tahminlerin doğru çıkması insanın hoşuna gidiyor," diye mırıldandım.

"Hilal işinde haklısın. Yalnız numara yanlış 61 numarada namuslu bir inşaatçı oturuyor. Yani bizim açımızdan namuslu demek istiyorum."

"Diğerleri hakkında da soruşturma yaptırdınız mı?"

"Diana Villası, Ay Işığı ilahesi Diana kadar temiz. Kediler hakkında bir hayli bilgi edindik. McNaughton'la biraz ilgilenmedik değil. Bildiğin gibi adam emekli bir profesörmüş... Matematik profesörü. Anlaşılan çok da kıymetli bir öğretmenmiş. Sıhhatinin bozulduğunu iddia ederek birdenbire istifa etmiş. Belki iddiası doğrudur, ama adam kanlı canlı gözüküyormuş. Üstelik profesör bütün eski ahbap ve dostlarından da uzaklaşmış... Bu biraz garip..."

"Maalesef," dedim. "Bu işe girince herkesin hareketi insana şüpheli geliyor."

Albay Beck içini çekti. "Bu konuda haklısın, Colin. Bazen senin bile karşı tarafa geçtiğinden şüpheleniyorum. Zaman zaman kendimden bile şüphelendim. Karşı tarafa çalıştığımı sandım. Sanki karşı tarafa hizmet ettikten sonra tekrar bizim için çalışmaya başlamıştım! Bu tam anlamıyla bir deli saçması."

Uçak gece onda kalkacağı için önce gidip Hercule Poirot'yu gördüm. Bu kez dostum sirop de cassis içiyordu. (Sizin anlayacağınız frenk üzümü şurubu.) Bana da ikram etti, ama ben kabul etmedim. George viski getirdi. Her şey eskisi gibiydi.

Poirot, "Seni üzgün görüyorum," dedi.

"Ne münasebet? Sadece Avrupa'ya gidiyorum."

Dikkatle yüzüme baktı. Başımı salladım.

"Demek böyle ha?"

"Evet, öyle."

"Sana başarılar dilerim."

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız? Ev göreviniz ne âlemde?"

"Pardon."

"Crowdean saat cinayeti ne oldu..."

Poirot, "Bana bıraktığın kâğıtları ilgiyle okudum," diye cevap verdi.

"Fakat o kâğıtlarda bir şey yoktu."

"Özellikle, bu insanlardan ikisi çok aydınlatıcı laflar etmişler..."

"Hangileri?... Hem ne söylemişler?"

Poirot damarıma basmak istermiş gibi notlarımı dikkatle tekrar okumamı söyledi.

Poirot, "Dört-on-üç'ü hatırla," dedi. "Veya dört-on-üç... Evet... Evet, yine aynı model."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot gözlerini kapattı. "O kartta bir tek şey eksikmiş. Kana batırılmış bir parmak izi."

Şüpheyle yüzüne baktım. "Bu mesele hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Olay gitgide aydınlanıyor... Her zaman olduğu gibi katil işi tadında bırakmasını bilmiyor tabii."

"İyi ama katil kim?"

Poirot bu sorumu geçiştirdi. "Sen burada yokken, bazı şeyleri tetkik etmeme razı olur musun?"

"Ne gibi şeyler?"

"Yarın sekreterim Miss Lemon'a eski avukat arkadaşlarımdan Bay Enderby'e bir mektup yazmasını söyleyeceğim. Sonra kadına Somerset House'daki evlenme kayıtlarına bakmasını isteyeceğim... Bir de deniz aşırı bir telgraf çektireceğim."

"Fakat, dürüst hareket etmiyorsunuz," dedim. "Hani oturup düşünecektiniz."

"Özellikle oturup düşünüyorum. Sadece Miss Lemon vardığım sonucun doğru olduğunu ortaya çıkaracak bazı şeyleri öğrenecek. Hem ben bilgi istemiyorum ki, sadece vardığım sonucun doğru olduğunu ispat etmek istiyorum."

"Sizin bir şey bildiğinizi sanmıyorum! Sadece blöf yapıyorsunuz. Daha kimse ölen adamm kimliğini bile bilmiyor..."

"Ben biliyorum."

"Peki, ismi nedir?"

"Hiç bilmem... Zaten adamın ismi önemli değil. Anlayabilecek misin bilmiyorum. Adamın ne olmadığını değil, ne olduğunu biliyorum."

"Bir şantajcı mı?"

Poirot gözlerini kapattı.

"Özel dedektif mi?"

Poirot gözlerini açtı. "Geçen sefer olduğu gibi sana meşhur bir sözü tekrarlıyorum. Bundan başka bir şey söyleyecek değilim."

Dostum ciddi bir tavırla başladı. "Dilly, Dilly, Dilly, gel ve öl"

Bölüm 21

Müfettiş Hardcastle masanın üstünde duran takvime bir göz attı. 20 Eylül tarihli gazetelere adamm fotoğrafım bastırıp üstüne de, "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye yazdıktan sonra, polis merkezinin telefonları hiç susmadı ve her gün bir sürü mektup gelmişti. Bunları hatırlayan Hardcastle acı bir şekilde içini çekti. Adamı tanıdığını iddia eden ne kadar çok insan vardı?

Fakat müfettiş, bugün biraz ümitliydi. Tekrar masasındaki mektuba bir göz attı. Merlina Rival... Hardcastle bu ismi pek beğenmemişti. Müfettiş zile basınca Komiser Yardımcısı Cray içeriye girdi.

"Şu Bayan Rival denilen kadın daha gelmedi mi?"

Cray, "Şimdi geldi efendim," dedi. "Ben de size haber verecektim."

"Nasıl birine benziyor?"

Cray bir süre düşündükten sonra, "Tiyatro sanatçısına benziyor," diye mırıldandı. "Çok boyalı... Üstelik boyanmasını da pek bilmiyor. Fakat, kadının güven veren bir hali var..."

"Üzgün mü?"

"Hayır, böyle bir şey fark etmedim."

Hardcastle, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Kadını içeriye al."

Cray çıkıp biraz sonra yanında bir kadınla döndü. "Bayan Rival sizi görmek istiyor, efendim."

Müfettiş ayağa kalkıp kadının elini sıktı. Kadın elli yaşında falandı. Fakat uzaktan... epey uzaktan bakılacak olursa otuzunda duruyordu.

Hardcastle, "Sizi gördüğüme çok memnun oldum, Bayan Rival," dedi. "Bize yardım edebileceğinizi sanıyorum."

Bayan Rival gülümsedi. "Bundan pek emin değilim." Kadın özür diler gibi konuşuyordu. "Fakat fotoğrafı Harry'ye benzettim... Harry'ye çok benziyordu. Ama, belki de adamm kocamla ilgisi bile yoktur. Boş yere vaktinizi almayacağımı ümit ederim."

Müfettiş, "Böyle düşünmeyin," diye cevap verdi. "Bu işte yardıma ihtiyacımız var."

"Anlıyorum. İnşallah bir hata yapmam. Zira kocamı görmeyeli seneler oldu."

"Kocanızı en son ne zaman görmüştünüz? Durumu biraz incelememiz fena olmayacak."

Bayan Rival, "Ben de bunu hesaplamaya çalışıyorum," diye gülümsedi. "Trende gelirken hep bunu düşündüm... Ne tuhaf değil mi, bir türlü yıllını hatırlayamıyorum? Galiba mektubumda kocamı on seneden beri görmediğimi yazmıştım. Fakat aslında aradan daha fazla zaman geçmiş. Biliyor musunuz, aşağı yukarı on beş yıl olmuş. Zaman ne çabuk geçiyor?" Kadın zeki bir tavırla ekledi. "İnsan genç kalabilmek için yıllarını hesaplamak istemiyor galiba. Ne dersiniz?"

Müfettiş de gülümsedi. "Haklısınız. Demek aşağı yukarı on beş senedir kocanızı görmediniz. Ne zaman evlenmiştiniz?"

Bayan Rival, "On sekiz sene önce sanırım," diye cevap verdi.

"O zaman nerede oturuyordunuz?"

"Suffolk'ta Shipton Bois adlı bir kasabada. Fena bir kasaba sayılmaz. Oranın pazarları meşhurdur... Fakat pek hayat yoktur. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

"Kocanız ne iş yapıyordu?"

"Sigortacıydı. Daha doğrusu..." Kadın bir süre durdu. "Kendisi sigortacı olduğunu söylüyordu."

Müfettiş merakla kadına baktı. "Yoksa bunun doğru olmadığını mı düşünüyordunuz?"

"Şey... Hayır, bunu iddia edemeyeceğim... Daha doğrusu o zaman bunu fark edemedim. Daha sonraları kocamın yalan söyleyip söylememiş olduğunu düşündüm. Bir erkek, kolayca böyle bir yalan uydurabilir, değil mi?"

"Bazı durumlarda böyle şeyler olabilir."

"Sigortacı olduğunu iddia eden bir erkek sık sık evinden ayrılabilir."

"Bayan Rival, kocanız sık sık evden ayrılır mıydı?"

"Evet... Fakat ben o zamanlar buna önem vermezdim..."

"Peki daha sonra?..."

Kadın bir süre cevap vermedi. "Bu işi bitirsek fena olmaz. Zaten öldürülen insan Harry değilse..."

Müfettiş, kadının o anda ne düşündüğünü merak etti. Sesinde bir acı vardı. Acaba kadın üzülüyor muydu?... Yoksa, başka bir hisse mi kapılmıştı? Bunu anlayamamıştı.

Hardcastle ayağa kalktı. "Haklısınız. Bir an önce bu işi bitirmek istiyorsunuz." Kadını odadan çıkarıp bekleyen arabaya bindirdi. Yolda giderlerken Bayan Rival biraz sinirliydi. Fakat onda morga giden diğer insanlardan farklı bir durum yoktu. Müfettiş, kadını yatıştırmak için birkaç kelime mırıldandı. "Hiç üzülmeyin... Zaten bir, iki dakika sürecek... Sinirlenecek bir şey yok."

Morg bekçisi cesedin üstündeki örtüyü çekip aldı. Kadın bir an gözlerini dikerek hareketsizce baktı. Sonra derin derin içini çekti. Nefesi de sıklaşmıştı. Birdenbire arkasını dönüp, "Bu Harry," dedi. "Evet... O. Biraz daha yaşlı duruyor... Hem epey değişmiş... ama bu Harry..."

Müfettiş, bekçiye işaret ettikten sonra kadının dışarı çıkmasına yardımcı oldu. Birlikte arabaya binip tekrar merkeze döndüler. Adam ağzını açıp bir kelime söylemedi. Sadece kadının kendine gelmesini bekliyordu. Müfettişin odasına girince bir memur elinde çay tepsisiyle geldi.

"Buyrun, Bayan Rival. Bir fincan çay için. Biraz kendinize gelirsiniz. Ondan sonra konuşuruz."

"Teşekkür ederim."

Kadın fincana bir hayli şeker koyup çayı hızla içti. Sonra, "Biraz daha iyiyim," diye fısıldadı. "Aslında şikâyet edilecek bir şey yok ama... cesedi görünce... midem bulandı."

"Bu adamın kocanız olduğundan emin misiniz?"

"Evet, eminim. Tabii, bir hayli yaşlanmış. Fakat pek fazla değişmemiş. Zaten daima temiz giyinirdi... Kibar tavırlı bir insandı."

Bayan Rival, "Harry giyimine çok dikkat ederdi," diye mırıldandı. "Zaten bu yüzden kadınlar ona ilgi duyardı. Hiçbirinin aklına şüphelenmek gelmezdi."

"Kocanıza kim tutulurdu, Bayan Rival?" Hardcastle'ın sesi son derece yumuşaktı.

Bayan Rival, "Kadınlar," diye cevap verdi. "Zaten Harry hep onlarla meşguldü."

"Anlıyorum. Demek siz bu durumu fark ettiniz."

"Şey... Bir ara şüphelendim. Anlayacağınız sık sık evden uzaklaşıyordu. Erkeklerin ne biçim insanlar olduğunu bilirim... Açıkçası o kadınların sırtından geçiniyordu."

"Ya, öyle mi?"

Kadın başını salladı. "Öyle olması gerekir."

"Peki bunu nasıl öğrendiniz."

"Harry bir keresinde seyahatten döndü. Newcastle'a gittiğini iddia ediyordu. Neyse geri gelip başının dertte olduğunu söyledi... Bir öğretmenle sevişmiş... Sonuçta da bir rezalet çıkmış galiba. O zaman kendisine bir sürü soru sordum. Hiç çekinmeden cevap verdi. Galiba Harry işin içyüzünü bildiğimi sanıyordu."

"Peki, kocanız size de aynı şeyleri yapmaya kalkışmadı mı?"

"Evet yaptı. Ama ben ona bir kuruş dahi vermedim."

"Neden? O zaman kendisine güvenmiyor muydunuz?"

"Ben öyle herkese güvenecek tipte bir insan değilim. Anlayacağınız, erkekler hakkında bir hayli tecrübem var. Onların neler yapabileceklerini gayet iyi bilirim. Hem Harry'nin paramı alıp işe yatırmasını da istemedim. Kendi paramı kendim yatırmayı tercih ettim. İnsan parasından ayrılmamalı. Parayı tutmanın en emin yolu budur. Birçok kadın ve kızın aptallık edip paralarını kaptırdıklarına şahit oldum."

"Kocanız paranızı ne zaman istedi? Evlenmeden önce mi, yoksa sonra mı?"

"Galiba evlenmeden önce böyle bir şey söylemişti ama, ben ilgilenmedim. Harry de hemen bu konuyu kapattı. Evlendikten sonra da bir gün büyük kazanç getirecek bir işten söz etti. Hemen, "İstemem!" dedim. Fakat bunu kendisine güvenmediğim için yaptığımı sanmayın. Erkekler, sık sık iyi fırsatlardan söz ederler ve sonunda paraları gidince şaşırıp kalırlar. Benim onlara güvenim yoktur."

"Kocanızın başı polisle derde girmiş miydi acaba?"

Bayan Rival, "Hayır," diye cevap verdi. "Kadınlar aldatıldıklarını kimseye söylemek istemezler. Fakat anlattığım mesele, başka türlü olmuş. Bu kız veya kadın eğitimliymiş. Yani Harry, onu kandırmasına rağmen, işin sonunu getirememiş."

"Kadının çocuğu mu olacakmış?"

"Evet."

"Diğer kadınların da başına aynı durum gelmiş mi acaba?"

"Öyle sanıyorum." Bayan Rival sözlerine devam etti. "Harry'nin neden bu işi yaptığını bir türlü anlayamadım... Belki para kazanmak için kadınları kandırıyordu."

Hardcastle kibarca, "Kocanızı sever miydiniz, Bayan Rival?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Emin olun bilmiyorum. Herhalde kendisini sevmiş olacağım... Yoksa evlenmezdim."

"Kocanızın vücudunda yara izi, ben veya buna benzer belirli bir şey var mıydı?" Müfettiş, kadına baktı. "Mesela ameliyat izi veya bir sakatlığı?"

Bayan Rival, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

"Kocanız, Curry adını kullanır mıydı?"

"Curry mi? Hayır, sanmam... Daha doğrusu böyle bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum."

Hardcastle karviziti kadına uzattı. "Bunu kocanızın cebinde bulduk."

Bayan Rival, "Demek sigortacılıkta ısrar etmiş," diye mırıldandı. "Herhalde değişik değişik isimler kullanıyor... Yani kullanıyordu demek istiyorum."

"On beş yıldan beri kendisinden haber alamadığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

Kadın aniden gülümsedi. "Bu yıllar içinde bana Noel kartı falan yollamadı... Herhalde bunu kastetmiyorsunuz. Öyleyse Harry, benim nerede olduğumu bilmiyordu ki. Ayrıldıktan sonra ben tekrar sahneye döndüm. Çoğu kez turnelere gidiyordum. O arada Castleton isminden de vazgeçip tekrar Merlina Rival adını aldım."

"Merlina... asıl adınız değil... herhalde?"

"Bunu ben kendim uydurdum. Kimsede olmayan değişik bir isim. Asıl adım Flossie Gapp. Herhalde vaftiz adım Florence olacak ama herkes bana Flossie ya da Flo diye hitap eder. Flossie Gapp. Pek romantik bir isim değil."

"Şimdi ne yapıyorsunuz, Bayan Rival?... Hâlâ sahnede misiniz?"

Kadın istemeyerek, "Arada bir sahneye çıkıyorum," diye cevap verdi.

Hardcastle gayet kibar davranıyordu. "Anlıyorum."

Bayan Rival devam etti. "Çeşitli yerlerde çalışıyorum. Bazen verilen partilere ziyafetlere çağrılıyorum... Ev sahibeliği yapıyorum. Neyse bu sayede yeni yeni insanlarla tanışıyorum. Bazen de şansım dönüyor, iş filan bulamıyorum."

"Harry, Castleton'dan ayrıldığımızdan beri bir haber aldınız mı? Veya kendisinin nerelerde olduğunu duydunuz mu?"

"Hiçbir haber almadım. Hatta Avrupa'ya gittiğini veya öldüğünü sandım."

"Size bir şey soracağım, Bayan Rival. Harry Castleton'un bu semte neden geldiğini biliyor musunuz?... Veya bir tahminde

bulunabilir misiniz?"

"Hayır, bu konuda bir şey bilmiyorum. Zaten bunca sene ne yaptığı hakkında da bir fikrim yok."

"Sahte sigorta poliçesi satma ihtimali var mıydı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Fakat böyle bir şey yapabilecek tipte bir insan değildi. Tehlikeli işlere girişip polisle karşılaşmak istemezdi. Bana kalırsa o yine kadınlarla uğraşıyordu."

"Belki de şantaj yapıyordu!... Ne dersiniz?"

"Orasını bilemem... Belki dediğiniz doğrudur. Kadınlardan biri geçmişinin ortaya çıkarılmasını istememiş olabilir. Harry herhalde yakalanmayacağını düşünüyordu. Zaten, fazla para isteyecek bir tip de değildi. Yani, şantaj yaptığı insanı çileden çıkaracak kadar ileriye gitmeyi düşünmemiştir... Şantaj yaptıysa az miktarlarda para istemiştir." Kadın başını salladı. "Evet... Evet."

"Kadınlar kendisinden hoşlanıyorlardı, değil mi?"

"Evet, nedense ona çabucak tutuluyorlardı. Bana kalırsa Harry'yi kibar bir insan zannettikleri için âşık oluyorlardı."

"Bir küçük husus daha var." Hardcastle odadaki memura emretti. "Saatleri getiriver."

Polis memuru biraz sonra saatlerle birlikte döndü. Bunlar bir tepsinin içinde üzerlerine bir bez örtülmüştü. Hardcastle bezi üstünden alarak saatleri kadına gösterdi. Bayan Rival bunları dikkatle inceledi. "Ne güzel saatler." Eliyle yaldızlı saate dokundu. "Bilhassa bunu beğendim."

"Bu saatleri daha önceden görmediniz mi? Bunların sizce bir anlamı yok mu?"

"Hayır, bir anlamı olması mı lazım?"

"Kocanızla 'Rosemary' ismi arasında bir ilgi var mı?"

"Rosemary mi?... Biraz düşüneyim... Bir kızıl saçlı kadın vardı, ama onun adı... Roselie'ydi. Hayır, Rosemary adında birini hatırlamıyorum. Zaten benim bunu bilmem şart değil. Harry gayet sinsice hareket ederdi."

"Dördü on üç geçtiğini gösteren bir saat görseniz..." Hardcastle sustu.

Bayan Rival güldü. "Çay zamanının yaklaştığını düşünürüm."

Hardcastle içini çekti. "Bayan Rival çok teşekkür ederim. Size minnettarız. Belirtilen resmi soruşturma, söylediğim gibi, öbür gün yapılacak. Mahkemede şahitlik edip kocanızın kimliğini resmen tespit etmenizde bir sorun var mı?"

"Hayır, hayır, gelirim. Öldürülen şahsın kim olduğunu söyleyeceğim değil mi? Yani özel hayatımızdan bahsetmeye gerek yok, sanırım... Yani Harry'nin yaptıklarını anlatmam gerekir mi?"

"Şimdilik buna gerek yok. Sadece öldürülen adamın bir zamanlar evli bulunduğunuz Harry Castleton olduğuna dair yemin edeceksiniz. Zaten Somerset House'daki kayıtlardan evlenme tarihinizi buluruz." Kadının yüzüne baktı. "Nerede evlenmiştiniz?... Bunu hatırlayabiliyor musunuz?"

"Donbrook'da, St. Michael Kilisesi'nde. İnşallah aradan yirmi yıl geçmemiştir. Zira o kadar zaman olduysa kendimi pek yaşlı hissedeceğim."

Kadın kalkıp elini uzattı. Hardcastle, onu geçirdikten sonra masasına oturup elindeki kalemle oynamaya başladı. Bir ara içeriye giren Komiser Yardımcısı Cray, "Kadının ifadesi size yardımcı oldu mu?" diye sordu.

"Sayılır... Herhalde öldürülen adamın asıl adı Harry Castleton değil... Bu da takma isimlerinden biri olacak. Bu adam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyız. Anlaşılan ondan intikam almak isteyen bir sürü kadın varmış."

Cray, "Halbuki dürüst bir adama benziyordu," diye mırıldandı.

Hardcastle içini çekti. "Zaten bu şekilde bir hayli iş görmüş ya."

Müfettiş tekrar üstünde, "Rosemary" yazılı saati düşündü. Acaba kadının biri bunu hatırlanmak için mi bırakmıştı?

Bölüm 22

Colin Lamb Anlatıyor

Hercule Poirot, "Demek döndün," dedi. Kitap ayracını özenle okuduğu sayfanın arasına yerleştirdi. Bu kez koltuğunun yanındaki sehpanın üstünde büyük bir fincan sıcak çikolata vardı. İçecekler konusunda P-irot'nun zevkli olduğu söylenemezdi. Tanrı'ya şükür bu kez bana sıcak çikolata ikram etmedi.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Kötüyüm. Çok kötüyüm. Binadaki daireleri yeniliyorlar. Huzurum bozuldu."

"Daireleriniz yenilenecek fena mı?"

"Evet iyi... ama benim huzurum bozuldu. Her şey yerinden oynayacak. Boya kokusu da cabası!" diyerek bana öfkeyle baktı.

Sonra şikâyetlerini kovalarcasma elini sallayıp sordu. "İşi başardın mı?"

Alçak sesle, "Bilmiyorum," dedim.

"Ah... demek öyle."

"Bulmam istenilen şeyi buldum. Ama aradığım adamı bulamadım. Zaten benden ne istenildiğini de tam olarak anlayamadım. Belge mi

istiyorlardı? Yoksa bir ceset bulmamı mı?"

"Cesetlerden söz edince Crowdean soruşturmasının raporlarını okudum. Cinayet bir ya da birkaç kişi tarafından işlenmiş. Kimliği belirsiz cesedin de kimliği tespit edilmiş."

Başımı salladım. "Harry Castleton, o da kimse."

"Karısı onu tanımış. Crowdean'e gittin mi?"

"Henüz gidemedim. Yarın gitmeyi düşünüyorum."

"Ah, biraz keyfine bakacaksın öyle mi?"

"Şimdi değil. Hâlâ görevdeyim. Bu nedenle oraya gideceğim..." Sözlerime ara verip durdum. "Ben yurtdışındayken orada neler olup bittiğini bilmiyorum. Yalnızca cesedin kimliğinin belirlendiğini öğrendim. Buna ne dersin?"

Poirot omuzlarını silkti. "Beklenen bir şeydi."

"Evet... polis iyi çalışmış..."

"Tabii eşlerin de yardımıyla."

"Bayan Merlina Rival! Ne isim!"

Poirot, "Bana bir şey anımsatıyor, ama ne, bir türlü aklıma gelmiyor."

Düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı, ama ona yardımcı olamadım. Poirot'yu tanıdığım kadarıyla kimbilir neyi hatırlamaya çalışıyordu.

Bir dostumun... kır evine yaptığım bir ziyaret mi, diye Poirot sesli düşündü ve sonra başını salladı. "Hayır... o yıllar önceydi."

"Londra'dan dönünce, Bayan Merlina Rival hakkında Hardcastle'dan öğrendiklerimi gelip size anlatacağıma söz veriyorum."

Poirot elini sallayıp, "Gerekmez," dedi.

"Yani kadın hakkında her şeyi öğrendiniz mi?"

"Hayır, yani onunla ilgilenmiyorum..."

"İlgilenmiyor musunuz... ama neden? Anlamadım."

"Şu an tüm dikkatini ana konulara vermeli. Şimdi daha Edna adındaki kızdan söz et... Şu Wilbraham Crescent'de telefon kulübesinde öldürülen kızdan."

"Size anlattıklarımın dışında başka bilgim yok. O kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Poirot suçlarcasma, "Demek bütün bildiklerin bu kadar," dedi. "Ya da bana kızın zavallı biri olduğunu, onu sekreterlik bürosunda gördüğünü, ayakkabısının topuğunu kırdığından yakındığını söyleyeceksin -birdenbire sustu- "Peki ayakkabasının topuğunu nerede kırmış?" diye sordu.

"Doğrusu, Poirot, bunu nereden bileyim."

"Kıza sorsaydın bilirdin. Eğer doğru soruları sormazsan cinayeti nasıl çözümlersin?"

"Ama kızın ayakkabısının topuğunun nerede kırılmış olmasının ne önemi var?"

"Önemli olmayabilir, ama biz o sırada kızın nerede olduğunu öğrenebiliriz. Tabii bu arada onun kiminle buluştuğu da ortaya çıkar... ya da orada ne gibi işlerin döndüğü."

"Doğrusu hayalgücün makine gibi çalışıyor. Kız ayakkabısının topuğunu ofise yakın bir yerde kırmış. Bunu kendisi söyledi. Pastaneden çörek almaya gitmiş ve tek ayağının üstünde sekerek geri dönmüş. Eve nasıl gideceğini kara kara düşünüyordu."

"Ah, peki eve nasıl dönmüş?" diye Poirot sordu.

Hayretle yüzüne baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Ah... asla doğru dürüst soru sormayı beceremiyorsun. Sonuçta en önemli şeyi bilmiyorsun."

"En iyisi Crowdean'a gelip soruları kendin sorsan," diye iğneledim.

"Şu anda bu olanaksız. Gelecek hafta yazarların eski kitaplarının müsvedde kopyaları açık arttırmayla satılacak..."

"Hâlâ bu merakın devam ediyor mu?"

"Evet," dedi. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Örneğin John Dickson Carr'ın ya da takma adıyla Caster Dickson'un eserlerini ele alalım..."

Polisiye romanlar yazan usta yazarlar hakkında vereceği sözleri dinlemek zorunda kalmamak için çok önemli bir randevum olduğunu söyleyerek oradan kaçtım.

Ertesi akşam Hardcastle evine döndüğü zaman ben merdivende oturuyordum. Arkadaşımı görünce karanlıkta kalkıp onu karşıladım.

"Sen misin, Colin? Merhaba. Yine aniden ortaya çıktın!"

"Evet, onun gibi bir şey."

"Ne zamandan beri kapımın önünde oturuyorsun?"

"Yarım saat kadar oldu."

"Eve giremediğine üzüldüm."

Sinirli sinirli, "Bu eve kolayca girebilirdim," diye cevap verdim. "Bizim aldığımız terbiyeyi biliyorsun."

"O halde neden içeriye girmedin?"

"Senin gururunu kırmak istemedim," diye açıkladı. "Bir polis müfettişinin evine hırsız gibi girilirse, kendisi bir daha insanların yüzüne bakamaz."

Hardcastle cebinden anahtarlarını çıkarıp ön kapıyı açtı. "Haydi içeriye gir... Saçmalamaktan da vazgeç."

Arkadaşım beni oturma odasına alıp içecek bir şeyler hazırladı. Sonra içkilerimizi alıp karşılıklı oturduk. Hardcastle, "Neyse işte biraz ilerleme kaydettik," dedi. "Cesedin kimliğini tespit ettik."

"Biliyorum... Günlük gazetelere göz attım. Harry Castleton da kim?"

"Gayet kibar görünüşlü bir adam. Kadınları evlenme vaadiyle kandırıp paralarını yiyen cinsten bir serseri. Aptal kadınlar adamın iş kafasına hayran olup paralarını ona veriyorlarmış... Tabii Castleton da paraları alıp ortadan kayboluyormuş."

Görmüş olduğum cesedi düşünerek, "Hiç de öyle bir hali yoktu," diye mırıldandım.

"Zaten bu yüzden başarılı olmuş ya."

"Peki şimdiye kadar hiç yakalanmamış mı?"

"Hayır... Muhtelif yerlere sorduk... Fakat bu konuda bilgi almak kolay değil. Adam sık sık isim değiştirmiş... Scotland Yard'da Harry Castleton, Raymond Blair, Lawrance Dalton ve Roger Byron'un aynı adam olduğunu tahmin etmelerine rağmen bunu ispat etmelerine imkân yok... Kadınlar durumu açıklamaktansa paralarını kaybetmeyi tercih etmişler. O adam aslında birçok isim taşıyan meçhul bir şahıs. Zaman zaman, etrafta gözükmüş, aynı numarayı tekrarlamış fakat bir türlü ele geçmemiş. Mesela Roger Byron, Southend'den kaybolunca Lawrence Dalton adlı biri New Castle'de çalışmaya başlamış... O adam resim çektirmekten hiç hoşlanmazmış... Hatta sevgilileri fotoğrafını almaya kalkışınca engel olurmuş... Bu işler epey eskiye gidiyor. Adam on beş yirmi sene sonra ortadan kaybolmuş... Hatta öldüğüne dair bir söylenti bile çıkmış... Bazıları ise onun Avrupa'ya gittiğini ileriye sürmüşler..."

"Yani, adam Miss Pebmarshın oturma odasında ölü bulunana dek kayıpmış desene."

"Evet, öyle!"

"O takdirde bir sürü ihtimal akla gelebilir."

"Tabii..."

"Mesela baştan atılan bir kadın, intikam almayı düşünmüş olabilir," dedim.

"Böyle şeyler oluyor. Bazı kadınların bellekleri çok kuvvetli... Onlar hiçbir şeyi unutmuyorlar."

"Üstelik böyle bir kadın bir de kör olursa..."

"Bu bir ihtimal. Henüz elimizde bir delil yok."

"Peki, adamm karısı nasıl bir şey... Bayan... Adı neydi? Ha! Merlina Rival... Ne isim? Muhakkak takma isimdir."

"Asıl adı Flossie Gapp. Diğerini kendisi uydurmuş yaşadığı hayata uygun bir isim..."

"Kendisi ne iş yapıyor?... Yoksa sokak kadım mı?"

"Profesyonel değil."

"Yani nezaketen, 'hafif meşrep' diye söz edilen kadınlardan mı?"

"Onun için arkadaşlarını memnun etmeye çalışan cömert bir kadın diyebilirim." Hardcastle gülümsedi. "Eskiden sahne sanatçısı olduğunu söyledi... Arada sırada da 'ev sahibeliği' yapıyormuş. Öyleyse şirin bir kadın."

"Peki, güvenilecek bir tip mi?"

"Kendisine de diğerleri kadar güven duyulabilir. Ama adamı hemen tanıdı. Hiç tereddüt etmedi."

"Buna memnun oldum."

"Sonra, ben de ümitsizliğe kapılmıştım. Bana müracaat eden kadınları bir bilsen! Bir sürü kadın beni görmeye geldi. Sonunda ancak zeki kadınların kocalarını tanıdıklarına karar verdim. Öyleyse, bana kalırsa Bayan Rival, kocası hakkında, bize söylemediği bir şeyler biliyor."

"Peki kadının sabıkası var mı?"

"Hayır, böyle bir şeye rastlamadık. Belki de kadının pek namuslu sayılmayacak dostları olmuştur... Halen de olabilir... Öyleyse pek önemli bir şey yapmış olduğunu sanmıyorum."

"Peki saatleri gösterdin mi?"

"Kadın saatlerden bir şey anlamadı. Doğru söylediğini sanıyorum... Bu arada saatlerin nereden geldiğini tespit ettik. O yaldızlı saatler Dresden porseleninden olanı Porteblo pazarından alınmış. Fakat bir şey öğrenemedik."

"Ya kaybolan dördüncü saat?"

Hardcastle, "Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap verdi.

Bu sözlerle ne demek istediğini anladım.

Bölüm 23

Colin Lamb Anlatıyor

İstasyonun yanında küçük ucuz bir otelde kalıyordum. Yemeklerinin iyi olduğundan başka bir şey söyleyemem.

Ertesi sabah saat onda Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na telefon edip bir mukavelenin temize çekilip bazı mektupların da yazılması için bir stenograf istediğimi söyledim. Adımın Douglas Weatherby olduğunu ve Clarendon Oteli'nde kaldığımı da ekledim. Nedense bütün köhne otellerin muazzam isimleri vardır. Sonra Miss Sheila Webb'i sordum. Bir arkadaşım, kızın çalışmasını beğenip bana da tavsiye etmişti de...

Neyse şansım varmış. Sheila'yı hemen yollayacaklarını söylediler. Bununla birlikte Miss Webb'in on ikide bir randevusu vardı. Hemen, "O saate kadar işim biter," dedim. "Zira benim de on ikide bir randevum var."

Sheila karşıdan gözüktüğü an ben Clarendon'un döner kapısının önünde bekliyordum. Kıza yaklaştım. "Bay Douglas Weatherby emrinize amade."

"Telefon eden siz miydiniz?"

"Evet."

"Böyle şey olur mu?" Genç kız bir hayli telaşlandı.

"Neden olmasın? Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'na hizmetinize karşılık para vermeye hazırım. Onun için kıymetli zamanınızı 'Üç eylül tarihli mektubunuza cevap...' diye başlayan tatsız mektuplar yazıp harcayacağımıza gidip karşıdaki 'Sarı Gül Kahvesi'nde oturalım. Haydi gelin, sakin bir yerde berbat bir kahve içelim."

Sarı Gül Kahvesi ismine tamamen uymak için sarı renklere bürünmüştü...

İki kahve ve çörek ısmarladım. Henüz erken olduğu için kahvede bizden başka kimse yoktu. Garson kadın uzaklaşınca birbirimize baktık.

"İyi misin Sheila?" Ona ilk defa ismiyle ve, "Sen," diye hitap ediyordum.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Bu yüzden gözleri de adeta menekşe rengini almıştı. "Çok mu sıkıldın?"

"Evet... Hayır... Bilmiyorum. Ben sizin gittiğinizi sanmıştım."

"Bir ara öyle gerekti. Yeni döndüm."

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Sheila gözlerini indirdi. Bir dakika kadar sustuktan sonra, "Ben o adamdan korkuyorum," diye fısıldadı.

"Kimden korkuyorsun?"

"Arkadaşınızdan... Müfettişten. Kendisi, o adamı... o adamı... benim öldürdüğümü sanıyor... Edna'yı da öyle..."

Sheila'yı sakinleştirmek için, "Sen ona aldırma," dedim. "Hardcastle herkesten şüphe ediyormuş gibi bir tavır takınır."

Genç kız yüzüme bakmasına rağmen cevap vermedi. Ben devam ettim. "Bu kadar arkadaşlığımız var. Benimle daha samimi olamaz mısın?"

Sheila içini çekti. "Peki, Colin... Fakat iş senin sandığın gibi değil. Beni endişelendirmemek için o sözleri söylemene de gerek yoktu... Müfettiş işin başından beri benden şüpheleniyor."

"Yavrum, senin aleyhinde bir delil bulamadılar ki. O gün cinayet mahalline gelmen veya oraya yollanman..."

Sheila sözümü kesti. "Müfettiş Hardcastle, benim oraya kendi arzumla gittiğimi sanıyor. Ortada bir olay olduğundan emin. Hatta Edna’nın da bu işi anladığını düşünüyor. Güya telefon edenin ben olduğunu zannediyor."

"Peki, telefon eden sen miydin?" diye sordum.

"Ne münasebet... Ben telefon falan etmedim. Zaten sana da bunu anlattım."

"Beni dinle, Sheila," diye atıldım. "Başkalarına ne istersen anlat. Fakat bana doğruyu söylemelisin."

"Demek sözlerime inanmıyorsun?"

"Evet, inanıyorum. Fakat o gün basit bir sebepten dolayı büroya telefon etmiş olabilirsin. Belki biri telefon etmeni istemiştir veya sana bunun bir şaka olduğunu söylemiştir. Doğrusunu anlat. Durum tahmin ettiğim gibi mi?"

"Hayır, hayır, hayır... Bunu sana kaç defa söyleyeceğim."

"Hepsi iyi... Hepsi güzel ama sen benden bir şey saklıyorsun, Sheila. Hardcastle aleyhinde bir şey biliyorsa... Yani bana anlatmadığın bir şeyi biliyorsa..."

Sheila yine sözümü kesti. "Müfettişin her şeyi sana anlatacağını mı sanıyorsun?"

"Anlatmaması için bir sebep yok ki. Sonuç itibariyle aynı meslekten sayılırız."

O sırada garson kadın kahvelerimizi ve çörekleri getirdi. Kahvenin rengi son moda vizon gibi açık bejdi.

Sheila kahvesini karıştırarak, "Polisle ilgin olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Peki, cesetle karşılaşmak mı seni korkuttu? Yoksa başka bir şey mi vardı?"

"Başka ne olabilir ki?"

Bütün cesaretimi topladım. "Üstünde 'Rosemary' yazılı saati neden çaldın?"

"Ne demek istiyorsun? O saati neden çalayım?"

"Ben sadece bu işi neden yaptığını sordum."

"O saate dokunmadım bile."

"Eldivenlerini bıraktığını iddia ederek o odaya döndün. Aslında o gün eldiven giymiyordun. Zaten güzel bir eylül günü olduğu için de hava sıcaktı. Sen o odaya girip saati aldın. Bana yalan söyleme. Bunu yaptın, değil mi?"

Sheila bir süre cevap vermedi. Tabağındaki çörekleri ufalayıp duruyordu. Sonunda, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Saati çantama atıp odadan çıktım."

"Bunu neden yaptın?"

"O isim yüzünden. Rosemary benim adım."

"Yani ismin Sheila değil mi?"

"Adım Rosemary Sheila..."

"İyi ama bu yeterli bir sebep değil ki. Saatin üstündeki isimle senin adın aynı olabilir... Bu bir şey ifade etmez..."

Sheila inanmadığımı anlamasına rağmen inat etti. "Korkmuştum..."

Ona şöyle bir baktım... Sheila, benim sevgilimdi... Evlenmek istediğim kızdı. Fakat kendimi kandırmanın anlamı da yoktu. Sheila yalancıydı ve herhalde gelecekte de yalan söylemeye devam edecekti. O bu şekilde mücadeleye alışmıştı. Hemen inkâr yoluna sapıyordu. Aslında yalan çocuklara dair bir silahtır fakat Sheila bu huyundan vazgeçmemişti..."

Biraz düşündükten sonra hücuma geçmeye karar verdim. Başka çare yoktu: "O saat senindi, değil mi?" diye sordum. "Sana aitti?..."

Sheila irkildi. "Nereden anladın?"

"Bana her şeyi anlatır mısın."

Kız kekeleyerek açıkladı. "Ta küçüklüğümden beri o saati hatırlarım... Altı yaşıma kadar beni 'Rosemary' diye çağırırlardı. Fakat bu isimden hoşlanmadığım için bana, Sheila denilmesini isterdim... Son zamanlarda saat bozuldu. Alıp büronun yanındaki saatçiye bırakmayı düşündüm. Fakat saati bir yerde unutmuştum... Belki otobüste, belki de lokantada bıraktım."

"Peki, bu Wilbraham Crescent 19 numaradaki cinayetten ne kadar zaman önce oldu?"

"Galiba bir hafta önceydi. Fakat bu işe pek aldırmadım. Zaten saat oldukça eskiydi ve her zaman geri kalıyordu. Yerine bir yenisini alırım diye düşünmüştüm."

Sheila biraz sonra da olanları anlattı. "Odaya ilk girdiğim zaman saati fark etmedim. Sonra... Sonra cesedi gördüm... Donup kalmıştım. Adama dokunduktan sonra doğruldum ve şöminenin yanındaki masada duran saati fark ettim... Bu benim saatimdi... Ellerim de kanlanmıştı. O sırada kadın içeriye girdi ve ben her şeyi unuttum. Zira onun, adama basacağını sandım. Sonra... Dışarıya fırladım. Oradan kaçmak, uzaklaşmak istiyordum."

"Ondan sonra ne yaptın?"

"Düşünmeye başladım. Kadın, beni çağırmadığım iddia ediyordu. Beni çağıran kimdi?... Saatimi o odaya neden koymuşlardı?... Onun

için eldivenlerimi unuttuğumu bahane ederek saati aldım ve çantama attım. Aptallık ettiğimi biliyorum."

"Bundan daha büyük bir münasebetsizlik olamaz," diye homurdandım. Sheila bazı bakımlardan küçük bir çocuğa benziyorsun."

"Fakat biri benimle uğraşıyor. Mesela o kartı yollayan şahıs benim saati almış olduğumu biliyor... Hem o kart... o kartta Old Bailey'in fotoğrafı vardı. Belki de babam bir katildi."

"Babanla annen hakkında ne biliyorsun?"

"Annemle babam, ben çok küçükken bir kazada ölmüşler. Teyzem böyle söylüyor... Zaten bana her zaman bunu tekrarladı. Fakat nedense kendisi hiçbir zaman onlardan söz etmez... Anne ve babamla ilgili bir şey anlatmaz. Bir iki defa teyzeme soru soracak oldum. Her seferinde bana başka bir şey söyledi. Onun için bu işte bir tuhaflık olduğunu biliyorum."

"Devam et."

"Galiba babam sabıkalının biriymiş. Belki de katildi... Belki de katil olan annemdi. Böyle bir şey olmasa, teyzem, bana onlardan söz eder ve birçok şeyler anlatırdı. Demek bilmemi istemediği bir şey var."

"Sen boş yere endişeleniyorsun. Belki de bunun sebebi çok basittir. Gayri meşru bir çocuk olabilirsin."

"Bunu da düşünmedim değil... İnsanlar böyle şeyleri çocuklardan saklamaya çalışıyorlar. Bu çok aptalca bir şey. Gerçeği söylemek daha doğru olur... Zaten bugün bunun hiçbir önemi yok... Fakat işin

kötü tarafı, ben bir şey bilmiyorum. Bu meselenin arkasında neler gizlenebilir?... Haberim bile yok. Hem neden bana 'Rosemary' adını vermişler? Bu aile ismi değil... Rosemary'nin anlamı da hatırlamakmış galiba..."

"Hiç de fena bir isim değil," diyecek oldum. "Belki de güzel bir şeyi hatırlamak için sana bu ismi koydular."

"Olabilir... Fakat ben öyle sanıyorum. Neyse, müfettiş, bana o gün soru sorduktan sonra düşünmeye başladım. Biri benim o eve gitmemi istemişti... Biri içeride bir ceset bulunan odaya girmemi arzu etmişti... Belki de öldürülen adam benimle konuşmak istiyordu. Acaba o benim babam mıydı? Belki de babam kendisine yardım etmem için beni çağırmıştı... Halbuki o sırada biri gelip adamı öldürmüştü... Yoksa, o cinayeti benim üstüme yıkmak için mi beni eve çağırmışlardı? Çok korktum ve ne yapacağımı da şaşırdım. Sanki her şey benim suçlu olduğumu gösteriyordu. Oraya gidip cesedi bulmam, Rosemary adı... masada duran kendi saatim... Paniğe kapılıp dediğin gibi aptalca hareket ettim."

Başımı salladım. "Sen galiba son zamanlarda fazla cinayet romanları okuyorsun veya bu romanları temize çekiyorsun... Ya Edna'ya ne diyelim? Kızın, senin hakkında ne bildiğini tahmin edemiyor musun? Neden her gün seni büroda görürken kalkıp da evine kadar gelmiş."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Fakat Edna cinayetle ilgim olduğunu sanmamıştır. Buna imkân yok."

"Acaba kız bir şeyler duyup hataya mı düştü?"

"Hayır, ortada hiçbir şey yoktu... Emin ol, yoktu."

Ben hâlâ şüphedeydim... Şüphelenmemek elimde değildi... Hâlâ Sheila’nın doğru söylediğine inanamıyordum.

"Senden öç almak isteyen kimse var mı? Hayal kırıklığına uğrayan bir genç, kıskanç kızlar veya sana kin besleyen münasebetsiz bir insan." Bu sözlere kendim bile inanmadım."

"Hayır, ne münasebet."

İş yine çıkmaza girmişti. Hatta o saat meselesine bile pek inanmamıştım. Bu pek acayip bir hikâyeydi. 16.13! Bu rakamlar neyi gösteriyordu acaba. Sonra neden o kartın üstünde HATIRA yazılmıştı. Bu kelimenin kartı alan şahıs için bir şey ifade etmesi gerekmez miydi?

İçimi çekip hesabı ödedim. Ayağa kalkarak, "Üzülme," dedim. (İngilizce dahil, hiçbir dilde bu kadar anlamsız bir kelime olamaz.) "Colin Lamb emrinizdedir! Üzülme her şey yoluna girecek. Evlenip beş parasız mesut yaşayacaksın..." Ha bu arada bir şey soracaktım. Lafı romantik bir şekilde bitirmek daha doğru olurdu ama merakım yüzünden dayanamamıştım. Saati ne yaptın?... Yoksa çamaşır dolabına mı sakladın?"

Sheila cevap vermeden önce biraz düşündü. "Hayır, saati komşunun çöp tenekesine attım."

Buna şaşırıp kaldım. Bu gayet basit olmasına rağmen, iyi bir çareydi. Galiba ben, Sheila'yı yanlış anlamıştım. Kız, tahminimden çok daha akıllıydı.

Bölüm 24

Colin Lamb Anlatıyor

Sheila gittikten sonra karşıya geçip Clerendon'a girdim ve eşyalarımı toplayıp hamala teslim ettim. Bu otelden öğleden önce çıkmanıza özellikle dikkat ediyorlardı.

Sonra sokağa çıktım. Polis merkezinin önünden geçerken bir an tereddüt ettim ama dayanamayarak içeriye girdim. Hardcastle'ı aradım. Kendisi oradaymış. Odasına girdiğim zaman, arkadaşım, elindeki mektuba dikkatle bakıyordu... Kaşları çatılmıştı.

"Bu gece gidiyorum, Dick," dedim. "Londra'ya dönüyorum."

Düşünceli bir tavırla yüzüme baktı. "Beni dinler misin?"

Hemen, "Hayır," diye bağırdım.

Oralı bile olmadı. Zaten insanlar nasihat etmeye kalktıkları zaman bir şeye aldırmazlar. "Senin yerinde olsam gider ve bir daha da geri gelmem. Senin için böylesi daha iyi."

"Kimse başkaları hakkında hüküm veremez."

"Bundan şüpheliyim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Dick? Elimdeki işi bitirir bitirmez istifa edeceğim."

"Neden?"

"Zira Victorya devrindeki rahiplere benziyorum. Birtakım şüphelerim var."

"Biraz sabret."

Arkadaşımın bu sözlerle neyi kast ettiğini anlayamadım. Konuyu değiştirmek için, "Bir şeye mi sıkıldın?" diye sordum.

Elindeki mektubu bana uzattı. "Şunu okur musun."

"Muhterem efendim,

Bu ara aklıma bir şey geldi. Kocamda yara veya ameliyat izi gibi belirli bir şey olup olmadığını sormuştunuz. Ben de hatırlamadığımı söylemiştim. Fakat yanılmışım. Kocamın sol kulağının arkasında bir ustura izi olması lazım. Tam tıraş olurken üstüne bir köpek saldırdığı için kulağının arkasını kesmişti. Doktorun biri bunu dikmişti. Bu çok küçük bir iz olduğu için geçen gün aklıma bile gelmedi. Saygılarımla. Merlina Rival."

"Kadının yazısı hiç de fena değil," dedim. "Yalnız mor mürekkepten pek hoşlanmam. Öldürülen adamın kulak arkasında böyle bir iz var mı?" "Tam kadının yazdığı gibi bir iz bulduk." "Peki, kadın cesede bakarken bu yara izini fark etmedi mi?" "Yara izi tam kulağının arkasında kalıyor. Bunu görebilmek için kulağı öne doğru kıvırmak gerek."

"O halde mesele yok. Kadının adamı tanımış olduğu anlaşılıyor... Sen neden sıkılıyorsun?"

Hardcastle, "Böyle Allah'ın belası olay görmedim," diye homurdandı. "Londra'ya gidince o Fransız ya da Belçikalı dostunu görecek misin?" "Belki uğrarım. Neden sordun?"

"Polis müdürüne kendisinden söz ettim... Bizim müdür o dedektifi, 'Rehber Kız Cinayeti'nden tanıyormuş. Hatta adamı buraya davet etmeye kalktı. Belçikalı dostun buraya geldiği takdirde mutlu olacağını söyledi."

"Poirot asla buraya gelmez," diye cevap verdim. "Kendisi bir kaya parçasına yapışmış midyeye benzer."

Wilbraham Crescent de 62 numaranın kapısını çaldığım zaman saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Kapıyı Bayan Ramsay açtı. Yüzüme bile bakmadan, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizinle biraz görüşebilir miyim? Belki hatırlarsınız on gün önce de sizi görmeye gelmiştik."

O zaman kadın başını kaldırarak yüzüme baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "O polis müfettişiyle gelmiştiniz, değil mi?"

"Evet, Bayan Ramsay... İçeriye girebilir miyim?"

Kadın, beni oturma odasına alıp kaba bir tavırla koltuğu işaret etti. Sesindeki acıyı çoktan hissetmiştim. Fakat şimdi halinden sinirlendiği de anlaşılıyordu.

"Bugün eviniz pek sakin," diye söze başladım. "Galiba çocuklarınız okula döndü."

"Evet, çocuklar olmayınca eve bir sessizlik hâkim oluyor... Benimle cinayet hakkında mı, konuşacaksınız?"

Sözünü kestim. "Hayır... Bunu sormayacağım. Aslında benim polisle bir ilgim yok."

Kadın biraz şaşırır gibi oldu. "Ben sizin komiser yardımcısı... Lamb olduğunuzu sanıyordum."

"Adım Lamb, fakat ben başka bir yerde çalışıyorum."

Kadının sinirli hali birdenbire kayboldu. Bayan Ramsay dikkatle beni süzdü. "Yaa!... Öyle mi... Peki siz ne istiyorsunuz?"

"Kocanız hâlâ yurtdışında mı?"

"Evet."

"Gideli epey zaman oldu değil mi, Bayan Ramsay?... Hem de uzağa gitmiş."

"Bu konuda benim bilmediğim başka bir şey mi biliyorsunuz?"

"Kocanız Demir Perde gerisine geçti, değil mi?"

Kadın bir süre cevap vermedi. Sonra ifadesiz bir sesle, "Evet," dedi. "Evet, doğru."

"Bay Ramsay'in gideceğini biliyor muydunuz?"

"Tahmin ediyordum." Kadın biraz bekledikten sonra mırıldandı. "Kendisiyle orada buluşmamı istiyordu."

"Demek kocanız uzun zaman önce karar verdi bu işe?"

"Sanırım öyle."

"Kocanızla aynı fikirde değilsiniz sanırım."

"Bir zamanlar onunla aynı fikirdeydim. Fakat bilmeniz gerek... Böyle şeyleri dikkatle inceliyorsunuz, değil mi? Yani geçmişi araştırıp kimin parti mensubu olduğunu, kimin bu amaca inandığını anlıyorsunuz demek istedim."

"Bize çok yararlı olacak bilgi verebilirsiniz."

Kadın, hayır der gibi başım salladı. "Hayır, bunu yapamam. Yanlış anlamayın. 'Yapmam,' demiyorum. Fakat kocam bana hiçbir şey anlatmazdı. Zaten bilmek de istemiyordum. Bu işten nefret etmiştim! Michael, İngiltere'yi bırakıp Moskova'ya gideceğini ve oraya yerleşeceğini söylediği zaman pek şaşırmadım. O zaman ne yapmak istediğime karar verdim."

"Kocanızın idealinden pek hoşlanmadığınızı anladınız, öyle mi?"

"Ben o anda yalnızca kendimi düşündüm. Sanırım kadınların hepsi de böyle düşünürler. Aksini yapabilmesi için insanın fanatik olması gerek."

"Kocanızın Larkin meselesiyle bir ilgisi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki de Michael o işe karışmıştır."

Kadın birdenbire canlanmıştı. "Bay Lamb bu işi açıkça anlamanızı istiyorum. Kocamı severdim. Hatta kocamın inançları ne olursa olsun, bunlara aldırmayarak peşinden gidebilirdim de. Çocuklarımın kendi memleketlerinde büyümelerini istiyordum. Onlar İngiliz... Bili ve Ted'in de İngiliz çocukları gibi yetişmelerini istiyorum!"

"Anlıyorum."

Bayan Ramsay ayağa kalktı. "Sanırım hepsi bu kadar."

Kadının halinden kesin karar vermiş olduğu anlaşılıyordu.

Tatlı bir sesle, "Herhalde bu kararı verene dek epey zorluk çektiniz," diye mırıldandım. "Sizin adınıza üzüldüm."

"Bu konuyla ilgili bir şey bildiğimi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz... Bir şey bilmiyorum."

Kadına, "İyi şanslar," dileyip evden ayrıldım.

Bahçe kapısından çıkarken neredeyse Bayan McNaughton'a çarpacaktım. Kadının elinde kocaman bir alışveriş çantası vardı. Üstelik sendeleyip duruyordu.

"İzin verirseniz?" diyerek çantayı elinden aldım. Kadın önce bunu vermek istemediyse de sonra eğilip yüzüme baktı ve çantanın sapını bıraktı."

"Siz o genç polissiniz. Sizi önce tanıyamadım."

Çantayı ön kapıya dek taşıdım. Kadın da sendeleyerek benimle beraber geldi. Çanta bir hayli ağırdı. Bunun içinde ne olabileceğini düşündüm. Acaba kadın kilolarca patates mi almıştı?

Bayan McNaughton, "Zile basmayın," diye mırıldandı. "Kapı açık."

Anlaşılan Wilbraham Crescent de kimse kapısını kilitlemiyordu.

"Nasılsınız bakalım?... İşler iyi gidiyor mu?... Adam kendisinden çok aşağı biriyle evliymiş..."

Kadının neden söz ettiğini anlayamadım. "Ben, burada yoktum," diye açıkladım. "Kimden söz ediyorsunuz?"

"Anlıyorum... Anlıyorum... Demek birini takip ediyorsunuz. Bayan Rival'dan söz ediyorum... Çok adi tipli bir kadın... Üstelik kocasının ölümüne üzülmüşe de benzemiyordu."

"İyi ama, kadın adamı on beş seneden beri görmemiş," diyecek oldum.

Kadın içini çekti. "Angus'la evleneli yirmi yıl oldu... Çok uzun bir zaman... Kocam artık üniversiteye gitmediği için sadece bahçesiyle uğraşıyor... Bu yüzden ben yalnız kalıyorum."

O sırada Bay McNaughton elinde bir kürekle yanımıza geldi. "Demek döndün yavrum. İzin verirsen paketleri alayım..."

Kadın dirseğiyle bana vurdu. "Çantayı mutfağa bırakıverin." Sonra kocasına dönerek gülümsedi. "Yumurta, kavun ve un aldım."

Tam çantayı mutfak masasına koyarken hafif bir ses duydum. Kadın un filan almamıştı. Hemen dedektiflik damarım tuttu. Bir tabaka jelatinin altına üç şişe viski gizlenmişti.

O zaman Bayan McNaughtonın bazen çok neşeli ve konuşkan olmasının nedenini anladım. Kadın bazen de ayakta duramayacak kadar sendeliyordu... Demek ki Bay McNaughton da bu yüzden üniversitedeki kürsüsünü bırakmıştı.

O gün rastlamadığım insan kalmadı. Tam Albany Sokağı'na doğru giderken Bay Bland karşıma çıktı. Adam pek neşeliydi ve hemen beni tanıdı. "Nasılsınız? Cinayetler nasıl? Öldürülen adamın kimliğini tespit etmişsiniz. Adam, karısına çok kötülük etmiş anlaşılan... Size

bir şey soracaktım... Siz Crovvdean Polis Merkezi'nden değilsiniz galiba."

Kaçamak bir cevap verip Londra'dan geldiğimi söyledim.

"Demek Scotland Yard da bu meseleyle ilgileniyor."

"Eh..." diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Anlıyorum. Böyle şeyleri açıklamamak gerek. Öyleyse resmi soruşturmada yoktunuz."

"Avrupa'daydım."

"Ben de öyle, delikanlı! Ben de öyle!" Anlamlı bir şekilde göz kırptı.

Ben de ona göz kırpıp, "Paris'e mi gittiniz?" diye sordum.

"Keşke öyle olsaydı. Bir gün için Boulogne'ye gittim." Bayan McNaughton gibi o da karnıma bir dirsek attı. "Karımı götürmedim. Güzel bir kızla buluştum... Güzel bir sarışınla... Öyle ateşli bir kız ki..."

"İş seyahati mi?" dedim. İkimiz de çapkın erkeklere özgü bir tavırla güldük.

Adam 61 numaraya doğru yürüdü ben de Albany Sokağı'na saptım.

Kendimden hiç de memnun değildim. Poirot'nun dediği gibi komşulardan daha fazla şeyler öğrenmem gerekirdi. Kimsenin bir şey görmemiş olması mümkün değildi. Belki de Hardcastle sorularını iyi seçememişti. Fakat acaba ben daha iyi sorular düşünebilir miydim? Sola saparken kendi kendime birtakım sorular sordum:

Bay Curry (Castleton)'a uyuşturucu bir ilaç içirildi. Ne zaman? Bay Curry (Castleton) öldürüldü... Nerede? Bay Curry (Castleton) 19 numaraya götürüldü... Nasıl? Birinin bir şey görmüş olması lazım... Kim?... Ne?

Tekrar sola saptım. Şimdi 9 Eylül günü olduğu gibi Wilbraham Crescent de ilerliyordum. Acaba Miss Pebmarsh'a uğrasa mıydım? Zili çalıp kadına... Fakat kadına ne diyebilirim?

Miss Waterhouse'u ziyaret edebilirdim. Fakat ona da söyleyecek bir şeyim yoktu.

Ya Bayan Hemming. Zaten Bayan Hemming'e söylenecek şeyleri düşünmek gereksizdi. Zira kadın anlatılanları dinlemiyordu bile. O arada belki de kendisi rastgele bir şeyler söylerdi... Bu sözlerden istifade edebilirdim.

Numaralara baka baka yürüdüm. Acaba ölen şahıs Bay Curry de benim gibi numaralara baka baka mı gelmişti?

Sokakta pek az insan vardı. Birkaç bisikletli çocuk yanımdan geçti. İki kadın çantalarını almış, alışverişe gidiyorlardı. Evlere gelince hepsi de mumya kadar sessizdiler. Hiçbirinde hayat belirtisi yok gibiydi. Bunun nedenini anlamakta güçlük çekmedim. İngiliz âdetlerine göre öğle yemeği saati gelmişti. Perdeleri örtülmemiş pencerelerden sofra başına oturmuş, birkaç kişi gözüküyordu. Fakat bu da pek ender bir şeydi. Ekseri evlerin pencerelerine naylon tüller takılmıştı. Naylon tül bir zamanlar moda Nottingham dantelinin yerini almıştı anlaşılan... Veya evde olanlar son senelerin getirdiği yeniliğe uyarak mutfakta yemek yiyorlardı.

Günün, cinayete en uygun saati, diye düşündüm. "Acaba katil de bunu hesaplamış mıydı? Bu da katilin planına dahil miydi? Sonunda 19 numaraya geldim.

Diğer budalalar gibi ben de kaldırımda duraklayarak eve merakla baktım. Artık etrafta kimseler yoktu. Üzüntüyle, "Ne bir komşu..." dedim. "Ne de zeki meraklı seyirciler..."

Birdenbire omzumda büyük bir acı hissettim. Yanılmıştım... Bir komşu vardı... Çok faydalı bir komşu. Ama ne yazık ki o konuşmasını bilmiyordu. 20 numaranın bahçe kapısının yanına dayanmıştım. Daha önce de gördüğüm sarı kedi tam arkamda oturuyordu. Dönerek onunla bir iki laf ettim. Tabii önce muzipçe bir tavırla omzuma attığı pençesini çekmeyi de unutmadım.

Söze başlayabilmesi için, "Ah," dedim. "Kediler konuşabilselerdi..."

Sarı kedi ağzını açarak, anlamlı bir şekilde miyavladı.

"Biliyorum... Senin de benim gibi mükemmel şekilde konuştuğunu biliyorum. Fakat ne yazık ki, konuştuğun benim lisanım değil. O gün de burada mı oturuyordun? Eve birilerinin girip çıktığım gördün mü? Olanları biliyor musun? Herhalde... Senden de bu beklenir zaten..."

Kedi bu sözlerimi hiç de hoş karşılamadı. Bana arkasını dönerek kuyruğunu sallamaya başladı.

"Özür dilerim, majeste," diye mırıldandım.

Yolun karşı tarafına baktım. Neden orada komşular yoktu? Niçin bu insanlıkla ilgisi olmayan kocaman beton blokun yerinde bir sıra şirin ev bulunmuyordu? Birdenbire gözüm, binanın ortalarında bir yerdeki bir pırıltıya takıldı. Bu beni şaşırtmıştı. Başımı kaldırarak

baktım. Evet... O pırıltı tekrar belirip kayboldu... Karşıda açık bir pencere vardı ve oradan biri bakıyordu. Bu şahsın yüzü, gözlerine doğru kaldırdığı bir şey dolayısıyla biraz gölgelenmişti. O pırıltı yine belirip kayboldu. Elimi cebime attım. Yanımda, bir sürü şey taşırım... İşime yarayabilecek birtakım şeyler... İnsan bazen nelerin işe yaradığını görerek şaşırır. Mesela flaster... Kapalı kapıların çoğunu açabilecek malum görünüşlü aletler... Üzerinde hiç de ilgisi olmayan bir isim yazılı bir teneke kutuya konulmuş kurşuni bir toz... Bunu kullanmak için bir "üfleyici"... Kimsenin ne olduğunu anlayamayacağı bir iki cisim... Bunların arasında bir de küçük cep dürbünü vardı. Bu pek kuvvetli değildi, ama işe yaradı. Dürbünü cebimden çıkararak gözüme götürdüm.

Pencereden bir çocuk bakıyordu. Bir kız... Uzun örgüsünün omzundan sarktığını görebiliyordum. Çocuk, eline büyük bir dürbün almış ve dikkatli bir şekilde beni seyrediyordu. Lakin ortada bakabileceği başka bir şey olmadığı için bu ilgiyle fazla övünmemek de gerekirdi. Öyleyse aynı anda Wilbraham Crescent'in öğle uykusunu dağıtan bir olay oldu.

Çok yaşlı bir şoförün kullandığı eski bir Rolls-Royce yoldan vakarla ilerledi. Şoförün de vakur bir hali vardı. Fakat adam aynı zamanda hayattan tiksinmiş gibiydi de... Sanki başlı başına bir cenaze alayıymış gibi yanımdan ciddi bir ifadeyle geçti. Küçük kızın bu defa dürbünü arabaya çevirdiğini fark ettim...

Ben, uzun süre beklediğiniz takdirde şansınızın döneceğine inananlardanım. Sabrederseniz, muhakkak hiç ummadığınız, aklınıza bile gelmeyen bir olay olur. Acaba şimdi de benim şansım mı dönmüştü? Tekrar o koskocaman apartman blokuna bakarak beni ilgilendiren pencerenin yerini belirledim. İki yandaki ve alttaki

pencereleri dikkatle saydım. Daire üçüncü kattaydı anlaşılan. Yolda ilerleyerek binanın kapısını buldum. Apartmanın etrafını dolaşan oldukça geniş bir araba yolu vardı. Gerideki çimlerin ortasında da çiçek tarhları bulunmaktaydı. Çiçekler stratejik noktalara dikilmişti.

Ben, insanın bir rolü başından sonuna dek oynamasının her zaman faydalı olduğuna inanırım... Onun için apartmanın kapısına giden araba yolunda durakladım. Önce şaşırmış gibi başımı kaldırdım, sonra da yere eğilerek çimlerin arasında bir şey arıyormuş gibi yaptım. Sonunda doğrularak güya elimdeki bir şeyi cebime attım... Dönüp binanın kapısına yaklaştım.

Herhalde gündüz kapıda bir adam bekliyordu, ama 13.00'le 14.00 arasındaki bu kutsal saatte antre boştu. Yanda, üzerinde büyük harflerle "KAPICI" yazılı olan bir zil vardı. Buna basmadım. İlerideki otomatik asansöre doğru giderek çabucak bindim. Üçüncü kata çıktım.

Ondan sonra çok dikkatli davranmak zorunda kaldım. Dışarıdan, bir odayı bulmak çok kolay gözükürse de, binaların içine girince durum değişir. İnsanın aklı karışır. Ama benim bu olaylarda bir hayli tecrübem vardır.

Onun için seçtiğim kapının aradığım olduğundan emindim. Yukarıda bir numara vardı: 77. Ne tuhaf değil mi?"

Yedi rakamı uğurludur, diye düşünerek, zile bastım. Haydi hayırlısı.

Sonra geri çekilerek, olayın gelişmesini bekledim...

Bölüm 25

Colin Lamb Anlatıyor

Sadece bir, iki dakika bekledim. Sonra kapı açıldı.

Sırtında parlak renkli kumaştan bir elbise olan, kırmızı yüzlü, iriyarı, sarışın bir İskandinav kızı merakla bana baktı. Ellerini telaşla silmiş olmasına rağmen parmakları yine de unluydu. Zaten burnunun ucu da unlanmıştı. Onun için kızın ne yapmakta olduğunu kolaylıkla tahmin ettim.

"Affedersiniz," dedim. "Sanırım burada küçük bir kız oturuyor. Demin pencereden bir şey düşürdü."

Kız, bana cesaret vermek ister gibi gülümsedi. İngilizceyi henüz öğrenemediği anlaşılıyordu.

"Özür dilerim... ne dediniz?"

"Burada... bir çocuk var... Küçük bir kız."

Başını salladı. "Evet... evet..."

"Pencereden... bir şey düşürdü..." Elimle de işaret ettim. "Alıp getirdim."

Elimi uzattım. Avucumda gümüş küçük bir meyve bıçağı vardı. Kız, bunu tanımamıştı. Boş gözlerle baktı.

"Sanmıyorum... hiç görmedim..."

Dostça bir tavırla, "Yemek pişiriyordunuz değil mi?" diye sordum.

"Evet, evet pişiriyordum... Öyle..." Heyecanla başını salladı.

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum," dedim. "İzin verirseniz bunu çocuğa vereyim."

"Pardon?"

Sonra ne dediğimi anladı. Dönerek holden geçti ve bir kapıyı açtı. Buradan, aydınlık ve rahat bir oturma odasına giriliyordu. Pencerenin önüne büyük bir kanepe çekilmişti. Üzerinde, bir bacağı alçılı dokuz on yaşlarında bir kız oturuyordu.

"Bu centilmen... söyledi... Siz düşürmüş..."

Neyse ki o anda mutfaktan müthiş bir yanık kokusu geldi. Kızcağız üzüntüyle, "Affedersiniz... Pardon... Pardon..." diye bağırdı.

Ben neşeyle, "Gidin bakın," dedim. "Bakın... Ben bu işi hallederim."

İskandinav kızı telaşla dönüp koşmaya başladı. Ben de oturma odasına girerek kapıyı arkamdan kapadım ve kanepeye doğru gittim.

"Merhaba," diye gülümsedim.

Küçük kız da, "Merhaba, dedikten sonra beni adeta cesaretimi kıran bir tavırla, uzun uzun süzdü. Sanki bakışlarıyla beni tartıyordu. Çamur rengi saçları sıkıca örülmüş, oldukça çirkin bir kızdı. Geniş, bombeli bir alnı, sivri bir çenesi, zekâ dolu, kurşuni gözleri vardı.

"Ben Colin Lamb'im," dedim. "Senin adın nedir?"

Kız, bana hemen cevap verdi. "Geraldine Mary Alexandra Brown."

"Vay vay vay," diye mırıldandım. "Ne uzun isim bu? Peki, herkes seni nasıl çağırır?"

"Geraldine," diye, bazen de. 'Gerry' derler ama ben bu addan hiç hoşlanmam. Zaten babam da isimlerin kısaltılmasını sevmez."

Çocukların kendilerine özgü bir mantıkları olduğundan onlarla anlaşmak kolaydır. Onun yerinde bir erişkin olsa burada ne aradığını sorardı. Geraldine saçma sapan sorular sormak yerine konuşmaya can atıyordu. Yalnızdı, canı sıkılıyordu ve birdenbire karşısına bir misafir çıkmıştı.

Eğlendirici olmaktan uzak tatsız biri olduğunu kanıtlayana dek benimle sohbet etmeye devam edecekti.

"Herhalde baban burada yok," dedim.

Yine biraz önceki gibi çabucak ve açıklamalı bir şekilde cevap verdi. "Cartinghaven İnşaat İşleri, Beaverbridge... Orası buradan on beş kilometre uzakta."

"Ya annen?"

Geraldine yine neşeyle, "Annem ölmüş," diye cevap verdi. "Ben iki aylık bir bebekken ölmüş... Fransa'dan uçakla geliyormuş. Uçak düşmüş. Sağ kalan olmamış."

Geraldine adeta memnunmuş gibi bir tavırla konuşmuştu.

"Anlıyorum..." diye mırıldandım. "O halde..." Kapıya doğru baktım.

"Onun adı Ingrid," dedi. "Kendisi Norveçli. Buraya geleli on beş gün oldu. İngilizce hemen hemen hiç bilmiyor. Ona öğretmeye çalışıyorum."

"O sana Norveççe öğretiyor mu?"

Geraldine, "Pek öğrettiği yok," dedi.

"Ingrid'i seviyor musun?"

"Evet. İyi bir kız o. Bazen acayip yemekler pişiriyor, o da başka. Biliyor musunuz, o balıkları çiğ çiğ yemekten hoşlanıyor."

"Ben de Norveç'te çiğ balık yedim," diye cevap verdim. "Bazen tadı hiç fena olmuyor."

Geraldine buna hiç inanmamış gibiydi. "Bugün de ballı çörek pişirmeye çalışıyor," dedi.

"Bak bu lezzetli bir şey olmalı."

Kız başını salladı. "Ah, evet... Doğrusu ben ballı çöreği çok severim..." Sonra da terbiyeli bir tavırla, "Siz yemeğe mi geldiniz?" diye sordu.

"Hayır, hayır... Doğrusunu istersen, apartmanın önünden geçiyordum, sanırım sen pencereden bir şey düşürdün..."

"Ben mi?"

"Evet..." Gümüş meyve bıçağım uzattım.

Geraldine buna önce şüphe, sonra da takdirle baktı. "Çok güzel... Nedir bu?"

"Meyve bıçağı..." Yavaşça açtım.

"Şimdi anladım. Yani bununla elma filan mı soyuluyor?"

"Evet."

Kız içini çekti. "Bu benim değil. Bıçağı ben düşürmedim. Bunun benim olduğu nereden aklınıza geldi?"

"Sen pencereden bakıyordun ve..."

Geraldine, "Ben zaten durmadan pencereden bakıyorum," dedi. "Gördüğünüz gibi düşüp bacağımı kırdım."

"Vah vah... Çok yazık..."

"Gerçekten öyle, değil mi? Fakat bacağımı öyle heyecanlı bir şekilde kırmadım doğrusu. Otobüsten iniyordum... birdenbire hareket etti. Önce canım çok yandı. Sonra biraz ağrıdı. Fakat şimdi ağrımıyor."

"Herhalde sıkılıyorsun," diye gülümsedim.

"Öyle... Fakat babam eğlenmem için birçok şey getiriyor... Kitaplar, boyalı kalemler, bilmeceler filan... Fakat insan bunlardan da sıkılıyorlar. O zaman bununla pencereden bakıyorum..." Müthiş bir gururla dürbününü gösterdi.

"Bakabilir miyim?" dedim.

Dürbünleri küçük kızdan alarak gözlerime göre ayarladım. Dürbünle bakar bakmaz, 19 numaraya insanı şaşırtacak kadar yaklaşıyordu. Wilbraham Crescent'deki diğer evler de gayet güzel gözüküyordu. "Fevkalade..." diye mırıldandım. "Birinci sınıf..."

Geraldine de gururla, "Gerçekten dürbün bu..." dedi. "Bebekler için yapılanlardan değil."

"Öyle... Bakar bakmaz anlaşılıyor..."

Geraldine, "Ben bir defter tutuyorum," diye başını salladı. Bunu bana da gösterdi. "İçine olanları ve zamanı yazıyorum..." Sonra ekledi. "Bu tıpkı geçen trenleri kaydetmeye benziyor. Bir kuzenim var, adı Dick. O da gelip geçen trenleri yazıyor. Bazen arabaların numaralarını da alıyoruz. Yani... 1 numaradan başlıyor, kaça kadar çıkabileceğimizi anlamaya çalışıyoruz."

"Güzel bir oyun," dedim.

"Gerçekten öyle... Ne yazık ki bu yoldan fazla araba geçmiyor. Bu yüzden şimdilik araba numaralarını yazmaktan vazgeçmek zorunda kaldım."

"Herhalde şuradaki evlerin hepsini... içlerinde kimlerin oturduğunu... Onların neler yaptıklarını biliyorsun." Bu sözleri gayet laubali bir tavırla söylemiştim, ama Geraldine çabucak cevap verdi.

"Tabii, tabii... Fakat onların adlarını bilmiyorum. Onun için hepsine uydurma adlar taktım."

"İşte bu çok eğlenceli olmalı," diye gülümsedim.

Geraldine parmağıyla işaret etti. "Bakın şu Carrabas Markizi... Şu bahçesinde budanmamış ağaçlar olan... Biliyor musunuz, bu tıpkı Çizmeli Kedi hikâyesine benziyor. Onun da bir sürü kedisi var."

"Demin ben de o kedilerden biriyle konuşuyordum," dedim. "Sarı bir kediyle."

Geraldine başını salladı. "Evet. Sizi gördüm."

"Çok zekisin... Herhalde gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

Geraldine memnun bir ifadeyle gülümsedi. Ingrid kapıyı açarak içeri daldı. Nefes nefeseydi. "İyisin değil mi?"

Geraldine kesin bir tavırla, "İyiyim," diye cevap verdi. "Çok iyiyim. Üzülmene gerek yok, Ingrid." Başını şiddetle sallayarak, elleriyle işaretler yaptı. "Sen git, yemeğine bak."

"Pekâlâ, giderim... Misafir olması iyi..."

Geraldine açıkladı. "Ingrid yemek pişirirken telaşlanıyor. Daha doğrusu yeni bir şey yaparken sinirleniyor. Bu yüzden de bazen yemekleri bir hayli geç yiyoruz. Geldiğinize çok memnun oldum. İnsanın biriyle konuşması çok iyi. O zaman açlığını unutuyor."

"Bana o evlerde oturanları anlatsana," dedim. "Orada oturanları... gördüklerini... Markizin evinin yanındaki villada kim oturuyor? Şu şirin evde?"

"Orada mı? Kör bir kadın. Zavallı kör ama yine de sanki görüyormuş gibi rahat rahat yürüyor. Onun görmediğini bana kapıcı söyledi. Kapıcı Harry. Doğrusu bizim Harry çok iyi bir adamdır. Bana cinayeti de o anlattı."

"Cinayeti mi?" Sanki yeni duyuyormuşum gibi bir tavır takındım.

Geraldine başını salladı. Gözleri, anlatacağı hikâyenin verdiği hazla parlamaya başlamıştı. "O evde bir cinayet işlendi. Ben bunu hemen hemen gördüm sayılır."

"Çok ilginç! Çok ilginç!"

"Gerçekten öyle... Şimdiye kadar hiç cinayet görmemiştim. Yani... cinayet işlenmiş olan bir yer görmemiştim."

"Şey... Sen ne gördün?"

"O sırada fazla bir şey yoktu... Yani, günün o saatinde o sokakta bir şey olmaz... Fakat, biri bağırarak o evden fırlayınca bayağı heyecanlandım. Tabii o zaman müthiş bir olay olduğunu da anladım."

"Kim bağırıyordu?"

"Bir kadın... Çok genç ve çok da güzeldi doğrusu. Kapıdan fırlayarak, bağırdı... Bağırdı... O sırada genç bir adam yoldan geçiyordu... Kız, bahçe kapısından çıkarak genç adama sarıldı... Şöyle..." Kollarıyla bir hareket yaptı. Sonra da birdenbire dikkatle bana baktı. "Genç adam size benziyordu."

Sakince, "Demek bir benzerim var," diye gülümsedim. "Sonra ne oldu? Doğrusu bu olay pek heyecanlı."

"Genç adam, kızı yere bırakıverdi. Yani... Şuraya... Sonra da içeri girdi. O zaman İmparator... Yani, o sarı kedi... Ben ona "İmparator" adını taktım... Zira çok gururlu bir hali var... İmparator yalanmaktan vazgeçti.

Çok şaşırmış gibiydi. Sonra Miss Gudubet evinden çıktı... Yani 18 numaradan. Merdivenlerde durarak, baktı..."

"Miss Gudubet mi?"

"Evet. Çok çirkin olduğu için ona 'Miss Gudubet' diyorum. Bir ağabeyi var. Zavallı adamcağızı azarlayıp duruyor."

Ben ilgiyle, "Devam et," dedim. "Devam et."

"Ondan sonra ortalık birbirine karıştı... Bir sürü şey oldu. Genç adam tekrar evden çıktı. Onun siz olmadığından emin misiniz?"

Ben tevazuyla cevap verdim. "Ben alelade bir insanım. Bana benzeyen çok erkek var."

Geraldine gururumu kıracağını düşünmedi bile. "Evet... Orası öyle... Neyse... O adam, yoldan ilerleyip oradaki telefon kulübesine girerek polis çağırdı. Bir süre sonra polis geldi." Kızın gözleri parlamaya başlamıştı. "Bir sürü polis... Sonra ölüyü cankurtaran arabasına benzeyen bir otomobille götürdüler. Tabii o sırada sokak iyice kalabalıklaşmıştı. Herkes eve bakıyordu. Harry'nin de orada olduğunu gördüm. Yani bizim kapıcıyı. Sonradan o bana olanları anlattı..."

"Kimin öldürüldüğünü de söyledi mi?"

"Sadece bir adamm öldürüldüğünü söyledi."

"Çok garip," dedim. "Çok heyecanlı."

İçin için de Ingrid'in o ara elinde ballı çörek veya ona benzer nefis bir şeyle çıkagelmemesi için dua ediyordum.

"Fakat... Biraz geriye dön. Bana daha önce olanları anlat. O adamın... Öldürülen adamm... Eve girdiğini gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Herhalde uzun süredir içerideydi."

"Yani o evde mi oturuyordu?"

"Hayır, hayır. O evde Miss Pebmarsh'dan başka kimse yok."

"Demek kadının asıl adını biliyorsun?"

"Tabii... Bunu gazeteler yazdı. Bütün gazeteler cinayetten söz ettiler, o bağıran kızın adı da Sheila Webb... Harry, bana öldürülen adamın isminin Bay Curry olduğunu söyledi. Ne komik ad değil mi? Tıpkı baharat ismi. Biliyor musunuz... İkinci bir cinayet daha işlendi! Aynı gün değil... Daha sonra... Yoldaki telefon kulübesinde biri öldürüldü... Kulübeyi burdan görebiliyorum ama... Başını pencereden uzatıp yana döndürmem lazım. Tabii cinayeti görmüş sayılmam... Eğer birinin öldürüleceğini bilseydim, pencereden sarkardım. Tabii böyle bir şeyden haberim yoktu. Onun için bakmadım. Zaten o sabah sokak çok kalabalıktı. Bir sürü adam gelmiş, karşıdaki eve bakıyordu. Bence bu aptallık. Öyle değil mi?"

"Tabii," dedim. "Hem de ne aptallık!"

O sırada Ingrid tekrar odaya daldı. Geraldine'i yatıştırmak ister gibi, "Biraz sonra geleceğim..." dedi. "Çabucak geleceğim..." Dışarı fırladı.

Geraldine, "Onu pek istemiyoruz," diye mırıldandı. "Yemekler için endişeleniyor. Zaten Ingrid yalnız öğle yemeklerini pişiriyor. Kahvaltıda pişirecek bir şey yok. Akşamları ise babam lokantaya gidiyor. Benim yemeğimi de oradan gönderiyor... Balık filan... Tam akşam yemeği değil..." Sesi biraz mahzunlaşmıştı.

"Öğle yemeklerini ne zaman yiyorsun, Geraldine?"

"Akşam yemeği mi demek istiyorsunuz herhalde... Bu benim akşam yemeğim sayılır... Zira geceleri dediğim gibi fazla bir şey yemiyorum." İçini çekti. "Akşam yemeğini Ingrid pişirdiği zaman yemekten başka çare yok. O ise saatten filan pek anlamıyor. Kahvaltıyı tam vaktinde hazırlıyor. Çünkü geç kaldığı zaman babamın kızdığını biliyor. Fakat öğle yemeğinin zamanı yok... Bazen on ikide, bazen de 14.00'de sofraya oturuyorum. Ingrid yemeklerin zamanı olamayacağını, bunların hazır oldukları vakit yenileceğini söylüyor."

"Kolay bir yol bu," dedim. "Cinayetin işlendiği gün öğle... şey... yani... akşam yemeğini saat kaçta yedin?"

"O gün yemeğin on ikide yendiği günlerden biriydi. Zira Ingrid o günler izinlidir. Sinemaya gider veya kuaföre saçını yaptırır. Bayan Perry adlı bir kadıncağız da o gün bana göz kulak olur. Fena bir kadın o. Korkunç. İnsanın başına vuruyor."

Biraz şaşırmıştım. "Başına mı vuruyor?"

"Canım, okşar gibi başına vuruyor. 'Cici kız, yavrucak,' diyor. Yani insanın oturup doğru dürüst konuşacağı kadınlardan değil. Fakat bana tatlı, pasta filan getiriyor."

"Sen kaç yaşındasın Geraldine?"

"On yaşındayım... Ben doğalı on sene üç ay olmuş."

"Doğrusu büyük insan gibi zekice konuşmasını biliyorsun," dedim.

Geraldine, ciddi bir tavırla cevap verdi. "Bunun sebebi daima babamla konuşmam."

"Demek cinayet günü 'akşam' yemeğini erken yedin."

"Evet. Ingrid'in yıkanıp 13.00'de evden çıkması için erken yedim."

"Herhalde o sabah pencereden bakıyor, gelip geçenleri seyrediyordun?"

"Tabii. Arada sırada... Daha önce... Yani saat onda bilmece çözüyordum."

"Bay Curry'yi eve girerken görüp görmediğini merak ettim de..."

Geraldine, hayır anlamında başını salladı. "Görmedim... Bakın bu gerçekten garip. Bunu ben de kabul ediyorum."

"Şey... Belki adam eve daha erken geldi."

"Evin kapısına gidip, zili çalmadı. Öyle bir şey yapsaydı ben görürdüm."

"Belki bahçeden geçmiştir. Yani evin arkasından..."

Geraldine, "İmkânsız," dedi. "Evin arka bahçesi diğer evlerinkine bitişik. Herhalde kimse bir yabancının bahçesinden geçmesini istemez."

"Evet... Herhalde istemez..."

Geraldine içini çekti. "Adamı görmeyi isterdim. Kimbilir nasıl bir insandı?"

"Bir hayli yaşlıydı, Geraldine. Altmışında vardı. İyice tıraş olmuştu... Yani, bıyığı sakalı yoktu. Sırtına da koyu gri elbise giymişti."

Küçük kız, bu tarifimi hiç beğenmemişti. Başını salladı. "Pek de alelade bir adammış."

"Zaten," dedim. "Burada yatıyor ve eğlenmek için de dışarıya bakıyorsun... Herhalde artık günleri birbirinden ayırman kolay değil."

Geraldine bu gizli meydan okuyuşa dayanamadı. "Yanılıyorsunuz. Bu hiç de güç değil. O sabah olanların hepsini anlatabilirim. Bayan Yengeç'in kaçta gelip kaçta gittiğini biliyorum."

"Söz ettiğin gündelikçi kadın galiba?"

"Evet... Tıpkı yengeç gibi yan yan yürüyor. Küçük bir oğlu var. Bazen onu da beraber getiriyor. Fakat cinayet günü oğlu yanında değildi. Miss Pebmarsh ise saat onda evden çıkıyor. Körler okulundaki çocuklara ders vermeye gidiyor. Bayan Yengeç, 19 numaradan saat on ikide ayrılıyor. Arada sırada eli boş gelmesine rağmen, evden paketle çıkıyor. Miss Pebmarshın gözleri görmediği için biraz yağ veya peynir çalıyor, sanırım... Cinayet günü olanları çok iyi hatırlıyorum. Zira o gün Ingrid'le kavga ettik. O benimle konuşmamaya karar verdi. Ona İngilizce öğretiyorum. "Tekrar görüşünceye kadar..." sözünün İngilizcesini sordu. Bana bunun Almancasını söyledi: Auf Wiedersehen. Bunu biliyorum. Zira bir iki sene önce İsviçre'ye gittim. Oradakiler birbirlerine bunu söyleyip duruyorlardı. Sonra, Grüss Gott'da diyorlardı ama bunun İngilizcesini söylerseniz kalabalık etmiş olursunuz."

"O halde Ingrid'e ne söylemesini öğrettin?"

Geraldine gülmeye başladı. Boğuk, kindar kahkahalar atıyordu. Konuşmaya çalıştı, ama gülmekten laf anlatacak durumda değildi. Nihayet, "Ona, 'Haydi cehennem ol!' demesini öğrettim," diye

fısıldadı. "Ingrid bunu komşumuz Miss Bulstrode'a söylemiş. Kadın da çok kızmış... Tabii o zaman Ingrid de durumu anlamış. İşte bu yüzden bana küstü. Ertesi gün çay zamanına kadar da barışmadık."

Bu durumu iyice hazmetmeye çalıştım. "Tabii bu yüzden de daha çok dürbünle etrafı seyrettin."

Geraldine başını salladı. "Evet... Onun için Bay Curry'nin eve ön kapıdan girmediğini biliyorum. Bana kalırsa adam, gece gizlice eve girip tavan arasına saklandı. Ne dersiniz?"

"Her şey mümkün," diye cevap verdim. "Fakat bana pek mümkünmüş gibi gelmedi."

Geraldine, "Haklısınız," dedi. "Adamın karnı acıkırdı değil mi? Miss Pebmarsh'dan saklandığına göre ondan kahvaltı da isteyemezdi."

Sordum. "Eve başkaları gelmedi mi?... Hiç kimse uğramadı mı? Arabalı biri?... Bir satıcı?... Misafir?..."

Geraldine, "Bakkal pazartesi ve perşembe günleri gelir," diye cevap verdi. "Sütçü ise şişeleri sabah tam sekiz buçukta bırakır."

Bu çocuk, bir ansiklopediydi adeta.

"Yer elmasını filan, Miss Pebmarsh kendisi alır. O gün yalnız çamaşırhaneden uğradılar..." Bir an durdu. Sonra ekledi. "Yeni bir çamaşırhaneydi bu."

"Yeni bir çamaşırhane mi?"

"Evet. Buradaki evlere genellikle, Southern Downs Çamaşırhanesi'nin adamları uğrar. Fakat o günkü yeni bir çamaşırhaneydi... Snowflake adlı bir yer sanırım... Doğrusu Snowflake Çamaşırhanesi'nin kamyonetini o zamana kadar hiç görmemiştim. Herhalde işe yeni başladılar."

Sesimden duyduğum heyecan ve ilginin anlaşılmaması için elimden geleni yaptım. "Adam, çamaşır mı aldı? Yoksa temiz çamaşırları mı bıraktı?"

Geraldine, "Temiz çamaşırları bıraktı," diye cevap verdi. "Bunlar koskocaman bir sepetin içindeydi... Hatta sepet diğer çamaşırhaneninkinden çok büyüktü."

"Çamaşırları Miss Pebmarsh mı aldı?"

"Yok canım... Miss Pebmarsh tekrar sokağa çıkmıştı."

"Bu ne zaman oldu, Geraldine?"

Küçük kız, "Tam saat 13.31," dedi. Sonra da gururla ekledi. "Bunu kaydettim."

Küçük not defterini işaret etti. Sonra bunu açarak oldukça kirli parmağıyla oradaki bir kaydı gösterdi. "13.35. 19 numaraya çamaşırhanenin kamyoneti geldi."

"Sen Scotland Yard'dan olmalıymışsın."

"Kadın dedektifler var mı? Doğrusu bu iş çok hoşuma gider... Kadın polisleri kastetmiyorum. Bence kadın polisler komik oluyorlar."

"Çamaşırlar geldiği zaman neler olduğunu iyice anlatmadın."

Geraldine içini çekti. "Bir şey olmadı. Şoför yerinden indi. Arka kapıyı açarak o büyük sepeti aldı. Sendeleyerek, evin köşesini dolaştı ve arka tarafa gitti. Arka kapıdan içeri girebildiğini pek sanmıyorum. Herhalde Miss Pebmarsh orayı kilitliyor. Muhakkak adam çamaşırı arka kapının yanına bırakıp döndü."

"Nasıl bir adamdı bu?"

Kız, "Alelade," dedi.

"Benim gibi mi?" diye sordum.

Geraldine, "Hayır, hayır," diye bağırdı. "Sizden çok yaşlıydı. Fakat onu iyice göremedim. Çünkü eve şu taraftan geldi." Kız sağı işaret etti. "Yolun ters tarafında olmasına rağmen 19 numaranın önünde durdu. Fakat böyle sokaklarda buna pek aldırmıyorlar... Bahçe kapısından içeri girerken sepetin üzerine eğilmişti. Onun için yalnız başının arkasını görebildim. Dışarı çıktığı zaman ise yüzünü ovuşturup duruyordu. Herhalde sepetin ağırlığından iyice terlemişti."

"Sonra kamyonete binip gitti mi?"

"Evet... Bunu neden o kadar merak ettiniz?"

"Şey..." diye mırıldandım. "Bilmem... Belki de adam dikkatini çeken bir şey görmüştür, diye düşünüyordum..."

Ingrid tekrar kapıyı açtı. Tekerlekli, küçük bir yemek arabasını itiyordu. Neşeyle, başını sallayarak, "Şimdi yiyoruz," dedi.

Geraldine, "Oh," diye gülümsedi. "Çok acıktım."

Ben oturduğum sandalyeden kalktım. "Ben artık gideyim... Allahaısmarladık, Geraldine."

"Güle güle... Peki, bu ne olacak?" Meyve bıçağını havaya kaldırdı. "Benim değil bu." Sesinde gizli bir arzu vardı. "Keşke benim olsaydı."

"Galiba bu hiç kimsenin değil?"

"O halde 'meyveden çıkarılan sahipsiz define' sayılabilir değil mi? Böyle bir şey var sanırım..."

"Evet, var..." dedim. "Bu da öyle bir define sayılabilir... En iyisi bu bıçak sende kalsın. Yani... Sahibi çıkıncaya kadar sende dursun. Fakat kimsenin böyle bir iddiada bulunacağını sanmıyorum..." Bu da doğruydu tabii.

Geraldine, Norveçli kıza döndü. "Ingrid, bana bir elma getir."

"Elma?"

"Pomme! Apfel!"

Küçük kız, elinden geleni yapıyordu. Lisan dersinin başladığım düşünerek, onları baş başa bıraktım.

Bölüm 26

Bayan Rival, Peacock's Arm’sın kapısını açarak bara doğru ilerledi. Hafifçe sendeliyordu. Kadın barın yabancısı değildi. Bu yüzden barmen kendisini sevgiyle karşıladı.

"Merhaba Flo," dedi. "İşler yolunda mı?"

Bayan Rival, "Pek de yolunda değil," diye cevap verdi. "Haksızlık bu!... Haksızlık!... Ben neden söz ettiğimi biliyorum, Fred! Onun için bunun haksızlık olduğunu da rahatça söyleyebilirim."

Fred, onu yatıştırmaya çalıştı. "Tabii haksızlık... Zaten artık haklı olan bir şey var mı? Her zamankinden mi istersin, Flo?"

Bayan Rival evet anlamında başını salladı. İçkinin parasını verdikten sonra bardaktan birkaç yudum aldı. Hâlâ homurdanıp duruyordu, ama yüzünde daha neşeli bir ifade belirmişti. Fred tekrar yanına geldiği zaman da onunla daha yumuşak bir tavırla konuştu.

"Ne olursa olsun," dedi. "Buna tahammül edecek değilim. Hayır! Buna dayanamayacağım! Bu dünyada sevmediğim bir şey varsa o da hilekârlıktır."

Fred, "Tabii," diye cevap verdi. "Tabii göz yummadın." Kadını tecrübeli bakışlarla süzdükten sonra, kendi kendine, "Birkaç tane yuvarlamış bile, ama sanırım bir iki kadeh daha götürür. Bir şeye canı sıkılmış," diye içinden geçirdi.

Bayan Rival homurdandı. "Hilekârlık! Des... des... des... öff! Ne demek istediğimi anlıyorsun ya, Fred."

Barmen hemen tasdik etti. "Tabii... Anlamaz olur muyum?"

Barmen dönüp yeni gelen müşteriyi karşıladı. Bayan Rival ise hâlâ mırıldanıp duruyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor. Göz yumacak da değilim. Bunu açıkça söyleyeceğim. Bana böyle muamele edeceklerini sananlar, yanılırlar. Yani... bu doğru değil. Eğer sen kendini müdafaa etmezsen, başka kim eder?" Yüksek sesle ekledi. "Bana bir kadeh daha ver, hayatım."

Fred istenileni yaptı.

Bayan Rival, "Fred bak göreceksin," dedi. "Başım belaya girecek. Bir insan senden bir şey yapmanı istediği zaman bunun nedenini de anlatmalıdır. Bunun ne anlama geldiğini, ne yaptığını söylemelidir... Yalancılar!"

Kadının iyice rimellenmiş kirpiklerinin arasından bir gözyaşının aşağı süzülmek üzere olduğunu fark eden Fred, "Ben senin yerinde olsaydım, eve giderdim," dedi. "Biraz sonra yağmur yağacak. Hem de bardaktan boşanırcasma. Yağmura yakalanırsan şu canım şapkan da mahvolur."

Bayan Rival bu sözlerini beğendiğini belirtmek ister gibi hafifçe gülümsedi. "Ben mavi çiçeklere bayılırım zaten... Yarabbi! Ne yapacağımı bilmiyorum."

Barmen şefkatle, "Ben olsam eve gider şöyle bir balık yerim," diye cevap verdi.

"Evet... Belki... ama..."

"Haydi, haydi... Şapkanı mahvetmek istemiyorsun ya?"

Bayan Rival, "Doğru," dedi. "Çok doğru. Bu sözlerin çok doğru... doğru... Hayır, öyle değil... Ben ne demek istiyordum, Fred?"

"Sözlerin çok isabetli demek istiyordun."

"Teşekkür ederim."

Fred, "Rica ederim..."

Bayan Rival yüksek bar sandalyesinden indi ve sendeleye sendeleye kapıya doğru gitti.

Müşterilerden biri, "Bizim Flo'cukbir şeye üzülmüş galiba?" dedi.

Hüzünlü bakışları olan bir adam, "Flo her zaman neşelidir," diye mırıldandı. "Ama insanın bir saati bir saatine uymuyor ki."

İlk müşteri, yarıda kalan söze döndü. "Jerry Grainger’ın Queen Caroline’ın çok arkasında kalacağını hatta beşinci geleceğini önceden söyleselerdi hiç inanmazdım. Bana sorarsanız işin içinde bir iş var. Zaten artık yarışlar doğru dürüst yapılmıyor. Atlara doping yapıyorlar."

Bayan Rival, Peacock's Arms Barı'ndan çıkmıştı. Şaşkın bir ifadeyle gökyüzüne baktı. Evet... Belki de yağmur yağacaktı. Yolda ilerlemeye başladı. Her zamankinden biraz daha hızlı yürüyordu. Önce sola, sonra sağa saptı ve nihayet köhne bir evin önünde durdu. Anahtarı çevirdi ve kapıyı açarak içeri girdi. Ev, lahana, balık ve okaliptüs kokuyordu. Bilhassa okaliptüs kokusu hole iyice sinmişti.

Bayan Rivalın ev sahibesi kışın bronşlarına dikkat etmesi gerektiğine inanır ve bu pek önemli işe eylülün ortasında başlardı. Bayan Rival tırabzana sarıla sarıla yukarı çıktı. İkinci kattaki odasının kapısını iterek içeri girdi. Bir an durakladı. Sonra da endişeyle geriledi.

"Ah...Siz miydiniz?"

Müfettiş Hardcastle oturmakta olduğu sandalyeden kalktı. "İyi akşamlar, Bayan Rival."

Kadın, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Aslında başka bir zaman olsa daha kibar olurdu.

Müfettiş cevap verdi. "İş icabı Londra'ya geldim. Sizinle görüşmem gereken bir iki mesele vardı. Sizi bulabileceğimi düşünerek buraya uğradım. Şey... aşağıdaki hanım, "Neredeyse gelir," dedi.

Bayan Rival, "Ya," dedi. "Fakat... neden... şey..."

Müfettiş Hardcastle bir sandalyeyi ileri doğru itti. Kibarca, "Lütfen oturun," diye mırıldandı.

Sanki durumları değişmiş, Hardcastle ev sahibi, Bayan Rival de misafir olmuştu. Kadın yavaşça oturdu. Dikkatle müfettişe bakıyordu.

Sonunda sordu. "Bir iki meseleden kastettiğiniz şey nedir?"

Müfettiş Hardcastle, "Basit bir, iki nokta," diye cevap verdi. "Karşınıza çıkan bir iki mesele..."

"Yani... bunlar... Harry'le mi ilgili?"

"Evet..."

Bayan Rival, "Buraya bakın," dedi. Sesinde hafif bir küstahlık ve öfke belirmişti. Üstelik içki kokan nefesi de Hardcastle’ın burnuna kadar geliyordu. "Ben Harry'den bıktım artık. Onu bir daha düşünmek istemiyorum. Resmini gazetede görünce, kendi arzumla kalkıp size geldim. Öyle değil mi? Size gelip onun hakkında bütün bildiklerimi anlattım. Harry'den ayrılalı yıllar oldu. Onu hatırlamak istemiyorum! Size anlatabileceğim başka bir şey de yok. Hatırladıklarımın hepsini söyledim. Bu konunun kapatılması beni memnun edecek."

Müfettiş Hardcastle, "Benim soracağım çok basit bir şey," diye mırıldandı. Kibarca, özür diler gibi konuşmuştu.

Bayan Rival hiç de kibar olmayan bir edayla omzunu silkti. "Of! Pekâlâ. Ne var? Anlatın bakalım!"

"Ölünün, kocanız olduğunu... yani on beş sene önce nikâhlandığmız adam olduğunu anladınız. Öyle değil mi?"

"Şimdiye kadar, Harry'le kaç sene önce evlenmiş olduğumuzu öğrendiğinizi sanıyordum."

Müfettiş Hardcastle, sandığımdan daha zeki, diye düşündü. Sonra sözlerine devam etti. "Evet. Bu konuda haklısınız. Kayıtlara baktık. Siz 15 Mayıs 1948'de evlenmişsiniz.

Bayan Rival üzüntülü bir ifadeyle, "Mayısta evlenenlerin mesut olmayacaklarını söylerler," diye mırıldandı. "Bu evlilik de bana uğur getirmedi."

"Aradan bu kadar yıl geçmiş olmasına rağmen kocanızı görür görmez tanıdınız."

Bayan Rival hafif bir endişeyle kımıldandı. "Fazla yaşlanmamıştı. Zaten Harry, kendisine daima gayet iyi bakardı. Evet..."

"Hatta onun tanınması için ek bilgi de verdiniz. Sanırım bana yazdığınız mektupta bir yaradan söz ediyordunuz."

"Tamam... Bu yara, sol kulağının arkasmdaydı. Şurada." Bayan Rival elini kaldırarak yara yerini işaret etti.

"Sol kulağının arkasında mı?" Müfettiş Hardcastle "sol" kelimesinin üzerinde özellikle durmuştu.

"Şey..." Bir an kadının yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. "Evet... Şey, evet, öyle sanırım... Evet, evet, bundan eminim. Tabii insan telaşlıyken, bazen sağını solunu karıştırır. Öyle değil mi? Fakat... evet... Yara boynunun sol tarafındaydı. Şurada..." Elini tekrar aynı yere bastırdı.

"Kocanız tıraş olurken orayı kesmişti, değil mi?"

"Evet, evet..."

"Bu pek önemli bir nokta, Bayan Rival. Sonuçta bazen insan insana benzer. Hele aradan uzun seneler geçmişse. Fakat kocanıza çok benzeyen, üstelik aynı yerde de yarası olan bir adamla karşılaştınız... Tabii o zaman teşhisiniz de kesin oldu. Ölen kişinin kimliğini tespit ettiniz öyle değil mi? Artık elimizde takip edebileceğimiz ciddi ve önemli bir ipucu var."

Bayan Rival, "Memnun olduğunuza sevindim," dedi.

"Bu ustura kazası ne zaman oldu?"

Kadın bir an düşündü. "Sanırım... Evet... Biz evlendikten altı ay sonra sanırım."

"Demek ki kaza, 1948 yılının ekim veya kasım ayında oldu... Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Kocanız 1951'de sizi terk ettikten sonra..."

Bayan Rival sinirli bir şekilde, "O beni terk etmiş sayılmaz," diye cevap verdi. "Asıl ben onu kapı dışarı ettim."

"Tabii, tabii... Bunu istediğiniz şekilde açıklayabilirsiniz. Her neyse... 1951'de kocanızdan ayrıldıktan sonra kendisiyle bir daha karşılaşmadınız. Sadece geçenlerde gazetede fotoğrafını gördünüz?"

"Evet. Bunu size de anlattım."

"Bundan emin misiniz, Bayan Rival?"

"Tabii eminim. Ben Harry Castleton'u bir daha görmedim. Sadece geçen gün morgtaki cesedine baktım."

Müfettiş, "İşte bu garip," dedi. "Çok garip..."

"Niçin? Ne demek istiyorsunuz?"

"Yara dokuları çok tuhaf oluyor... Çok tuhaf... Tabii bu işten ne ben anlarım, ne de siz. Bizim için yara yaradır. Fakat doktorlar yaralardan bir hayli şey öğreniyorlar. Mesela... Genel olarak bir yaranın ne kadar zaman önce açılmış olduğunu anlayıveriyorlar."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

"Mesele basit, Bayan Rival. Adli tabibe ve fikrini aldığımız başka bir doktora göre, kocanızın kulağının arkasındaki yara dokusu, bu yaranın ancak beş altı sene önce açılmış olduğunu gösteriyormuş... Yaranın daha eski olması imkânsızmış."

Bayan Rival, "Saçma," diye bağırdı.

Hardcastle, kadının sözünü keserek, sakin bir tavırla anlatmaya devam etti. "Görüyorsunuz ya? O yara beş altı sene önce açılmışsa ve o adam kocanızsa... o zaman 1951'de kendisinden ayrıldığınız zaman kulağının arkasında öyle bir iz yoktu..."

"Belki de yoktu. Neyse... Fakat morgta gördüğüm o adam Harry'di."

"Fakat kocanızı 1951'den sonra bir daha görmemiştiniz, Bayan Rival. Görmediğinize göre..."

Bayan Rival bağırdı. "Aklımı karıştırıyorsunuz! Aklımı fena halde karıştırıyorsunuz! Belki yara 1948'de açılmamıştı. İnsan bütün bunları hatırlayamaz ki. Her neyse, Harry'nin kulağının arkasında yara izi vardı. Bunu gayet iyi biliyorum."

"Ya?... Anlıyorum..." Müfettiş Hardcastle ayağa kalktı. "Bana kalırsa verdiğiniz ifadeyi iyice düşünmeniz çok iyi olur, Bayan Rival. Herhalde başınıza dert açılmasını istemezsiniz."

"Dert açılması mı? Ne demek istiyorsunuz?"

Müfettiş Hardcastle adeta özür diler gibi, "Şey..." dedi. "Mesela... yalan beyanda bulunmak."

"Yalan beyan mı? Ben mi böyle bir şey yapacağım?"

"Evet. Kanuna göre bu ciddi bir suçtur, Bayan Rival. Başınız derde girer."

Bayan Rival ayağa kalkmıştı. Şöyle bir dikleşti. Gözleri ateş saçıyordu artık. O anda hemen hemen haşmetli denilebilecek bir tavır takınmıştı. "Şimdiye dek bu kadar saçma bir şey duymadım. Saçma! Saçma sapan bir iddia! Görevimi yapmaya çalıştım. Size yardıma geldim. Hatırladıklarımın hepsini anlattım... Eğer bir hata yaptıysam... bu da normal bir şey sayılır. Sonuçta şimdiye kadar bir sürü centilmen arkadaşım oldu. İnsan bazen basit bir noktada yanılabilir. Fakat yanıldığımı hiç sanmıyorum. O adam, Harry'di. Harry'nin sol kulağının arkasında bir yara izi vardı. Bundan eminim! Belki artık, çıkar gider ve bir daha da buraya gelip yalan söylediğimi imaya kalkmazsınız!"

Müfettiş Hardcastle hemen kapıya doğru döndü. "İyi akşamlar. Bayan Rival. Size tekrar iyi düşünmenizi tavsiye ederim."

Bayan Rival sinirli bir şekilde başını salladı. Hardcastle kapıdan çıktı. Müfettiş uzaklaşır uzaklaşmaz, kadının hali de değişiverdi. O meydan okuyan tavırları kalmadı. Artık Bayan Rival'ın bir hayli korkmuş ve endişelenmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Başıma bu işi sardı..." diye mırıldandı. "Başıma bu işi sardı. De-devam etmeyeceğim... Hayır... Be-be-ben, başkaları uğruna tehlikeye atılamam. Bana bir sürü masal anlattı. Yalan söyledi. Beni aldattı. Korkunç bir şey bu. Adeta canavarlık. Bunu açık açık da söyleyeceğim."

Sendeleyerek bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonra kararını vermiş olacaktı ki, köşede duran şemsiyeyi alarak tekrar sokağa çıktı. Sokağın sonuna dek yürüdü. Bir an oradaki telefon kulübesinin önünde tereddütle durakladıktan sonra yoluna devam edip postaneye gitti. İçeri girerek bozuk para istedi ve oradaki telefon kulübelerinden birine koştu. Santralı bularak, bir numara istedi. Karşıdan cevap gelinceye kadar sabırla bekledi.

"Alo... Konuşun lütfen. İstediğiniz numarayı bağladık."

Bayan Rival, "Alo?" dedi. "A, sen misin?... Ben Flo. Evet, telefon etmememi söyledin, ama mecbur kaldım." Bana, başıma nasıl bir dert açtığını hiç anlatmadın. Bana sadece, "Adam tanındığı takdirde durumum güçleşir," dedin. Senin bir cinayete karışacağın bir an için bile aklıma gelmedi... Tabii öyle söyleyeceksin ama başında anlattıklarının bununla ilgisi yoktu... Evet, inanıyorum. Bence, bu işte senin de parmağın var... Şunu iyi bil. Buna göz yummak niyetinde değilim... Bildiğin gibi buna... or-or-or-ortaklık denir. Canım, ne söylemek istediğimi biliyorsun. Galiba buna 'suç ortaklığı' deniliyor... Doğrusunu istersen ben işi birlikte yapanlara 'ortak' adının verildiğini sanıyordum. Neyse... Beni de suçlu bulabilirler. Emin ol, çok korkuyorum... Bana onlara mektup yazıp yaradan bahsetmemi söyleyen sensin. Halbuki sonradan o yaranın birkaç sene önce açıldığı anlaşılmış. Bense, "Kocam, beni terk ettiği zaman, kulağının arkasında yara vardı," diye yemin ettim... Bu yalan beyanda bulunmak. Bu yüzden hapse bile atılabilirim... Haydi, haydi, beni kandırmaya kalkma... Artık bunun hiç faydası yok... Hayır... Birine bir iyilikte bulunmak başka, bu başka... Evet, biliyorum... Bana bunun için para verdin. Hoş, bu öyle önemli bir konu da sayılmazdı ya... Pekâlâ, pekâlâ, seni dinleyeceğim ama artık beni aldatamazsın... Peki, peki sesimi alçaltırım... Ne dedin?... Ne kadar?... Bir hayli para

bu... Sende bu kadar para olduğu ne malum... Şey, evet, tabii o zaman durum değişir... O işle ilgin olmadığına yemin eder misin?... Yani cinayetlerle bir ilişiğin olmadığına?... Hayır, senin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum... Tabii onu anlıyorum... İnsan bazen bazı kimselerle tanışır... Onların arasına karışır... Onlar senin gibi değildir... Fazla ileri giderler. Tabii o zaman kimse seni suçlu bulmaz... Zaten daima her şeyi inanılır hale getirirdin... Hep böylesindir... Pekâlâ, düşüneceğim ama çabuk ol... Yarın mı? Ne zaman?... Evet, evet gelirim ama çek istemem... Olur ya, bankada karşılığı yoktur... Hoş, hâlâ bu işe neden karışıyorum, bilmem ki?... Pekâlâ... Madem öyle istiyorsun... Canım, onu demek istemedim... Pekâlâ..."

Bayan Rival yalpalaya yalpalaya postaneden dışarıya çıktı. Kendi kendisine gülüp duruyordu.

Eline yüklü bir para geçecekti. Eh! Bu da polise yalan söyleme riskine değerdi. Geleceği kurtulmuştu. Zaten fazla bir riske de girmiyordu. Yalnızca yanlış hatırladığını söylerdi. Birçok kadın bir yıl önce meydana gelmiş bir olayı bile hatırlamıyordu. Harry ile diğer adamı birbirine karıştırmış olduğunu iddia ederdi. Oh, daha söyleyecek birçok mazeret bulabilirdi.

Bayan Rival olayların üstünde fazla duran bir tip değildi. Az önceki karamsar ruh halinden kurtulmuş neşesi yerine gelmişti. Eline geçecek olan parayı nasıl harcayacağım ciddi bir şekilde düşünmeye başladı...

Bölüm 27

Colin Lamb Anlatıyor

Albay Beck, "Bayan Ramsay'den fazla bir şey öğrenememişsin..." diye şikâyet etti.

"Öğrenilecek fazla bir şey yoktu ki..."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

"O, faaliyet gösterenlerden değil mi?"

"Değil..."

"Pek emin değilim..."

"Daha fazla şeyler mi umuyordun?" "Öğrendiklerim yeterli değil."

"Hımm... O halde başka taraflara bakmak zorunda kalacağız... Yani... Hilallerden vazgeçeceğiz. Öyle değil mi?" "Evet."

"Deminden beri tek kelimelerle cevap veriyorsun. Yoksa akşamdan mı kaldın?"

Ağır ağır, "Ben bu işte başarılı olacak insanlardan değilim," dedim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Saçlarını okşayarak, 'Ağlama, ağlama, dememi mi?"

Bütün keyifsizliğime rağmen güldüm.

Albay Beck, "Hah şöyle," dedi. "Bu daha iyi... Şimdi anlat bakalım. Ne oluyor? Herhalde kız meselesi..."

Başımı salladım. "Hayır. Bu gerçeği çoktan anlamıştım."

O zaman Albay Beck ummadığım bir şey söyledi. "Farkındayım... Bugün dünyanın durumu karmakarışık. Meseleler eskisi gibi açık ve berrak değil. İnsan ümitsizliğe kapıldı mı, mahvoluyor. İçten içe çürümeye benziyor bu. Eğer sende de böyle bir şey başladıysa, durum kötü. Zira bundan sonra bizlere faydalı olamazsın. Şimdiye kadar fevkalade işler başardım Onlarla iftihar etmeye çalış. Git, o deniz yosunlarıyla uğraş." Bir an sustu. Sonra da, "O berbat şeylerden gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?" diye sordu.

"O konu beni çok ilgilendiriyor."

"Bence iğrenç bir şey bu. Arada ne çok fark var değil mi? Yani... zevkler arasında demek istiyorum. Dikkati çeken bir nokta bu... Şu senin 'patent'ini aldığın cinayet ne âlemde? Ben katilin o kız olduğundan eminim."

"Yanılıyorsunuz," dedim.

Beck bir baba tavrıyla, bana ihtarda bulunmak ister gibi parmağını salladı. "Ben, sana şu kadarını söyleyeyim. Hazırlıklı olun. Bunu, izcilere söylenilen anlamda da alma..."

Charing Cross Sokağı'ndan ilerlerken derin derin düşünüyordum. Metro istasyonunda bir gazete aldım. Baş sayfada bir gün önce Victoria İstasyonu'nda en kalabalık saatlerde bayılan bir kadına ait bir haber vardı. Kadın çabucak hastaneye götürülmüş ve orada bıçaklanmış olduğu anlaşılmıştı. Zavallı kendisine gelmeden ölmüştü. Kadının adı, Bayan Merlina Rival'dı...

Hardcastle'a telefon ettim. Arkadaşım, sorduğum soruya, "Evet," dedi. "Gazetede yazıldığı gibi..." Sesi sert ve acıydı. "Önceki akşam onu görmeye gittim. Kendisine o yara hikâyesinin doğru olmadığını ima ettim. Yara dokusu oldukça yeniydi. Ne tuhaf değil mi? İnsanlar ne hatalar yapıyorlar? Çoğunlukla bunun sebebi, işi fazla üstelemeleri... Biri Bayan Rival'a cesedin seneler önce kendisini terk eden kocası olduğunu söylemişti... Doğrusu kadın rolünü fevkalade güzel yaptı. Ben kendi hesabıma ona inandım. Fakat kadını tutan kimse zekâ oyununa kalktı. O önemsiz, küçük yarayı sonradan hatırlamış gibi yaparsa, artık polis de adamın Harry olduğuna inanır, kimseden şüphe etmez, diye düşündü. Eğer Bayan Rival bunu başında söylemiş olsaydı belki de hikâyesine inanmazdık..."

"Demek Merlina Rivalın bu işte parmağı vardı?"

"Biliyor musun, buna pek ihtimal vermiyorum. Bana kalırsa eski bir arkadaşı veya ahbabı kadına giderek, 'Buraya bak,' dedi. 'Başım dertte. İş yaptığım bir adam birdenbire öldürüldü. Eğer kim olduğu öğrenilir ve yaptığımız işler de ortaya çıkarsa, mahvolurum. Fakat sen gelir, onun seneler önce seni terk eden kocan yani Harry Castleton olduğunu söylersen, durum düzelir. Ben de bu beladan kurtulurum'."

"Fakat Bayan Rival, bunu hemen kabul eder miydi? İşin tehlikeli olduğunu söylemez miydi?"

Söylediğini kabul edelim... O zaman Bayan Rivalın arkadaşı, "Tehlike bunun neresinde?" derdi. "Başın çok sıkışırsa yanılmış olduğunu söyler ve işin içinden sıyrılırsın. On beş sene sonra kim olsa hata yapar." Bence böyle oldu, Colin. Tabii kadının arkadaşı paradan bahsetmeyi de unutmadı. O zaman Bayan Rival de, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Sana yardım etmek isterim. Bunu yapacağım."

"Yani kadın arkadaşından hiç şüphe etmedi mi?"

"O başkalarından şüphe edecek karakterde bir kadın değildi. Biz neler görüyoruz, Colin. Bir katili yakaladığımız zaman muhakkak ortaya arkadaşları çıkıyor. Adamı çok iyi tanıdıklarını, onun böyle bir şey yapamayacağını iddia ediyorlar."

"Bayan Rival'ı görmeye gittiğin zaman ne oldu?"

"Onu biraz korkuttum. Ben, oradan ayrıldıktan sonra Bayan Rival, tahmin ettiğim şeyi yaptı. Beklediğim gibi hareket etti. Yani, onu bu konuya karıştıran erkek veya kadınla konuşmaya kalktı. Tabii Bayan Rivalın peşine birini takmıştım. Kadın, hemen postaneye gidip bir yere telefon etti. Ben onun sokağın sonundaki telefon kulübesine gireceğini sanıyordum. Ne yazık ki öyle olmadı. Zira Bayan Rivalın telefona atmak için bozuk parası yoktu. Kadın postanedeki kulübeden çıktığı zaman hayatından çok memnun görünüyordu. Kadını göz hapsine aldık. Fakat dün geceye kadar enteresan bir şey olmadı. Kadın Victoria İstasyonu'na gidip Crowdean'a bilet aldı. Saat 18.30 olduğu için istasyon bir hayli kalabalıktı. Bayan Rivalın etrafına baktığı yoktu. O Crowdrean'da biriyle buluşacağını farz ediyordu. Fakat katil hazır bekliyordu... Kalabalığa karışıp önündekini bıçaklamak kadar kolay bir şey yoktur... Bana kalırsa kadın bıçaklandığını bile anlayamadı. Zaten bıçaklananlar genellikle bunu

fark edemezler. Levitti Çetesi soygununda, Barton'un başına geleni hatırlıyor musun? Adam bıçaklandıktan sonra bir hayli yürümüş ve nihayet düşüp ölmüş. İnsan önce şiddetli bir acı duyuyor... Hepsi o kadar... Sonra gelip geçici bir şey olduğunu sanıyor. Fakat aslında öyle değil. Yürümesine rağmen ölüm halinde... Fakat bundan haberi bile yok.”

Hardcastle, "Allah kahretsin!" diye sözlerini bitirdi. "Allah kahretsin! Allah kahretsin!"

Kendimi tutamayarak sordum. "Peki, ilgili kişiler hakkında soruşturma yaptırdın mı?"

Arkadaşım hemen cevap verdi. "Miss Pebmarsh dün Londra'daymış. Okulla ilgili bir işle meşgul olmuş ve Crowdean'a 19.40 treniyle dönmüş... Sheila Webb de New York'a gidecek olan yabancı bir yazarın müsveddelerini karşılaştırmak üzere Londra'ya inmiş. Kız, Ritz Oteli'nden tahminen 17.30'da ayrılmış. Buraya dönmeden önce de tek başına bir sinemaya gitmiş."

"Buraya bak, Hardcastle," dedim. "Sana bir şey söyleyeceğim. 9 Eylül'de tam saat 13.35'te Wilbraham Crescent 19 numaranın önünde bir kamyonet durmuş... Bu bir çamaşırhanenin kamyonetiymiş. Arabayı kullanan adam kocaman bir çamaşır sepetini alıp evin arka kapısına götürmüş. Bunu gören bir şahidim de var."

"Çamaşırhane mi?... Hangi çamaşırhane?"

"Snowflake Çamaşırhanesi... Böyle bir yer biliyor musun?"

"Biliyorum diyemeyeceğim. Durmadan yeni yeni dükkânlar açılıyor. Bu da tam çamaşırhaneye uygun bir isim."

"Neyse... Sen bu işi bir soruştur. Kamyoneti bir adam kullanıyormuş. Hem sepeti de aynı adam içeriye sokmuş."

Hardcastle’ın sesinde birdenbire şüpheli bir ifade belirdi. "Yalan söylemiyorsun ya, Colin?"

"Sana arabayı gören bir şahit olduğunu söyledim değil mi? Sen işine bak."

Beni daha fazla sıkıştırmasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Telefon kulübesinden çıkıp saatime bir göz attım. Yapacak çok işim vardı. Hardcastle beni yakalamadan önce işlerimi bitirmek istiyordum. Gelecekteki yaşamımı düzene koymam gerekiyordu.

Bölüm 28

Colin Lamb Anlatıyor

Beş gün sonra 23.00'te Crowdean'a dönüp Clarendon Oteli ne gittim. Bir oda tutup hemen yattım. Bir gece önce çok yorulduğum için hemen uyuyakalmışım... Hatta sabah çok geç kalktım... Uyandığım zaman ona çeyrek vardı.

Kahve, kızarmış ekmek ve günlük gazeteleri istettim. Garson bunlarla beraber bir de zarf getirdi. Zarfın üstünde ismim yazılmış ve sol üst köşeye de ELDEN ibaresi konulmuştu.

Mektubu şaşkınlık içinde inceledim. Böyle bir şey beklemiyordum doğrusu. Zarf kalın ve pahalı cinstendi. İsmim de özenle yazılmıştı.

Zarfı evirip çevirdikten sonra açtım. İçinden bir kâğıt çıktı. Büyük harflerle şunlar yazılmıştı:

"CURLEW OTELİ 11. Oda 413 (Kapıya üç defa vurun)"

Kâğıda bakakaldım... Bunun anlamı neydi acaba.

Oda numarasının 413 olduğuna dikkat ettim... Tıpkı saatler gibi. Bu biri rastlantı mıydı?... Yoksa özellikle mi seçilmişti?

Curlew Oteli'ne telefon etmeyi düşündüm. Sonra Dick Hardcastle'ı aramaya karar verdim. Fakat sonra ikisinden de vazgeçtim.

Yorgunluğum geçmişti. Kalkıp tıraş oldum, yıkandım, giyindim ve çıkıp Curlew Oteli'ne kadar yürüdüm. Kapıya geldiğim zaman saat tam 11.30'du.

Yaz mevsimi bittiği için otel pek kalabalık değildi. Lobide birkaç kişi vardı. Danışmaya gidip bir şey sormadım. Asansöre binerek dördüncü kata çıktım ve koridorda ilerleyerek 413'ü buldum. Bir iki saniye kapının önünde aptal aptal durdum. Sonra üç kere vurdum... Bir ses, "Girin," dedi.

Tokmağı çevirdim. Kapı kilitli değildi. İçeriye girer girmez donup kaldım.

Karşımda göreceğimi hiç tahmin etmediğim biri vardı.

Koltukta oturan Hercule Poirot, bana gülümsedi. "Une petite surprise, n'est cepas. Fakat bu süprizin hoşuna gittiğini ümit ederim."

"Mösyö Poirot buraya nasıl geldiniz?" diye bağırdım. "Sinsi bir tilki gibi hareket ettiğinizden farkında mısınız?"

"Bir Daimler arabayla geldim... Çok rahattı doğrusu."

"İyi ama burada ne yapıyorsunuz?"

"Çok tatsız bir şey oldu. Dairemi yeniden döşemeye karar verdiler... Bu konuda çok ısrar ettiler. Ne kadar rahatsız olduğumu tahmin edersin, tabii. Ne yapabilirdim?... Nereye gidebilirdim?"

Buz gibi sesle, "Gidilebilecek birçok yer var," dedim.

"Olabilir... Fakat doktorum deniz havasının bana iyi geleceğini söyledi."

"Herhalde doktorunuz hastasının ne istediğini bilen cinsten bir adam... Arzunuzu anlar anlamaz size deniz havası tavsiye etmiş. Bunu bana siz mi yolladınız?" Mektubu çıkarıp salladım.

"Tabii... Başka kim yollayabilirdi ki?"

"413 numaralı odaya yerleşmeniz bir tesadüf eseri mi?"

"Hayır, tesadüf değil... Bilhassa bu odayı istedim."

"Neden?"

Poirot başını yana eğerek bana tatlı tatlı tebessüm etti. "Bunu uygun buldum."

"Ya üç kere kapıya vurmam?..."

"Dostum, kendimi tutamadım... Hatta parmağımı kesip kapıya kanlı bir iz bırakmayı bile düşündüm... Fakat her şeyin bir haddi var... Parmağım mikrop kapar diye vazgeçtim."

Soğuk bir tavırla, "Galiba ikinci çocukluğunuzu yaşıyorsunuz," dedim. "Bugün öğleden sonra size bir balon, bir de tüylü tavşan alayım."

"Sürprizimden hoşlanmadın galiba... Hiç neşelenmedin... Beni gördüğüne sevinmedin."

"Sevineceğimi mi sanıyordunuz?"

"Pourquoipas? Haydi artık ciddi ciddi konuşalım. Nasıl olsa, ben biraz eğlendim... Yardım edebileceğimi ümit ediyorum. Çok nazik bir insan olan polis müdürüyle telefonla görüştüm. Şimdi de Müfettiş Hardcastle'ı bekliyorum."

"Peki ona ne söyleyeceksiniz?"

"Üçümüz oturup konuşuruz, diye düşünmüştüm."

Poirot'ya bakarak gülmeye başladım. Dostum buna konuşmak diyordu. Fakat ben kimin nutuk çekeceğini gayet iyi biliyordum... Hercule Poirot'ydu bu!

Bir süre havadan sudan söz ettikten sonra Hardcastle bir iki defa öksürüp konuşmaya başladı. "Herhalde olayla ilgili kişileri görmek isteyeceksiniz, Bay Poirot. Yalnız bu pek kolay olmayacak..."

Poirot soğuk bir tavırla Hardcastle’ın sözünü kesti. "Londra'daki dairemi yeniden döşemeye kalktıkları için buraya geldim."

Ben bir kahkaha attım. Poirot dönüp kızmış gibi yüzüme baktı.

Ben, "Bay Poirot gidip soruşturma yapmaz," diye atıldım. "Kendisi oturduğu yerden sorunları halledebileceğini söylüyor. Fakat bu her zaman tatbik edilebilen bir yol değil galiba... Öyle değil mi?... Yoksa buraya gelmezdiniz."

Poirot, müfettişe döndü. Bir eliyle de bıyığını okşayıp duruyordu. "Size bir şey söyleyeyim... Ben İngilizler gibi köpeklere düşkün değilim. Hatta köpeksiz yaşamayı tercih ederim... Buna rağmen sizin köpek hakkındaki fikirlerinizi beğeniyorum. Bir insan köpeğini sever ve ona hürmet eder... Köpeğini şımartıp onun zekâsı ve aklıyla övünür. Bunu arkadaşlarına anlatır. Şimdi bir de bunun aksini düşünelim. Köpek de sahibini sever. Köpek de sahibini şımartır... Sahibinin zekâsı ve aklıyla övünür... Mesela sokağa çıkmak istemeyen bir adam sırf köpeğinin hatırı için hayvanı dolaştırmaya götürür. Zira köpekler gezmeyi çok severler... Bu arada köpek de

memnuniyetini belirterek sahibini sevindirir... İşte genç dostum Colin de böyle hareket etti... Beni görmeye geldiği zaman kendi probleminden söz etmedi. Zira bunu halledebileceğinden emindi. Anladığım kadarıyla da bunu yapmayı başarmış... Hayır, benim yalnız ve işsiz olduğumu düşünerek üzüldüğü için bana bir olay anlattı. Böylece beni ilgilendireceğini sanıyor ve beni meşgul edecek bir iş bulduğuna seviniyordu. Üstelik benimle iddiaya kalkıştı... Ben sık sık bir sorunu oturduğum yerden halledebileceğimi söylerdim."

Ben, onun yüzüne bakıp muhabbetle gülümsedim. "Pekâlâ... Bu sorunu hallettinizse, bize cevabı verin bakalım."

"Tabii, hallettim!"

Hardcastle şaşkınlıkla Poirot'ya baktı. "Yani siz Wilbraham Crescent 19 numarada öldürülen adamın katilini biliyor musunuz?"

"Kuşkusuz."

"Edna Brent'i kimin öldürdüğünü de biliyor musunuz?"

"Tabii."

"Öldürülen adamın kimliğini de biliyor musunuz?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Hardcastle'ın yüzünden şüphelendiği belliydi. Buna rağmen polis müdürünü düşünerek sakin sakin oturmayı tercih etti. Fakat sesinden pek inanmadığı anlaşılıyordu. Affedersiniz, Bay Poirot... Siz üç kişiyi öldüren şahsı tanıdığınızı iddia ediyorsunuz... Peki bu cinayetlerin sebebini de biliyor musunuz?"

"Evet."

"Yani hemen katili tutup içeriye tıkabiliriz, öyle mi?"

"Orası şüpheli."

Ben merhametsizce, "Yani katilin kim olduğunu tahmin ediyorsunuz," diye mırıldandım.

"Seninle bir kelime için kavga edecek değilim, mon cher Colin. Sadece her şeyi bildiğimi söyleyeceğim."

Hardcastle içini çekti. "Fakat, Mösyö Poirot... Bana delil lazım... Delil olması gerekir."

"Tabii. Fakat elinizdeki imkânlar sayesinde bu delilleri bulabilirsiniz."

"Bundan pek emin değilim."

"Rica ederim müfettiş bey. Bir şeyi bilmek! İşte atılan en mühim adım!... Gerçekten bilmek diyorum. Ondan sonra istediğinizi elde etmek kolaylaşır."

Hardcastle yine içini çekti. "Her zaman öyle olmuyor. Bugün hapiste olması gereken insanlar, rahat rahat aramızda dolaşıyorlar. Bunu kendileri de biz de biliyoruz."

"Fakat serbest kalan suçluların oranı çok düşüktür, sanırım. Öyle değil mi?"

Ben söze karıştım. "Pekâlâ.. Pekâlâ... Bildiğinizden eminiz... Şimdi bize de anlatın bakalım."

"Dostum, sen hâlâ şüpheleniyorsun. Fakat önce sana şunu söyleyeyim. İnsan emin olduğu zaman bütün konular yerli yerine oturmuş demektir. Gerçek tespit edilmezse böyle bir şey olmaz..."

"Allah aşkına!" dedim. "Şunu anlatın... Size her konuda hak veriyorum."

Poirot arkasına yaslanıp kadehini tekrar doldurması için müfettişe işaret etti. "Mes amis, önce bir noktayı iyice anlamanız gerek. Bir sorunu halledebilmek için şartları bilmek gereklidir. İşte onun için köpeğe, avcı bir köpeğe ihtiyaç vardır..."

"Köpek bulduklarını sahibinin ayakları dibine bırakır," diye tamamladım.

"Bir insan gazetede okuduğu bir cinayeti oturduğu yerden çözüp halledemez. Önce şartların tamamen doğru olması gerekir. Halbuki gazetelerde yazılan şeyin çoğu pek doğru çıkmaz. Mesela dördü çeyrek geçe cereyan eden bir olayın dörtte olduğunu yazarlar. Adamın baldızından Elizabeth diye söz ederler. Halbuki aslında kadının adı Alexandra'dir. Fakat Colin öyle değil... Bu işte bana çok yetenekli bir köpek yardım etti. Sanırım Colin bu yeteneği sayesinde işinde epey ilerledi... Colin'in müthiş bir belleği var. Konuşulan şeyler üstünden birkaç gün geçmesine rağmen yanlışsız hatırlayabiliyor. Üstelik o konuşmaları olduğu gibi tekrarlıyor. Çoğumuzun yaptığı gibi aklında kalanlara kendi fikirlerini veya görüşünü eklemez. Mesela o, kesinlikle, "On ikiyi yirmi geçe mektuplar geldi," demez. Bunun yerine ön kapının vurulduğunu ve odaya elinde mektuplar bulunan birinin girdiğini anlatır. Yani böylece ben onun duyduklarını duymuş ve gördüklerini de görmüş olurum."

"Yalnız zavallı köpek mantığını kullanıp sorunları çözmesini bilmiyor,"

"İşte bu yüzden olaylar hakkında doğru bilgiye sahip oldum. Colin bana hikâyeyi ilk defa anlattığı zaman işin tuhaflığına dikkat ettim. Altmış dakika ileri olan dört saat gizlice bir eve sokulmuştu. Üstelik ev sahibesi bunlardan haberi olmadığını iddia ediyordu. Fakat biz ifadeleri kontrol etmedikçe bir şeye inanmayız, değil mi?"

Hardcastle takdirle, "Sizin kafanız da tıpkı benimki gibi işliyor," dedi.

"Yerde bir ölü yatıyor... Yaşlıca, kibar bir adam. Kimse adamı tanımıyor (veya hepsi böyle iddia ediyorlar). Adamın cebinden bir kartvizit çıkıyor. Üstünde Bay R. H. Curry, Denvers Sokağı, Metropolis Sigorta Şirketi yazılı. Fakat Metropolis Sigorta Şirketi diye bir şey yok değil... Denvers Sokağı da yok... Ve anlaşılan Bay Curry adlı bir şahıs olması da imkânsız. Bu ipucu olumlu değil ama her şeye rağmen yine bir ipucu... Şimdi devam edelim. Aşağı yukarı 13.50'de telefon çalıyor ve Miss Pebmarsh adlı bir kadın 15.00'de Wilbraham Crescent 19 numaraya bir sekreter gönderilmesini istiyor. Üstelik Miss Sheila Webb'in gönderilmesini tembih ediyor... Miss Webb'i gönderiyorlar. Kız saat 15.00'e doğru verilen adrese geliyor. Talimata uyarak içeriye giriyor ve oturma odasında yerde yatan bir ceset buluyor ve çığlık atarak evden çıkıp genç bir adamın kollarına atılıyor."

Poirot susup yüzüme baktı.

Başımla selam verdim. "Genç kahramanımız da olaya böyle karışıyor."

Poirot, "Görüyor musun?" diye mırıldandı. "Bu olaydan söz ederken bile gayri ihtiyarı melodrama kaçan pozlar alıyorsun... Zaten bu meselede de bir melodram kokusu var. Üstelik son derece hayali. Bu gibi olaylar mesela Garry Gregson gibi yazarların romanlarında görülür. Genç dostum gelip bu cinayeti anlattığı sırada ben son altmış sene içinde yazılmış polisiye eserleri incelemekteydim. İnsan bu yüzden gerçek cinayetlere bile pek aldırış etmeyip bunları hayal ürünüymüş sanıyor... Yani, havlaması icap eden bir köpek havlamazsa kendi kendime, 'Tamam,' diyorum.

'Sherlock Holmes'e göre bir macera!' Bunun gibi ceset içeriden kilitlenmiş bir odada bulunursa, 'İşte!' diyorum. 'John Dickson Carr'a göre bir iş.' Sonra dostum Bayan Oliver var. Bir... Neyse bu konuyu bırakalım. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Romanlarda bazı cinayetler o kadar garip şekillerde işleniyor ki, insan hemen, 'Bu kitap gerçeğe uygun değil,' diye itiraz ediyor. 'Böyle şeyler olamaz.' Fakat bizim meselede bunu söylememize maalesef imkân yok. Zira bu olmuş bir olay. O zaman insan düşünmeye başlıyor. Öyle değil mi?"

Hardcastle herhalde bu şekilde konuşmazdı ama Poirot'nun düşünce tarzını hemen kabul edip başını salladı.

Dostum devam etti. "Bu Chesterton'un eserlerine aykırı bir şey. Chresterton. 'Bir yaprağı nereye saklayabilirsiniz?" diye soruyor. 'Tabii bir ormana... Bir çakıl taşını, kumsalda gizleyebilirsiniz.' Burada tam anlamıyla bir melodram var. Ben de Chesterton'u taklit ederek kendi kendime soruyorum. 'Yaşlanmaya başlayan bir kadın güzelliğini nereye saklar?' Fakat, 'Diğer yaşlı kadınların arasına,' diye cevap vermiyorum. Bilakis... Kadın bunu pudra, ruj ve rimeliyle

saklar. Boynuna nefis kürkler sarıp kulaklarına eşsiz elmaslar takar. 'Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?'

Müfettiş anlamadığını saklamak için, "Şey..." diye kekeledi.

"Zira o zaman insanlar, kürklere, elmaslara, yeni moda saçlara ve şık elbiselere baktıkları için kadının ne durumda olduğunu fark bile etmezler. Onun için kendi kendime ve dostum Colin'e, 'Bu cinayet pek karışık, pek süslü olduğuna göre aslında pek basit...' dedim. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle söylemiştiniz," diye cevap verdim. "Fakat buna nasıl karar verdiğinizi hâlâ anlayamadım."

"Bunun için biraz bekleyeceksin. İşte biz de cinayetin süslerini atıp sadece gerçekleri ele alacağız. Bir adam öldürülmüş. Bu adam neden öldürülmüş? Bu adam kim? Birinci sorunun cevabı tamamen ikinci soruya bağlı. Hem bu iki sorunun cevabını bulmadıkça ilerlemenize de imkân yoktur. O adam bir şantajcı, bir dolandırıcı veya bir kadının kocası olabilir. Kadın, adamın varlığını tehlikeli bulmuş veya ondan sıkılmıştır... Öldürülen adam birçok şey olabilir. Duyduğuma göre herkes adamın hali vakti yerinde, namuslu ve kibar bir insana benzediğinden söz etmiş. O zaman kendi kendime düşündüm. 'Bu cinayetin basit olduğunu söyledim.' Bunu öyle kabul et... Adamın görünüşünü doğru olarak kabul et. Hali vakti yerinde, yaşlıca, kibar tipli bir adam." Müfettişe baktı. "Anlıyor musunuz?"

Müfettiş yine, "Şey..." diye mırıldanıp sustu.

"Demek biri bu sıradan, orta yaşlı adamı ortadan kaldırmak zorundaydı. Onu ortadan kaldırmak isteyen kimdi? Şimdi alanımızı biraz daraltabiliriz. Crowdean'de Miss Pebmarsh'ı tanıyorlar. Kadının

alışkanlıklarını herkes biliyor. Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu da malum. Sheila Webb de orada çalışan bir kız. Onun için dostum Colin'e, 'Git komşularla konuş,' dedim. 'Onlardan bir şey öğrenmeye çalış'."

"Eh güzel bir yöntem," diye güldüm. "Fakat ne yazık ki cinayetler sırasında bu işimize yaramadı."

"Fakat, mon cher ben bu kanıda değilim. Hiç kıymeti olmayan küçük bir cümle.."

"Nee?" diye bağırdım. "Bunu kim söyledi? Ne zaman?"

"Ne diyordunuz, Bay Poirot?" Hardcastle nazik bir tavırla Poirot'yu konuşmaya teşvik etti.

"19 numaranın etrafına bir daire çizerseniz, bu çember içinde kalan herhangi bir şahsın Bay Curry'yi öldürmüş olabileceği ortaya çıkar. Bayan Hemming, Blandlar, McNaughtonlar, Miss Waterhouse... Fakat bunlardan daha önemli olan olay anında evde olanlar... Miss Pebmarsh, 13.35'ten önce adamı öldürmüş sonra da dışarı çıkmış olabilir. Veya Miss Webb, adama o evde randevu vermiştir. Kurbanını çabucak öldürüp sonra dışarıya koşarak yardım istemiştir."

Müfettiş, "Şimdi asıl konuya girdiniz," dedi.

Poirot dönüp bana baktı. "Tabii, bir de sen Colin. Olay sırasında sen de oradaydın... Küçük numaraların olduğu yerde büyük numaraları arıyordun."

Sinirli bir şekilde, "Bir bu eksikti," diye bağırdım. "Bakalım daha neler söyleyeceksiniz?"

Poirot gururla başını kaldırdı. "Ben mi?... Aklıma her geleni söyleyebilirim."

"Buna rağmen gelip bütün durumu size anlattım!"

Poirot tebessüm etti. "Katiller kendilerini pek beğenirler. Hem benimle bu şekilde alay etmek herhalde hoşuna giderdi."

"Biraz daha devam ederseniz, katil olduğuma inanacağım," diye homurdandım. Gitgide rahatsız olmaya başlamıştım.

Poirot tekrar Hardcastle'a döndü. "İşte kendi kendime. 'Bu basit bir cinayet olmalı,' dedim. Altmış dakika ileri olan gereksiz saatleri, cesedin bulunması için düşünülen soruları bir kenara bırakalım. Bunlar da ölümsüz Alice'in 'ayakkabılar, gemiler, balmumu, lahana ve kralları' gibi gereksiz. İşin ana hattı şu: Sıradan yaşlıca bir adam öldürülmüş ve biri onun ölmesini istemiş. Öldürülen adamın kim olduğunu bilseydik, belki katilini tahmin ederdik. Ölen şantajcıysa, o zaman adamın şantaj yaptığı birini arardık... Özel dedektifse. bir suçlunun peşine düşerdik... Zenginse, o zaman vârislerini gözden geçirirdik. Adamm kim olduğunu bilmediğimiz takdirde, işimiz daha zorlaşır... O zaman şu daire içinde kalan insanları tetkik edip adamı öldürmeye mecbur kalan birini ararız."

Poirot arkasına yaslandı. "Sheila Webb'le, Miss Pebmarsh'ı bir kenara bırakırsak geriye olduğu gibi gözükmeyen kim kalıyor? Bunun cevabı hiç de tatminkâr değil. Anladığım kadarıyla sadece Bay Ramsay göründüğü gibi bir insan değilmiş." Poirot soru sorar gibi yüzüme bakınca başımı salladım. "Etraftaki bütün şahıslar doğru dürüst insanlar. Bland epey tanınmış bir inşaat müteahhidi, McNaughtonın vaktiyle Cambridge'de bir kürsüsü varmış, Bayan Hemming'in müteveffa kocası Crowdean'li bir müzayede

memuruymuş, Waterhouseler eskiden beri saygı gören insanlar... Bu yüzden tekrar Curry'e dönüyoruz. Acaba bu adam nereden geldi? Wilbraham Crescent 19 numarada ne işi vardı? İşte Bayan Hemming bununla ilgili ve çok önemli bir söz söylemiş. Öldürülen adamın 19 numarada oturmadığını duyunca, 'Anlıyorum,' demiş. 'Demek adam oraya öldürülmek için gelmiş.' Fazla işi olan bazı insanlar, başkalarının lafını pek dinlememekle beraber zaman zaman böyle işin aslını anlayıverirler. Kadın, cinayeti kısaca açıklamış. Bay Curry, Wilbraham Crescent 19 numaraya öldürülmek için gelmiş. İşte bütün mesele bu kadar basit."

"Bu söz o zaman beni çok şaşırtmıştı," dedim.

"Dilly, dilly, dilly... Gel ve öl." Bay Curry geldi ve öldürüldü. Fakat hepsi bu kadar değil. Adamın kimliğinin tespit edilmesi gerekirdi. Ölünün cebinde cüzdan veya bir kâğıt yoktu. Elbisesinin etiketlerini bile kesmişlerdi. Fakat bu da yeterli gelmemişti. Sigortacı Curry adını taşıyan kartvizit de henüz bir başlangıçtı. Adamın kim olduğunu tamamen saklamak için ona sahte bir kimlik vermek gerekirdi. Er veya geç biri çıkıp adamı tanıyacak ve işler yoluna girecekti. Bir ağabey... Bir kız kardeş veya bir eş... Adamı bir eş tanıdı... Bayan Rival... Bu isim bile insanda şüphe uyandırmaya yeterdi. Somerset'de bir köy vardır. Seneler önce arkadaşlarımla orada kalmıştım. Köyün adı Curry Rival'dı. Herhalde katil bu isimleri farkına varmadan seçmişti... Buna adamın bilinçaltı sebep olmuştu sanırım... Gördüğünüz gibi plan çok basitti, ama katilin emin hali beni düşündürdü. Katil öldürdüğü adamın kimliğinin ortaya çıkmayacağından emindi. Öldürülen adamın ailesi olmasa bile hiç olmazsa iş arkadaşları, hizmetçileri veya ev sahibesi bulunurdu. O zaman başka bir şeye karar verdim. Adamın kayıp olduğu bilinmiyordu. Ondan sonra adamın İngiliz olmadığını anladım.

Kendisi İngiltere'ye ziyaretçi olarak gelmişti. Zaten İngiltere'deki dişçilerin adamın dişlerini tanımamaları da bunu gösteriyordu."

Poirot içini çekti. "O zaman katil ve kurbanı hayal meyal kafamda belirdi. Daha fazla bir şey bulamadım. Zira cinayet iyi planlanmış ve zekice uygulanmıştı. Fakat o sırada hiçbir katilin önceden kestiremeyeceği bir talihsizlik ortaya çıktı."

Hardcastle, "O da nedir?" diye sordu.

Hiç beklemediğim bir şey oldu. Poirot başını arkaya atıp gayet ciddi bir tavırla şiir okumaya başladı:

Bir çivi yüzünden bir nal gitti

Bir nal yüzünden bir at gitti

Bir at yüzünden bir savaş elden gitti.

Bir savaş yüzünden bir memleket elden gitti.

Bütün bunların hepsine sebep bir çivinin eksik olmasıydı.

Poirot öne eğildi. "Bay Curry'yi birçok insan öldürebilirdi. Fakat ancak bir tek kişi Edna'yı öldürebilirdi. Sadece bir kişinin kızı öldürmesi için sebep vardı."

İkimiz de Poirot'nun yüzüne bakakaldık.

"Şimdi Cavendish Sekreterlik ve Daktilo Bürosu'nu düşünelim. Orada sekiz kız çalışıyor. 9 Eylül'de kızlardan dördü, iş gereği uzak yerlerdeymiş. Yani o dört kız gittikleri yerlerde müşterileriyle yemek yemişler. Zaten bunlar 12.30'la 13.30 arasında yemek yerlermiş. Geriye kalan dört kız da 13.30 ila 14.30 arasında yemeğe çıkarlarmış. Yani Sheila Webb, Edna Brent, Janet ve Maureen bu arada öğle yemeğine gidiyorlarmış. Fakat o gün Edna bürodan çıkar çıkmaz başına bir şey gelmiş. Ayakkabısının topuğunu ızgaraya takıp koparmış. Bu şekilde yürüyemediği için de kızcağız biraz çörek filan alıp büroya dönmüş."

Poriot bizleri tehdit eder gibi parmağını salladı. "Edna Brent'in bir şey için endişelendiğini biliyoruz. Hatta kız, bürodan çıkınca Sheila Webb'i görmeye gitmiş ama onu bulamamış. Bu arada Edna’nın Sheila Webb hakkında bir şeyler bildiğini düşünerek bundan da bir sonuç çıkaramayız. Edna, Sheila Webb'i başka bir şey için... kendisini şaşırtan bir şey için görmek istemiş olmalı. Fakat bu arada çok belirgin bir nokta var. Edna, Sheila Webb'le büroda konuşmak istememiş."

Poirot arkasına yaslandı. "Kızın soruşturmadan sonra polis memuruna söylediği sözler, üzüldüğü şey hakkında bir ipucu veriyor. Edna, 'Onun söylediği gibi olmasına imkân yok,' demiş galiba. O sabah üç kadın ifade vermiş. Edna bu sözlerle Miss Pebmarsh'ı kast etmiş olabilir. Veya herkesin şüphelendiği gibi Sheila Webb'den söz

etmişti... Fakat bu arada üçüncü bir ihtimal var. Belki de, Edna Miss Martindale'i kast ediyordu."

"Miss Martindale'i mi? Fakat kadının ifadesi ancak bir, iki dakika sürdü."

"Tamam. Kadın sadece Miss Pebmarsh olmadığını biliyor muydu?"

"Hayır, mesele bundan daha da basit... Ben böyle bir telefon konuşması olmadığını iddia ediyorum... Edna ayakkabısının topuğu kırılınca büroya döndü... Şimdi olanlara bir bakalım... O sırada kendi odasında oturan Miss Martindale'in kızın döndüğünden haberi yoktu. Kadın o anda büroda tek başına olduğunu sanıyordu. Bu yüzden de telefonun 13.49'da edildiğini söyledi... Edna önce durumun ciddiyetini anlayamadı. Miss Martindale, Sheila'yı çağırıp işe yolladı... Fakat Edna o arada büroya kimsenin telefon etmediğini biliyordu. Cinayet duyulduktan sonra haberler de yayıldı tabii. Miss Martindale, Miss Pebmarshın telefon edip Sheila'yı istediğini söyledi. Bununla birlikte Miss Pebmarsh telefon olayını inkâr etti. Miss Martindale telefonun 13.50'de çaldığını anlattı. Fakat o ara telefon hiç çalmamıştı. Herhalde Miss Martindale'in bir yanlışlık yaptığını zannetti. Fakat kadın hata yapacak bir insan da değildi. Düşündükçe Edna'nın kafası karıştı... Nihayet işi Sheila'ya sormaya karar verdi. 'Sheila herhalde işin aslını bilir,' diye düşünüyordu."

Poirot yüzünü buruşturdu. "Resmi soruşturmada bütün kızlar hazır bulundular... Miss Martindale o telefon hikâyesini tekrarladı. Bu sefer Edna, kadının bu kadar kesin bir tavırla verdiği ifadenin doğru olmadığına kanaat getirdi. Bunun üzerine polis memuruna müfettişle konuşmak istediğini söyledi. Herhalde o sırada salondan çıkan Miss Martindale de kızın sözlerini duydu. Belki de kadın, daha önceden ne

anlama geldiğini bilmeden diğer kızların topuğu kırılan ayakkabı için Edna'ya takıldıklarını duymuştu... Neyse kızın peşinden Wilbraham Crescent'e kadar gitti. Edna'nın neden oraya gittiğini bir türlü anlayamadım."

Hardcastle, "Cinayet işlenen evi görmek istemiştir," diye içini çekti. "Halk buna pek meraklı..."

"Haklısınız. Belki de Miss Martindale kızla orada konuştu ve Edna hemen aklındaki soruyu sordu. Miss Martindale çabuk hareket etmesi gerektiğini anladı. O sırada telefon kulübesine yaklaştılar. Kadın, 'Bu çok önemli,' dedi. 'Hemen polise telefon etmelisin. Polis merkezinin numarası da şu... Şimdi telefon et ve hemen oraya geleceğimizi söyle.' Edna söylenenleri yapmaya alışmış bir tipti. Daha doğrusu kafası pek işlemiyordu... Kız, kulübeye girip ahizeyi kaldırdı ve o sırada Miss Martindale arkadan Edna'nın boğazmdaki eşarbı çekip onu oracıkta boğdu."

"Peki, bu işi kimse görmedi mi?"

Poirot omzunu silkti. "Görmeleri icap ederdi ama nedense fark etmemişler. Hem saat de 13.00'tü. Yani yemek saati. Civardaki insanlar da merakla 19 numaraya bakıyorlardı. Cesur ve gözü pek bir kadın, bu fırsattan yararlanmasını bildi."

Hardcastle şaşkın şaşkın baktı. "Miss Martindale mi? Fakat o kadının bu işle ne ilgisi var?"

"Haklısınız, önce arada bir ilgi bulmak zor. Fakat Edna'yı öldüren Miss Martindale olduğuna göre demek kadının ilk cinayetle de bir ilgisi vardı. Hatta bana kalırsa merhametsiz ve hissiz bir kadın olan

Miss Martindale bu işte tam anlamıyla Lady Macbeth rolündeydi. Üstelik hayalgücü de geniş değil..."

Hardcastle tekrarladı. "Hayalgücü geniş değil mi?..."

"Evet, öyle. Sadece becerikli ve iyi plan yapmasını bilen bir kadın."

"İyi ama neden?... Ne sebep var?"

Hercule Poirot, bana dönüp parmağını salladı. "Demek komşuların konuşmaları yararlı olmadı ha? Halbuki ben aydınlatıcı bir cümle buldum. Bayan Bland, Crowdean'da oturmasını sevdiğini zira kız kardeşinin de orada olduğunu söylemiş. Fakat Bayan Bland'ın kardeşi olmaması gerek. Kadına bir sene önce Kanadalı büyük amcasından hatırı sayılır bir miras kalmış... Çünkü ailede Bayan Bland'dan başka kimse yokmuş."

Hardcastle hemen doğruldu. "Yani siz..."

Hercule Poirot arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve hafif bir sesle, "Sıradan ve pek dürüst olmayan bir insanı düşünelim... Bir gün bu adama bir avukattan mektup geliyor. Adamın karısına Kanada'daki büyük amcasından yüklü bir servet kalmıştır... Aslında mektup da Bayan Bland'a yazılmıştır. Fakat bunu başka bir Bayan Bland alıyor... Yani o kadın, Bland'ın ilk karısı değil... İkinci karısı... Düşünün ne kadar üzülüyorlar... Ne kadar hırslanıyorlar. Üstelik Bay Bland'ın maddi durumu da bozulmuştur. O sırada akıllarına parlak bir fikir geliyor. Bayan Bland'ın o kadın olmadığını nereden bilecekler?... Zaten Crowdean'da kimse Bland'ın iki defa evlendiğinden haberdar değil... Bland seneler önce savaş sırasında evlenmiş ve herhalde karısı da kısa bir süre sonra ölmüş... Bunun üzerine adam bir defa daha evlenmiş... Yalnız ilk evliliğine dair elinde bir sürü resmi kâğıt,

resimler ve nikâh cüzdanı var. Kanada'daki akrabalar da ölmüş olduğuna göre korkacak bir şey kalmıyor. Zaten böyle bir tehlikeyi göze almak lazım. Bu işe atılıyorlar. Hukuki formaliteler tamamlanıyor ve Bland'lar zengin oluyorlar... Bütün mali sıkıntıları sona eriyor..."

Poirot gülümsedi. "Sonra... Bir sene sonra bir şey oluyor. Bana kalırsa biri Kanada'dan İngiltere'ye gelmeye karar veriyor... Hem bu şahıs ilk Bayan Bland'ı yakından tanıyan biri... Bu yüzden kendisini kandırmaya imkân da yok... Adam eski aile avukatlarından biri veya bir aile dostu olabilir. Bland'lar ondan kurtulmak için çare arıyorlar. Bayan Bland’ın hasta olduğunu iddia edebilirler veya kadının seyahatte olduğunu söyleyebilirler. Fakat böyle bir mazeret şüphe uyandırabilir. Ziyaretçi kadını görmekte ısrar ederse..."

"Demek o zaman cinayeti düşünüyorlar."

"Evet. İşte o zaman Bayan Bland’ın kardeşi idareyi eline alıyor sanırım. Her şeyi düşünüp planlayan Miss Martindale olmalı."

"Yani, Bayan Bland'la Miss Martindale'in kardeş olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Öyle olması lazım."

Hardcastle, "Bayan Bland'ı ilk gördüğüm zaman bana birini hatırlattı," dedi. "Ama o zaman anlayamamıştım... Hareket tarzları farklı fakat buna rağmen birbirlerine benziyorlar... İyi ama kurtulamayacaklarını bilmiyorlar mıydı? Sonuçta öldürülen adamın kayıp olduğu ortaya çıkacaktı. Araştırmaya başlayacaklardı..."

"O adam iş için değil de zevki için seyahat ediyordu herhalde... Bu yüzden programı da pek kesin değildi. Bir şehirden bir mektup, başka bir yerden bir kart... Dostları ona ne olduğunu merak edene kadar cesedin kimliği tespit edilecek ve adam Harry Castleton olarak gömülecekti. Buralarda gözükmeyen zengin bir Kanadalı'nın öldürülüp gömülmüş olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Katil ben olsaydım, hemen Fransa veya Belçika'ya geçip ölen adamın pasaportunu tren veya otobüste bırakır ve ertesi günü de İngiltere'ye dönerdim. O zaman araştırmaya başka bir memleketten başlamak mecburiyetinde kalırlardı.

Gayri ihtiyarı zıpladım. Poirot bana döndü. "Evet."

"Bland geçenlerde bir günlüğüne Boulougne'a gittiğini ve bir sarışınla gezdiğini söyledi..."

"Gayet normal bir şey... Galiba Bland sık sık böyle seyahatlere gidiyor. Onun için kimsenin aklına bir şey gelmemiştir."

Hardcastle, "Bu hâlâ bir ihtimal," diye itiraz etti.

Poirot başını salladı. "Fakat soruşturma yapılabilir." Önündeki masada duran otel kâğıtlarından alıp müfettişe uzattı. "Ennsimore Gardens, Londra S.W. 7'de oturan Bay Enderby'e bir mektup yazın. Kendisi tanınmış beynelmilel bir avukattır... Kanada'da bazı araştırmalar yapacağını bana vaat etmişti."

"Ya o saatlere ne dersiniz?"

"Ha! Saatler! Şu meşhur saatler!" Poirot gülümsedi. "Bu da Miss Martindale'in başının altından çıkmış. Dediğim gibi bu çok basit bir cinayetti. Bunu karışık bir hale sokup işi zorlaştırmak lazımdı. Miss

Webb üstünde Rosemary yazılı saati tamir ettirmek için yanına almıştı. Herhalde saati büroda unuttu. Miss Martindale de bunu alıp, o esrarengiz saat oyununu hazırladı... Bu saat yüzünden de cesedi Sheila’nın bulmasına karar verdi..."

Hardcastle dayanamadı. "Bir de bu kadın için hayalperest değil diyorsunuz! Bu işleri düşünebilen bir insan..."

"Fakat bu işi o kadın düşünmedi ki. Zaten işin en ilginç yanı da bu... Bu... saat olayı hazır bekliyordu... Daha ilk bakışta cinayetin tarzını sezdim. Bu bana hiç de yabancı gelmedi. Zira bu tarzda kitaplar okumuştum. Şansım varmış. Colin'in de bildiği gibi bu hafta yazarların roman müsveddeleri satılıyordu. Bunların arasında Garry Gregson'un eserlerine de rastladım. Halbuki bunu ümit etmekten bile çekiniyordum... Fakat şansım varmış. İşte..." Bir hokkabaz gibi masanın çekmecesinden iki eski defter çıkardı. "Hepsi burda! Gregson yazmayı tasarladığı roman konularını buraya kaydetmiş... Öyleyse sonuncusunu yazmaya vakti kalmamış... Yalnız o zaman yazarın sekreteri olan Miss Martindale bu olayı gayet iyi biliyormuş... Bunu olduğu gibi alıp kendi planına tatbik etmiş."

"Fakat aslında o saatlerin bir anlamı olması lazım... Yani Gregson herhalde böyle bir şey düşünmüştü..."

"Evet... Evet... Gregson'un saatleri, beşi bir geçe, beşi dört geçe ve beşi yedi geçe durmuş. Bunlar bir araya gelince kasanın şifresini teşkil ediyorlar. 515457. Kasada Mona Lisa tablosunun kopyasının arkasında gizli." Poirot yüzünü buruşturarak devam etti. "Kasada Rus Çarlık ailesinin elmasları saklı. Un tas de betises, bütün hikâye böyle! Tabii o arada suç üstüne atılan bir masum kız var. Evet, La Martindale bu hikâyeyi işine pek uygun bulmuş. Kadın, sadece Crowdean'dan birkaç kişi seçip hikâyeyi onlara göre adapte etmiş.

Bu kadar renkli ipucu nereye varacaktı?... Dostum... Hiçbir yere... Ah! Ne becerikli bir kadın... Garry Gregson, bu kadına miras da bırakmış değil mi?... insan yazarının nasıl ve neden öldüğünü gayri ihtiyari merak ediyor?"

Hardcastle yazarın ölümüyle uğraşmak niyetinde değildi. Hemen defterleri kapıp elimdeki otel kâğıdını da aldı. Ben son bir iki dakikadır bu kâğıda dalmıştım... Adeta büyülenmiş gibi bakıyordum. Hardcastle kâğıdı düzeltmeye gerek görmeden, baş aşağı tutup Enderby'nin adresini yazdı. Otelin adresi tepeüstü geldiği için kâğıdın sol alt köşesinde kalmıştı.

O kâğıda bakarken ne kadar aptallık ettiğimi anladım.

Hardcastle, "Çok teşekkür ederim, Bay Poirot," dedi. "Kafamızı işletmemize yarayacak şeyler söylediniz... Fakat bunlardan bir sonuç çıkıp çıkmayacağını..."

Poirot, müfettişin sözünü kesti. "Size yardım edebildimse... çok çok memnun olacağım." Poirot yine mütevazı adam rolü yapıyordu.

"Bazı konuları tahkik etmem lazım."

"Tabii... Tabii..."

Hardcastle izin isteyerek ayrıldı.

Poirot, bana döndü. Sonra da hayretle kaşlarını kaldırdı. "Eh, bien, sana ne oldu?... Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

"Sadece ne kadar aptal olduğumu anladım."

"Ya... Ziyanı yok... Bu zaman zaman hepimizin başına gelir."

Fakat herhalde Hercule Poirot'ya böyle şeyler olmazdı. Dayanamayıp ona takıldım. "Bana bir şey söylemenizi rica ederim. Bu işi Londra'da koltuğunuza oturup halledebileceğinizi söylemiştiniz. Hem isteseydiniz Dick Hardcastle'la ben gelip sizi orda ziyaret ederdik. Neden?... Neden buraya kadar geldiniz?"

"Apartmanımda tadilat yapıldığını anlattım ya."

"O zaman size başka bir daire verirlerdi. Veya Ritz'e giderdiniz. Herhalde Ritz'de burdakinden daha fazla rahat ederdiniz."

Hercule Poirot, "Şüphesiz," diye cevap verdi. "Bu otelin kahvesi!... Mon dieu. Bu otelin kahvesi."

"O halde neden geldiniz?"

Hercule Poirot aniden hırslandı. "Sen anlayamayacak kadar aptal olduktan sonra bari ben anlatayım. Ben de insanım, değil mi?... İstersem bir makine gibi hareket edebilirim. Arkama yaslanıp düşünürüm. Böylece problemleri de hallederim. Fakat, ben de insanım... Hem problemler de insanlarla ilgili."

"Yani..."

"O cinayet gibi bunun açıklaması da basit. Buraya insani bir meraka kapıldığım için geldim." Hercule Poirot bu sözleri söylerken gururlu bir tavır takınmaya çalıştı. "Meraka kapılarak geldim."

Bölüm 29

Colin Lamb Anlatıyor

Yine Wilbraham Crescent'e gelmiştim. Batıya doğru gidiyordum. 19 numaranın kapısına gelince durdum. Bu kez evden kimse bağırarak çıkmadı. Etraf sessiz ve sakindi.

Ön kapıya gidip zili çaldım. Miss Millicent Pebmarsh kapıyı açtı. "Ben, Colin Lamb," dedim. "İçeriye girip sizinle konuşabilir miyim?" "Tabii."

Kadının peşinden oturma odasına girdim. Miss Pebmarsh oturdu. Bay Lamb zamanınızı burda harcıyorsunuz galiba... Halbuki ben sizin mahalli polis teşkilatından olmadığınızı tahmin ediyordum..."

"Tahmininiz doğru, Miss Pebmarsh. Sanırım benimle ilk konuştuğunuz gün kim olduğumu anlamıştınız."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Çok aptallık ettim, Miss Pebmarsh. Buraya sizi aramaya geldim. Üstelik ilk gün sizi buldum... Fakat o sırada sizi bulduğumun farkında değildim."

"Herhalde cinayet nedeniyle şaşırdınız."

"Dediğiniz gibi olsun. Üstelik bir kâğıdı ters tutacak kadar da budalalık ettim."

"Bunların anlamı nedir!"

"Sadece oyun bitti, Miss Pebmarsh. Planların yapıldığı merkezi buldum. Size lüzumlu sicillerle bilgileri mikrodot sistemine göre tertipleyip Braille kitaplarınıza saklıyorsunuz, değil mi? Larkin Portlebury'den aldığı açıklamayı size veriyordu. Ramsey de bunları gerekli yere yolluyordu. Ramsey, gerektiğinde geceleri bahçeden geçip sizi görmeye geliyordu. Hatta bir seferinde bahçenizde bir Çek parasını düşürmüş..."

"Dikkatsizlik etmiş."

"Hepimiz zaman zaman dikkatsizlik yaparız. Yalnız siz kendinizi gizlemesini çok iyi biliyormuşsunuz... Körsünüz. Sakat çocuklara yardım eden bir enstitüde çalışıyorsunuz. Evinizde Braille'la yazılmış çocuk kitapları bulunması gayet normal bir şey... Siz nadir rastlanacak kadar zeki ve şahsiyet sahibi bir kadınsınız... Ne gibi bir tesir altında kalarak bu işlere kalkıştığınızı biliyorum ama..."

"İsterseniz idealist olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Evet, ben de böyle tahmin ettim."

"Peki, neden bana bunları anlatıyorsunuz? Bu çok garip."

Saatime baktım. "İki saatiniz var, Miss Pebmarsh. İki saat sonra Özel Servis memurları gelip buraya el koyacaklar."

"Sizi anlayamadım. Neden arkadaşlarınızdan önce gelip, bana bunları anlatıyorsunuz?... Bu bir uyarıya benziyor."

"Bu bir uyarı. Buraya yalnız geldim... Beraber çalıştığım arkadaşlar gelene kadar da burda bekleyeceğim ve evden bir şey çıkmamasına dikkat edeceğim... Bunun sadece bir istisnası var... Bu istisna sizsiniz. İsterseniz, kaçmak için iki saatiniz var."

"Fakat neden? Neden?"

Ağır ağır, "Zira belki de çok yakında kayınvalidem olmanız ihtimali var," diye cevap verdim. "Belki de yanılıyorum..."

Kadın sakin sakin konuştu. "Yanılıp yanılmadığınızı söyleyecek değilim. Bunun böyle olduğuna nerden kanaat getirdiniz?"

"Gözler."

"Fakat karakterlerimiz benzemiyor."

"Hayır."

Kadın kafa tutar gibi, "Onun için elimden geleni yaptım," dedi.

"Bu kanaat meselesi. Sizin için idealiniz her şeyden önce geliyordu."

"Öyle olması gerekir."

"Ben bu fikirde değilim."

Tekrar bir sessizlik oldu. "O gün... O kızın kim olduğunu anladınız mı?" diye sordum.

"Hayır, adını duyana kadar anlamadım... Daima onun hakkında bilgi alıyorum... Daima..."

"Arzu ettiğiniz kadar hissiz değilsiniz."

"Saçmalamayın."

Tekrar saatime baktım. "Vakit geçiyor."

Kadın pencereden ayrılıp yazıhaneye gitti. "Burda onun bir resmi olacak... Çocukluk resmi..." Miss Pebmarsh çekmeceyi açarken ben arkasındaydım. Aldığı bir otomatik silah değildi... Sadece küçük fakat sivri bir bıçak..."

Kadının elini tutup bıçağı aldım. "Yumuşak olabilirim," dedim. "Fakat aptal değilim."

Eliyle etrafı yoklayıp bir iskemleye oturdu. Yüzünden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Hislerini saklamasını biliyordu. "Teklifinizden istifade etmeye kalkmayacağım. Hem bunun ne faydası var? Onlar gelene kadar burda bekleyeceğim... Hayat fırsatlarla doludur... Hatta hapishanede bile fırsatlar çıkabilir."

"Yani İdeal'inizi başkalarına telkin etmek için mi?" "Öyle diyebilirsiniz."

Karşılıklı oturuyorduk. Düşman olmamıza rağmen birbirimizi gayet iyi anlıyorduk. Kadına, "Özel servisten istifa ettim," diye mırıldandım. "Eski mesleğime dönüyorum. Deniz biyolojisi doktoruyum. Avustralya Üniversitesi'nde bir iş varmış."

"Akıllılık etmişsiniz. Siz bu işi başaracak tipte bir insan değilsiniz. Tıpkı Rosemary'nin babasına benziyorsunuz. O da Lenin'in sözünü bir türlü anlayamazdı: 'Yumuşaklığı ortadan kaldırın'." "İnsan olmak bana yeterli," diye cevap verdim.

Karşılıklı oturduk. İkimizin de sesi çıkmıyordu. Fakat ikimiz de birbirimizin düşüncelerinin yanlış olduğuna inanıyorduk.

***

Müfettiş Hardcastle'dan M. Hercule Poirot'ya mektup:

Muhterem M. Poirot,

Son günlerde bazı bilgiler elde ettik. Bunları öğrenmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum.

Dört hafta önce Bay Quentin Duguesclin adında biri Quebec şehrinden Avrupa'ya hareket etmiş. Adamın yakın akrabası yokmuş ve ne zaman geri döneceğinden de söz etmemiş. Adamın pasaportu, Boulogne'daki küçük bir lokantanın sahibi tarafından bulunup polise teslim edilmiş.

Bay Duguesclin, Quebec'li Montresor ailesinin eski bir dostuymuş. Montresor ailesinin reisi Bay Harry Montresor on sekiz ay önce ölerek, büyük servetini sağ kalan tek akrabası, küçük yeğeni Valerie'ye bırakmış... Valerie İngiltere'de Portlebury Crowden'de oturan Josaiah Bland'la evliymiş. Kanada'daki avukatlar bu işi Londra'nın tanınmış bir hukuk firmasına bırakmışlar. Valerie'nin ailesi bu evliliğe onay vermediği için kız evlendiği tarihten itibaren ailesiyle olan irtibatı tamamıyle kesilmiş. Bay Duguesclin, bir arkadaşına, İngiltere'ye gidince Valerie'ye uğrayacağından söz etmiş. Adam Valerie'yı çocukluğundan beri tanırmış.

Şimdiye kadar Haıry Castleton diye bilinen ölünün Quentin Duguesclin olduğu tespit edildi.

Bland'ın inşaatlarından birindeki barakada bazı kontrplaklar bulundu. Bunlara boya sürülmüş olmasına rağmen doktorlar tahtaların üstünde Snowflake Çamaşırhanesi yazılı olduğunu tespit ettiler.

Açıklamalarla canınızı sıkmak istemiyonım. Fakat Savcı Josaiah Bland'ın tevkif edilmesinde bir sorun olmadığını söyledi. Tahmin ettiğiniz gibi Bayan Bland'la Miss Martindale kardeşmişler. Miss Martindale'in bu cinayetlerle ilgili olduğu konusunu sizin gibi ben de kabul ediyorum. Fakat bunun için inandırıcı bir kanıt bulmamız gerek. Miss Martindale çok zeki bir kadın. Özellikle, Bayan Bland'dan ümidim var... O suçu başkalarının üstüne atacak bir tipe benziyor.

Birinci Bayan Bland'ın düşman hücumu sırasında Fransa'da öldüğü ve Bland'ın ikinci defa, (D.H.K.K'de çalışan) Hilda Martindale ile yine Fransa'da evlendiğini tespit edebiliriz sanıyorum. Harp sırasında birçok kayıtların kaybolmasına rağmen bunu yapabileceğimize inanıyorum.

O gün sizinle tanışmam, benim için büyük bir zevk oldu. O gün verdiğiniz faydalı fikirleriniz için de size teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Londra'daki dairenizdeki değişiklik ve dekorasyonun istediğiniz gibi yapılmış olduğunu ümit ediyorum.

Saygılarımla,

Richard Hardcastle

***

Richard Hardcastle'dan M.Hercule Poirot'ya ikinci mektup:

Haberler çok iyi! Bayan Bland dayanamayıp her şeyi itiraf etti... Kabahati kız kardeşiyle kocasının üstüne attı. Kadın, "Son dakikaya kadar ne yapmak istediklerini anlayamamıştım," diyor! Güya kendisini, Valerie olmadığını anlamaması için adamı bayıltacaklarını sanmış. Ne hikâye değil mi? Aslında, kadının bu işte başrolü oynamadığı gerçek.

Portebello pazarında çalışanlar iki saati satın alan "Amerikalı Kadın”ın Miss Martindale olduğunu tespit ettiler.

Bayan McNaughton bu kez de Duguesclin'i Bland'ın kamyonetinde görmüş olduğunu iddia ediyor. Bland arabasını o sırada garaja sokuyormuş... Buna ne dersiniz?

Dostumuz Colin o kızla evlendi. Bana sorarsanız o çıldırdı. En iyi dileklerimle.

Saygılarımla,

Richard Hardcastle.

SON